

ПАТРИША ХАЙСМИТ ДЪЛБОКА ВОДА

Превод от английски: Албена Бакрачева, 1988

chitanka.info

Няма нищо по-хитроумно от това да показваш собственото си „аз“, защото никой няма да повярва, че не играеш роля...

Думи на Пьотър Степанович от „Бесове“ на Ф. М. Достоевски

1

Вик не танцуваше, но не по причините, поради които повечето мъже не танцуват. Той не танцуваше просто защото жена му обичаше да танцува. Това обяснение бе твърде повърхностно и не можеше да заблуди дори самия него, макар да му хрумваше всеки път, когато видеше Мелинда да танцува — тя изглеждаше толкова глупаво, че човек изпитваше неудобство да танцува.

Смътно си даваше сметка, че от време на време Мелинда изниква в зрителното му поле, но само защото привичното усещане за физическата ѝ близост го караше да я разпознава сред останалите. Надигна бавно чашата уиски с вода и отпи.

Седеше прегърбен, с безизразно лице, на кръглата тапицирана скамейка в основата на подпорната стълбищна колона у Мелърови, наблюдаваше постоянноменящата се картина на танцуващите и си мислеше как, като се върне довечера вкъщи, ще отиде да погледне кутиите с билки в гаража и ще провери дали напръстничетата са покарали. Сега отглеждаше няколко вида билки и за да усили уханието, потискаше растежа им, лишавайки ги наполовина от нормална слънчева светлина и вода. Всеки ден в един часа, когато се прибираше вкъщи за обяд, изнасяше кутиите на слънце и ги внасяше обратно в гаража в три, когато се връщаше в печатницата.

Виктор Ван Алън беше тридесет и шест годишен, малко под среден ръст, по-скоро леко набит и закръглен, отколкото дебел, с рунтави кестеняви вежди над невинните сини очи. Кестенявата му коса беше права, ниско подстригана, гъста и остра като веждите. Имаше неголеми, плътни устни, обикновено присвити в десния ъгъл, от което лицето му изглеждаше непоколебимо, а може и насмешливо, зависи как го приемеше човек. Именно устните придаваха някаква двусмисленост на изражението му (по тях можеше да се прочете и язвителност), защото сините му очи — големи, умни, невъзмутими — ни най-малко не подсказваха какво мисли и чувствава.

През последните минути врявата доста се беше усилила, а танците бяха станали още по-разгорещени под ритъма на латиноамериканската музика. Врявата дразнеше слуха му, но той продължаваше да седи, макар да знаеше, че стига да иска, може да слезе в кабинета на домакина и да се зарови в книгите му. Пил беше колкото да усеща леко, пулсиращо и недотам неприятно бръмчене в ушите си. Навярно като си на гости или на каквото и да било събиране, където се предлага алкохол, трябва да умееш да съгласуваш пиенето с нарастващата шумотевица. Да заглушиш шумотевицата на околните със своята, като вдигаш малка врява от весели гласове в главата си. Това много улеснява нещата. *Dum non sobrius, tamen non ebrius*^[1]. Тази латинска епитафия би била чудесна за него, но за жалост не му прилягаше, тъй като простата и глупава истина беше, че предпочиташе повечето време да е с бистра глава.

Очите му неволно се спряха на внезапно образувалата се редица на конгата^[2]. Също така неволно съзря Мелинда да се усмихва кокетливо на мъжа, надвесил се над рамото ѝ, по-точно заврял лице в косата ѝ — Джоуел Наш. Въздъхна и отпи от уискито. Не можеше да отрече, че за човек, който е танцувал до три часа предната нощ и до пет по-предната, Наш се справяше отлично.

Сепна се от нечие докосване по левия ръкав. Оказа се просто старата мисис Поднански, привела се към него. Почти я беше забравил.

— Не зная как да ви се отблагодаря, Вик. Наистина ли няма да ви затрудни да дойдете да си я вземете?

Същото го беше питала преди пет-десет минути.

— Разбира се, че не — отвърна той, като се усмихна и се изправи заедно с нея. — Ще се отбия утре към един без четвърт.

Точно тогава Мелинда се изви към него през ръката на Наш и едва ли не в лицето на мисис Поднански го попита:

— Глупчо глупав, защо не танцуваш?

И преди мисис Поднански бързо да се отдалечи, Вик забеляза как лицето ѝ се изопна, а после се разтегли в пресилена усмивка.

Наш му отправи щастлива, леко пьянска усмивка, както танкуваше с Мелинда. Какво ли изразяваше тая усмивка? Може би беше дружеска. Точно така. Това би трябвало да означава. Наложил си да откъсне очи от Джоуел, макар в момента да анализирал

външността му. Дразнеше го не толкова поведението му — лицемерно, отчасти смутено, отчасти хапльовско, — колкото лицето му: момчешката заобленост на бузите и челото, падащата на красиви вълни светлокестенява коса, правилните черти, за които обожателките му навярно биха казали, че не са прекалено правилни. Повечето жени сигурно го смятаха за красавец. Вик си спомни погледа на Наш, когато снощи за шести, ако не и за осми път му подаваше празната си чаша, сякаш засрамен, че приема още едно питие и се застоява още петнадесет минути, но все пак лицето му си оставаше просташки нагло. Досега поне любовниците на Мелинда бяха или по-умни, или по-малко нагли. Добре, че Джоуел Наш нямаше да се задържи тук дълго. Нали се представи за търговски посредник на химическата компания „Фърнес-Клайн“ от Уесли, Масачусетс, и каза, че е дошъл за няколко седмици, за да се запознае с новото производство на компанията. Ако обаче решише да се установи в Уесли или в Литъл Уесли, положително щеше да заеме мястото на Ралф Гоздън, независимо че може би щеше да предизвика досада у Мелинда и да се провали в други отношения, защото Мелинда изобщо не можеше да устои, видеше ли красиво според нея лице. А не беше възможно в нейните очи Джоуел да не е по-красив от Ралф.

Вик вдигна глава и видя Хорас Мелър до себе си.

— О, Хорас! Няма ли да седнеш?

— Не, благодаря.

Хорас беше слаб, посребряващ мъж, среден на ръст, с издължено чувствително лице и сравнително гъсти мустаци. Сега устните му бяха извити под мустациите в любезната усмивка на притеснителен домакин. Хорас непрекъснато се притесняваше, макар че вечерта вървеше така, както всеки домакин би си пожелал.

— Какво ново в печатницата, Вик?

— Ксенофонт е под печат — отвърна Вик. Врявата пречеше на разговора им. — Защо не се отбиеш някоя вечер? — Имаше предвид в печатницата. Винаги беше там до седем, а от пет нататък оставаше сам, понеже тогава Стивън и Карлайл си тръгваха.

— Добре, ще се отбия — прие Хорас. — Чашата ти пълна ли е?

Вик кимна.

— Пак ще ти се обадя — рече Хорас и се отдалечи.

Веднага щом остана сам, Вик усети някаква празнота.

Някаква неловкост. Нещо неизречено и той знаеше какво е то — Хорас тактично се въздържа да спомене Джоуел Наш. Не каза, че Джоуел е приятен, желан гост, не попита нищо за него, с една дума — не си направи труда да изрече задължителните баналности.

Мелинда беше уредила Джоуел да бъде поканен. Вик я беше чул оня ден, като говореше по телефона с Мери Мелър:

— Е, не ни е точно гост, но се чувствуваме отговорни за него, понеже не познава много хора в града... О, благодаря ти, Мери! Знаех си, че няма да имаш нищо против още един гост, при това толкова хубав, толкова...

Да не би случайно нещо да им попречи да са заедно. Е, още една седмица, помисли си Вик. По-точно седем нощи. Наш си заминаваше на първи, неделя.

Ето че по едно време той изникна пред очите му в бялото си сако с широки рамене, като се олюляваше с чаша в ръка.

— Добър вечер, мистър Ван Алън — поздрави Джоуел с подигравателна галантност и се стовари на мястото на мисис Поднански. — Как сте?

— О, както обикновено — отвърна Вик усмихнат.

— Две неща искам да ви кажа — внезапно въодушевен, заяви Джоуел, сякаш току-що му бяха дошли наум. — Първото е, че ми предложиха, по-точно компанията ми предложи да остана още няколко седмици, тъй че се надявам да мога да се отплатя на вас и ма съпругата ви за изключителното гостоприемство, което ми засвидетелствахте, и... — Джоуел по момчешки се засмя и сведе глава.

Мелинда имаше направо талант да изнамира хора като Джоуел Наш. Каквото повикало, такова се обадило.

— А второто? — попита Вик.

— Второто... ами второто е, че сте голям симпатяга, дето не ми пречите да се виждам с жена ви. Не че сме се виждали много често — някой и друг обяд, разходка в околността — нали разбирате, само дето...

— Само дето какво? — подкани го Вик, внезапно почувствувал се напълно трезв и отвратен от пийналия Наш.

— Ами много мъже биха ми разбили мутрата и за по-малко от това — като си мислят, че има нещо повече, естествено. Да бяхте поне малко раздразнен, ама вие не сте. Това е повече от ясно. Ще ми се да

ви благодаря, че досега не сте ми ударили един в носа. Не че има за какво да ме удряте, разбира се. Питайте Мелинда, ако не вярвате.

Добра идея, няма що. Вик го изгледа със спокойно безразличие. Единственият уместен отговор беше да замълчи.

— Във всеки случай исках да ви кажа, че сте направо чудо човек — додаде Наш.

Позьорският жаргон взе да додява на Вик.

— Ценя отношението ви — рече той поусмихнат, — но знайте, че никога не си губя времето да удрям в носа. Ако някой не ми харесва, направо го убивам.

— Убивате ли го? — усмихна се както винаги весело Наш.

— Да. Спомнете си Малкълм Макрей, нали? — Мелинда му беше споменала, че е казала на Джоуел за „загадката Макрей“ и той силно се заинтригувал, защото го бил виждал един-два пъти в Ню Йорк по служба.

— Да — отвърна Джоуел, наострил уши.

Усмивката му се бе смалила. Сега бе само защитно средство. Мелинда несъмнено е казала на Джоуел, че Мал здравата е бил хлътнал по нея. Това винаги дава солта на историята.

— Будалките ме — рече Джоуел.

По думите и изражението му Вик разбра две неща: че Джоуел Наш вече е спал с жена му и че собственото му пълно безразличие към тях двамата е направило силно впечатление. Той плашеше Наш — не само сега, но и през няколкото вечери у дома им. Не даваше никакви признаци на обичайната за такива случаи ревност. А не се ли държиш по общоприетия начин, по правило предизвикваш страх.

— Не, не ви будалкам — въздъхна Вик, извади цигара и поднесе пакета на Джоуел. Той отказа. — Доста се бяха посближили с Мелинда. Сигурно ви е казала. Но не това ми беше неприятно, а самият той — все ще се изфука, все ще намекне, че е на път, та хората да се почувствуват задължени да го приютят. А беше и отвратително стиснат. — Вик нагласи цигарата в цигарето и го захапа.

— Не ви вярвам.

— Напротив, вярвате ми. Но това е без значение.

— Ама наистина ли убихте Малкълм Макрей?

— А вие как мислите? — Вик изчака, но отговор не последва. — Мелинда ми каза, че сте го познавали или поне са ви говорили за него.

Кой друг според вас може да го е убил? Ще ми е интересно да чуя. Хипотезите ме интересуват повече и от фактите.

— Никаква хипотеза нямам — отвърна отбранително Джоуел.

Самата му поза върху скамейката в момента издаваше скованост и уплаха. Вик се облегна назад, вдигна и отпусна рунтавите си кестеняви вежди и издуха дима право пред себе си.

Замълчаха.

Наш явно премисляше всевъзможни възражения. Вик беше наясно какви могат да бъдат те.

— Като имам предвид, че ви е бил приятел — започна Джоуел точно според очакванията му, — мисля, че не е много редно от ваша страна да се шегувате със смъртта му.

— Никога не ми е бил приятел.

— Но на жена ви е бил.

— Ще се съгласите, че не е същото.

Наш съумя да кимне и даже да се усмихне накриво.

— Все пак мисля, че това е някаква нескопосна шега — рече той и стана.

— Съжалявам. Може би следващия път ще ви накарам да ми повярвате. О, минутка още!

Джоуел Наш се извърна.

— Мелинда нищо не знае за това — рече Вик, все така невъзмутимо облегнат на колоната. — Много ще съм ви задължен, ако не ѝ кажете.

Джоуел се усмихна и едва намери сили да махне с ръка, преди да се отдалечи. Вик го проследи с поглед до другия край на хола, където Хорас и Фил Кауан се бяха заприказвали, но Джоуел не спря при тях. Застана сам и запали цигара. До утре сутринта все още ще вярва, че е било шега, но нещо ще го гложди отвътре, докато го накара да поразпита тоя-оня за отношението на Виктор Ван Алън към Малкълм Макрей. И ще му кажат — било Хорас или Мери Мелър, било дори Мелинда, — че Вик и Мал никога не са се спогаждали. А ако настоява, все Фил или Ивлин Кауан, или пък Хорас или Мери Мелър ще се изпусне да каже, че е забелязал нещо между Мал и Мелинда, е, нищо повече от лек флирт, разбира се, но...

Малкълм Макрей беше рекламен агент — не от най-търсените, но отблъскващо самонадеян, сякаш всички са в краката му. Жените

намират за очарователни такива като него, а мъжете най-често ги ненавиждат. Беше висок, слаб и изискан, с продълговатото тясно лице, от което Вик не си спомняше нищо освен голямата брадавица върху дясната буза като на Ейбрахам Линкълн, както и че очите му май също минаваха за очарователни. Беше убит в апартамента си в Манхатън, без да се разбере защо, и до момента полицията не беше успяла да открие нападателя. Ето защо историята на Вик направи такова впечатление на Джоуел.

Вик се облегна още по-удобно на колоната, протегна крака и с необяснима наслада си заприпомня как веднъж на игрището за голф Мал стоеше зад Мелинда и обгърнал я с ръце, ѝ показваше един удар, който, стига да поискаше, тя би изпълнила по-добре от него. Спомни си и когато в три часа сутринта Мелинда предизвикателно се оттегли в стаята си с чаша мляко и предложи на Мал да отиде с нея да си поговорят. Тогава той седя упорито в хола, уж че чете, решен да не мръдне от мястото си, колкото и да напредне времето, докато Мал не излезе от стаята. Мелинда и Мал не можеха да се мерят по интелигентност и Мал би се отегчил ужасно, ако му се удадеше случай да прекара дори само половин ден с нея. Но малките примамки на секса си казваха думата. Мелинда винаги започваше първа горе-долу така: „Вик ли? Разбира се, че го обичам, но то е съвсем друго. От години е така. И с него е същото. Така че...“ Тия думи се казваха с вдигнати нагоре, пълни с очакване зеленикавокафяви очи. Мал беше излязъл от стаята на Мелинда след двадесетина минути.

Вик беше сигурен, че между тях не е имало нищо, никога. Но помнеше, че все пак изпита известно задоволство, когато научи, че миналия декември Мал е бил убит. (Дали пък не беше през януари?) Първата му мисъл тогава беше, че Мал е убит от някой ревнив съпруг.

За момент си представи, че онази нощ, след като той се е прибрал в пристройката на гаража, Мал се е върнал в стаята на Мелинда, той е научил за това, планирал е убийството до най-малката подробност и си е измислил предлог да замине за Ню Йорк, отишъл е у Мал със скрит под палтото ръжен (вестниците писаха, че убиецът трябва да е бил приятел или познат, защото по всичко личало, че Мал спокойно го е поканил вътре) и го е пребил до смърт — умело и без шум, без да оставя следи от пръсти (като действителния убиец); после веднага е отпътувал за Литъл Уесли, за да си създаде алиби, ако все

пак го попитат, че по времето, когато Мал е бил убит, е бил на кино в „Гранд Сентръл“ — естествено, след това се е постарал да гледа филма.

— Виктор! — надвеси се над него Мери Мелър. — Какво си се замислил?

Вик се усмихна и бавно се изправи.

— Нищо особено. Изглеждаш превъзходно тая вечер. — Имаше предвид роклята ѝ.

— Благодаря. Какво ще кажеш да идем да поседим в някое ъгълче и да си поприказваме? Ще ми се да си смениш мястото. Цяла вечер все тук стоиш.

— Да седнем при пианото — предложи Вик, тъй като това беше единственото място, където двама души могат да седнат един до друг. В момента никой не танцуваше. Остави Мери да го хване за ръката и да го заведе до пианото. Знаеше, че тя не толкова иска да говори с него, колкото да бъде добра домакиня и да побъбри с всекиго и че го е оставила за накрая, защото е доста мъчен гост. И какво от това! Липсваше му всякаква гордост — както често гордо казваше на Мелинда, за да я подразни.

— За какво приказва толкова дълго с мисис Поднански? — запита Мери, като седнаха.

— За косачки. Нейната трябва да се наточи, а последния път нещо не е доволна от Кларк.

— И ти ѝ предложи услугите си. Не знам какво биха правили вдовиците в тоя град без вас, Виктор Ван Алън! Чудя ти се как намираш време за всичките тия добрини!

— Никак не ми е трудно — отвърна Вик, пряко волята си доволно усмихнат. — Доставка ми голямо удоволствие да намирам време за всичко.

— Намираш време и да изчиташ всички книги, които ние все оставяме за после! — засмя се Мери. — О, Вик, как те мразя! — Тя хвърли поглед към забавляващите се гости и отново погледна към него. — Надявам се, че твоят приятел мистър Наш се чувства добре у нас. Мисли ли да остава в Литъл Уесли, или е дошъл тук за малко?

Че мистър Наш вече не се чувства толкова добре, беше повече от ясно. Стоеше все така сам, втренчил поглед в някаква шарка върху навития на руло килим до краката му.

— Доколкото знам, ще бъде тук около седмица — нехайно отвърна Вик. — Дошъл е по работа.

— Значи не сте много близки.

— Не, просто познати. — Ненавиждаше да го намесват в историите на Мелинда. Не той, а тя се беше запознала един следобед с Джоуел Наш в бара на „Лорд Честърфийлд“, където ходеше почти всеки ден към пет и половина едва ли не само за да се среща с такива като него.

— Мили ми Вик, не си ли прекалено търпелив?

Той я погледна и по присвитите ѝ, леко навлажнели очи разбра, че алкохолът я е хванал.

— Знам ли.

— Така си е. Ще търпиш, ще търпиш, пък някой ден ще ти дойде до гуша. Е, чак скандал няма да вдигнеш, но поне ще си кажеш какво мислиш.

Последното прозвуча така кротко, че Вик се усмихна. След това бавно почеса с палец червеното петънце върху ръката си.

— Ще ми се да ти кажа още, както съм си пийнала три чаши и може друг път да не ми се удаде такъв случай, че според мене си направо чудесен. Толкова си добър, Вик — рече Мери така, че подчерта евангелския смисъл на думата и същевременно лекото си смущение, че може да влага такъв смисъл. Вик беше сигурен, че в следващия миг тя ще се разсмее и ефектът от думите ѝ ще рухне. — Ако не бяхме женени и двамата, сигурно още сега щях да ти направя предложение! — Последва смехът, който трябваше да заличи първоначалното впечатление.

Защо ли, недоумяваше Вик, всички жени, дори и омъжените по любов, които имат деца и, общо взето, сполучлив брак, смятат, че е за предпочитане мъж, който не търси с тях полова близост? Някакво сантиментално връщане към девствеността, глупава, напразна илюзия без каквато и да било действителна стойност. Та нали първи те биха се почувствували оскърбени, ако съпрузите им ги пренебрегнаха сексуално.

— За съжаление съм женен — рече той.

— За съжаление! — подигра го Мери. — Ами че ти я обожаваш! Целуваш земята под краката ѝ! Но и тя те обича, Вик, не забравяй това!

— Не искам да мислиш, че съм толкова добър, колкото ме представяш — почти я прекъсна Вик. — Имам си и лоши страни, но умея да ги прикривам.

— Ама разбира се! — засмя се Мери и се наведе към него, така че той усети парфюма ѝ — необичайно съчетание на люляк и канела. — Да ти долея ли чашата?

— Имам засега, благодаря.

— Ето нà! Даже и с пиенето си добре! Какво е това на ръката ти?

— Ухапа ме дървеница.

— Дървеница ли?! Боже господи! Къде пък налетя на дървеница?

— В хотел „Грийн Маунтън“.

Мери недоверчиво отвори уста и после избухна в смях.

— И какво си правил там?

— Седмици напред бях поръчал; появят ли се дървеници, да ми ги събират, и така успях да се сдобия с шест. Това ми струва пет долара за почерпки. Сега дървениците живеят в стъклен буркан в гаража и си имат парче вата за спане. От време на време им давам да ме хапят, защото искам да поддържам нормалния им жизнен цикъл. Вече имам две купчинки яйца.

— Но защо ти е всичко това? — хихикаше Мери.

— Защото мисля, че в една статия в ентомологическото списание е допусната грешка относно възпроизводителния им цикъл.

— И каква е тя? — заинтригувана попита Мери.

— О, нещо съвсем дребно за инкубационния им период. Едва ли някой ще обърне внимание, макар че всъщност производителите на инсектициди би тр...

— Виик! — проточи дрезгавият глас на Мелинда. — Моля те!

В изненадания му поглед проблесна едва доловимо оскърбление. После той стана от мястото си и с галантен жест посочи пианото.

— Изцяло е на твое разположение!

— Нима ще свириш? Чудесно! — доволно възкликна Мери.

Около пианото се подреждаше мъжки квинтет. Мелинда се спусна към столчето, при което кичур бляскава коса закри лицето ѝ като завеса за тези, които като Вик стояха от дясната ѝ страна. Какво пък, каза си той, кой по-добре от мене познава лицето ѝ? А и не му се щеше да го вижда, защото не се разхубавяваше след пиене. Дръпна се настрана. Сега целият диван беше свободен. Стана му неприятно,

когато Мелинда с бесни трели започна „Убийството на Десето Авеню“, което свиреше отвратително. Неовладяно, неточно, даже някак притеснително, и въпреки това я слушаха. А след като я изслушваха, я харесваха ни повече, ни по-малко отпреди. Изглежда, свиренето не ѝ беше нито в плюс, нито в минус пред хората. Сбъркаше ли някоя песен и със смях, по детински огорчено закършеше ръце, обожателите ѝ я обожаваха пак толкова. Сега обаче нямаше да сбърка на „Убийството“, пък и винаги можеше да се оправи, като премине на „Трите слепи мишки“. Вик седна на дивана. Всички бяха край пианото с изключение на мисис Поднански, Ивлин Кауан и Хорас. Шеметното встъпление на Мелинда в основната тема изтръгваше доволно сумтене от мъжката ѝ аудитория. Джоуел Наш беше превил гръб над пианото. Вик затвори очи. В известен смисъл затвори и ушите си и се замисли за дървениците.

По едно време заръкопляскаха, но бързо-бързо престанаха, защото Мелинда започна „Танцувам в тъмното“, което ѝ се удаваше по-добре. Вик отвори очи и видя, че Джоуел Наш го гледа с празен и същевременно напрегнат и доста уплашен поглед. Отново затвори очи. Беше отметнал назад глава, сякаш заплепен слушаше музиката. Всъщност мислеше какво ли става в размътения от алкохола мозък на Джоуел Наш. Представи си как изглежда отстрани — доста пълното тяло върху дивана, кротко скръстените на гърдите ръце, заобленото лице, отпуснато в спокойна усмивка, която сигурно вече се е превърнала в загадка за Джоуел Наш. Навярно Наш си мислеше: може и той да е. Може затова да не го е грижа за Мелинда и мене. Може затова да е толкова особен. Та той е *убиец*.

Мелинда беше свирила около половин час, когато я помолиха да повтори „Танцувам в тъмното“. След това продължиха да настояват за още нещо, а Мери Мелър и Джоуел надвикваха всички.

— Ще трябва да си тръгваме. Късно стана — отсече Мелинда. Имаше навика внезапно да си тръгва, след като е свирила на пиано. Докато е на върха на триумфа. — Вик! — повика го тя с пръст.

Той покорно стана от дивана. Забеляза, че Хорас иска да му каже нещо. Сигурно всичко беше чул.

— Какви ги наприказва на твоя приятел? — Тъмните очи на Хорас искряха весело.

— Приятел ли?

Тесните рамене на Хорас се затресоха в сдържан смях.

— Ни най-малко не те обвинявам. Да не вземе само да се разбъбри.

— Пошегувах се. Мислиш, че не го е разбрал ли? — Опитваше се да бъде сериозен. С Хорас се познаваха добре. Той често му беше казал да „скръцне със зъби на Мелинда“, при това беше единственият, който се осмеляваше да му го каже.

— Като че ли доста сериозно го е приел — рече Хорас.

— Е, какво пък. Нека се разбъбри.

Хорас се засмя и го потупа по рамото.

— Само не се оставяй да те бутнат в дранголника, старче!

Мелинда леко залиташе, докато вървяха към колата, и Вик я прихвана за лакътя. Беше висока почти колкото него и винаги носеше обувки без токове, но не толкова заради Вик, а главно защото бяха по-удобни и защото така по-добре отговаряше по височина на средно високите мъже. Макар да се олюляваше, Вик чувствуваше амазонската сила на високото ѝ здраво тяло, животинската ѝ виталност, която го теглеше напред. Мелинда вървеше към колата с неудържимия напор на кон, който се връща в яслата.

— Какво си казал на Джоуел? — попита тя, като седнаха в колата.

— Нищо.

— Трябва да си му казал нещо.

— Кога?

— Видях те да говориш с него — сънливо настоя тя. — За какво говорехте?

— За дървеници, струва ми се. Или, чакай, май с Мери говорихме за дървеници.

— О, боже! — възкликна раздражена Мелинда и така равнодушно склони глава на рамото му, сякаш беше възглавница. — Трябва да си му казал нещо, защото след това държането му се промени.

— Той каза ли нещо?

— Не е важно какво е казал, важно е как се държа — провлачи тя последната дума. После заспа. Надигна се едва когато той угаси мотора в гаража, в просъница слезе от колата, промълви едно „Лека

нощ, скъпи“ и влезе в къщата през вратата откъм гаража, която водеше към хола.

Гаражът можеше да побере пет коли, макар че имаха само две. Вик го искаше толкова голям, за да може да използва част от него като кабинет, да има къде да държи инструментите си, кутиите си с растения, аквариумите си с охлюви или каквото за момента предизвикваше интереса или изследователската му страст, а пък заемаше място, така че всичко да е в образцов ред и пак да има откъде да се минава. Спалнята му се намиреше на срещуположната страна и за да влезе там, трябваше да прекоси целия гараж. Сега, преди да отиде да си легне, той се надвеси над кутиите с билки. От напръстничетата бяха покарали шест-седем бледозелени стръкчета, които вече оформяха типичните си трилистни снопчета. Две дървеници пълзяха по парчето вата и търсеха плът и кръв, но тая вечер Вик нямаше желание да им предлага ръката си и те бавно заотдръпваха плоските си тела, опитвайки се да се скрият от светлината на фенерчето му.

[1] Нивга трезвен, но и нивга пиян (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Латиноамерикански танц. Танцуващите са подредени в права редица и на всеки три стъпки подскачат в такт. — Б.пр. ↑

2

Три дни по-късно Джоуел Наш се отби у тях, но не остана за вечеря, макар че Вик го канеше, а Мелинда направо настояваше. Имал някакъв ангажимент, но беше повече от ясно, че няма. В последна сметка нямало да остане още две седмици, а си заминавал следващия петък. Тая вечер за разлика от друг път усмивката не слизаше от лицето му. Явно беше преминал към отбранителната тактика да се шегува с всичко, а за Вик това беше сигурен признак, че наистина се е хванал на въдицата.

Щом Наш си отиде, Мелинда отново го обвини, че му е казал нещо обидно.

— Какво например? — невинно попита Вик. — Не ти ли е минавало през ум, че може ти да си му казала нещо обидно? Или пък с нещо друго да си го засегнала?

— Не съм — отвърна Мелинда нацупена и си наля второ уиски със сода, вместо както обикновено да помоли за това него.

Едва ли щеше да преживява много загубата на Джоуел Наш, понеже съвсем отскоро се познаваха, пък и той беше търговски пътник и дори в най-добрия случай не би се задържал за дълго. Друга беше работата с Ралф Гоздън. Вик се чудеше дали той ще се стресне така лесно като Джоуел, но реши, че си струва да опита.

Ралф Гоздън беше двадесет и девет годишен нелош художник портретист с малък годишен доход от една оглупяла леля. Наел беше къща край Милетвил (на тридесетина километра от Литъл Уесли) за една година, от която бяха изтекли само шест месеца. От четири месеца насам Ралф идваше средно два пъти в седмицата на вечеря у тях; намираше къщата им чудесна, храната — чудесна, грамофона — чудесен, и според него никой в Литъл Уесли или където и да било не можел да се сравнява по гостоприемство със семейство Ван Алън. А Мелинда редовно го посещаваше следобед, макар нито веднъж да не си призна, че отива при него. Два месеца така, докато накрая донесе портрета си, явно като обясняваше за многото следобеди и вечери, през

които не си е била вкъщи, за да посрещне Вик. Портретът — разкрасена, набързо нахвърляна цапаница — висеше в стаята ѝ. Вик забрани да го закачат в хола.

Лицемерието на Ралф отвращаваше Вик. Непрекъснато се опитваше да говори за неща, които според него трябваше да го интересуват, макар самият той да не се интересуваше от нищо извън това, което интересува обикновените жени, и зад лъжливото приятелство се опитваше да прикрие, че е любовник на Мелинда. Не че Вик беше против Мелинда да има любовници, но тя ги подбираше все разни безгръбначни идиоти като Ралф Гоздън и допускаше клюките да залееят града, като ги канеше у приятелите им и се срещаме с тях в бара на „Лорд Честърфийлд“, единствения бар в Литъл Уесли.

Един от непоклатимите принципи на Вик беше, че съпругата — като всеки човек — трябва да бъде оставена да прави каквото си иска, стига да не причинява никому болка и да изпълнява основните си задължения, т.е. да поддържа домакинството и да се грижи за децата, което Мелинда правеше — е, от време на време. Та нали хиляди женени мъже безнаказано въртяха любов, но трябва да се признае, че повечето го правеха без излишен шум. Когато Хорас се опита да го посъветва относно Мелинда и го запита защо „се примирява с такова поведение“, той отвърна на въпроса с въпрос: нима очаква от него да се държи като старомоден съпруг, който отриква жена си, сякаш е омърсена, настоява за развод, съсипва живота на детето си — и то за едно нищо и никакво удовлетворение на честта? На всички, които подмятаха това-онова за Мелинда, Вик даде да разберат, че смята поведението ѝ за временно отклонение и колкото по-малко врява се вдига, толкова по-добре.

Обстоятелството, че Мелинда водеше този живот повече от три години, му създаваше в Литъл Уесли име на човек с търпението и снизходителността на светец, а това от своя страна ласкаеше самолюбието му. Знаеше, че според Хорас, Фил Кауан и всички, които бяха наясно с положението, т.е. едва ли не според всички държането му е необичайно, но му беше все едно. Всъщност се гордееше с него в страна, където повечето хора се стремят възможно най-много да си приличат.

Навремето в държането на Мелинда също имаше нещо необичайно, иначе той никога не би се оженил за нея. Да я ухажда и

настоява за женитба, беше все едно да обуздава див жребец, само дето трябваше да го прави далеч по-незабележимо. Беше твърдоглава и разглежена, от тия, дето непрекъснато ги изключват от училище за явно неподчинение. Изключвали я бяха от пет училища и на двадесет и две години, когато се срещнаха, тя смяташе, че животът не е нищо друго освен стремеж към удоволствия — на това мнение беше и сега, само че тогава в бунта ѝ имаше борбеност и въображение, които го бяха очаровали, защото ги откриваше и у себе си. Сега от въображението, изглежда, нищо не беше останало, а борбеността ѝ се изразяваше в разбиването на скъпи вази в стените. Единствената останала вкъщи ваза беше метална, при това емайльт ѝ на места беше олющен.

Най-напред Мелинда не искаше деца, после поиска и отново се отказа и най-накрая след четири години пак поиска дете и роди. От доктора Вик разбра, че раждането не е било толкова тежко, както обикновено при първо дете. Но Мелинда се оплакваше на всеослушание и преди, и след като роди, въпреки че той ѝ осигури възможно най-добрите грижи, посвещаваше ѝ цялото си време, пренебрегвайки работата си. Щастлив беше, че има дете от Мелинда, но тя отказа да се грижи за него извън границите на най-необходимото и изобщо детето я интересуваше не повече от някое бездомно кутре, което храни в къщата си. Вик си го обясняваше с това, че да бъде едновременно и майка, и съпруга, е прекалено голямо бреме за бунтарския ѝ дух. Детето означаваше отговорност, а Мелинда не искаше да я поема. Затова побърза да стовари раздражението си върху него, като заяви, че вече не го обича по оня „романтичен“ начин, както преди. Вик го прие съвсем спокойно, но истината беше, че и Мелинда бе започнала малко да го отегчава. Изобщо не я интересуваха неговите занимания, а той непрестанно се увеличаваше по какво ли не — печатане и подвързване на книги, пчеларство, производство на сирене, дърводелство, хубава музика и хубави картини, градинарство, наблюдаване на звездите, за което се беше снабдил и с чудесен телескоп.

Когато Биатрис беше около двегодишна, Мелинда се хвана с Лари Осбърн — млад и не твърде интелигентен преподавател в училището по езда край Литъл Уесли. Преди това месеци наред беше все мрачна и разстроена, но когато Вик се опита да разбере какво я измъчва, тя не намираще какво да му отвърне. Щом започна връзката

си с Лари обаче, стана по-весела, по-оживена и по-мила към Вик, особено като видя колко спокойно приема нещата. А той се правеше на по-спокоен, отколкото беше в действителност, макар че я попита дали не иска развод. Не искаше.

Струва му петдесет лири и два часа време да обсъди положението с един психоаналитик в Ню Йорк. Той беше на мнение, че след като сама е пренебрегнала съвета на психоаналитик, Мелинда ще му донесе нещастие и накрая ще се разведе с него, ако не започне да я държи изкъсо. Това противоречеше на принципите на Вик — той, улегналият човек, да държи изкъсо друг улегнал човек. Дори да не беше вярно за Мелинда, той предпочиташе да се отнася към нея като към улегнал човек. Всъщност от всичко, което му наговори психоаналитикът, само едно не му беше минавало през ум — че подобно на много жени, които са станали майки, Мелинда може да е „скъсала“ с него като мъж и съпруг, след като вече я е дарил с дете. Самата мисъл за майчински инстинкт у Мелинда го забавляваше и винаги когато си припомняше твърдението на психоаналитика, се усмихваше. Според него точно обратното я беше накарало да го отблъсне — тя знаеше, че той още я обича, и беше решила да не отвръща на чувствата му, като на свой ред му засвидетелствува любов. Може би „любов“ не беше точната дума. Те си бяха предани, разчитаха един на друг и ако единият не си беше вкъщи, другият чувствуваше отсъствието му. Не съществуваше дума за чувството му към Мелинда, за тази смесица от отвращение и преданост. Затова и приказките, че положението било „непоносимо“ и че неизбежно ще се стигне до развод, само затвърдиха мнението на Вик, че психоаналитикът греши. Ще покаже на този психоаналитик и на целия свят, че положението съвсем не е непоносимо и че развод няма да има. Както и че не възнамерява да страда. Та светът е преизпълнен с интересни неща.

По време на петмесечната история на Мелинда с Лари Осбърн Вик се премести да спи в пристройката на гаража, която специално си беше направил. Премести се в знак на протест срещу тая глупава история (че е глупак, беше единственото, в което Вик открито винеше Лари), но след няколко седмици, когато подреди книгите и микроскопа и откри колко му е лесно да става нощем, без да се тревожи, че безпокои Мелинда, и да гледа звездите или да наблюдава охлювите си, които нощем бяха по-подвижни, отколкото денем, Вик реши, че

гаражът е за предпочитане. Когато Мелинда скъса с Лари или по-скоро той скъса с нея, Вик не се върна в спалнята, защото Мелинда и дума не отвори за това, а и на него вече не му се щеше. Доволен беше от разрешението, а, изглежда, същото се отнасяше и за Мелинда. Известно време тя не беше така весела, както когато Лари беше край нея, но скоро си намери друг любовник — младия Джо-Джо Харис с щръкналата адамова ябълка, който откри в Уесли магазин за грамофонни плочи и набързо се разори. Мелинда накупи плочи за неколкостотин долара, но и това не се оказа достатъчно. С Джо-Джо караха от септември до януари.

Вик разбираше, че според повечето хора Мелинда не го напуска заради парите му — донякъде това наистина бе така, но той не му отдаваше никакво значение. Парите му бяха безразлични. Не беше се трудил за доходите си, дядо му бе го сторил вместо него. И той, и баща му дължаха парите си единствено на случайността, че са негови потомци. Защо тогава Мелинда, неговата съпруга, да няма същите права над тях? Имаше четиридесет хиляди долара годишен доход, който получаваше от двадесет и първия си рожден ден. Бяха му подмятали, че в Литъл Уесли понасят Мелинда само заради него, но той не го вярваше. Даваше си сметка, че Мелинда е достатъчно привлекателна — само да не я заговори човек. Беше великодушна, сърдечна, забавна в компания. Не одобряваха, разбира се, любовните ѝ истории, но Литъл Уесли — старият, изискан град, чиято издънка бе младият, по-делови Уесли — беше извънредно чужд на нравоучителните проповеди, сякаш с всички сили се мъчеше да заличи клеймото на пуританизма на Нова Англия, тъй че поне засега нямаше човек, който е уличил Мелинда в безнравственост.

3

В събота, седмица след посещението у Мелърови, Ралф Гоздън дойде на вечеря, весел и самодоволен дори повече от обикновено, защото по всяка вероятност смяташе, че заради десетдневното му отсъствие — беше ходил при леля си в Ню Йорк — Ван Альнови ще го посрещнат като недотам обичаен гост.

Щом привършиха вечерята, Ралф се впусна да разказва на Вик за противоядрените скривалища, които видял на една изложба в Ню Йорк и от които явно нищо не беше разбрал.

Мелинда слагаше на грамофона плоча след плоча. „Ралф е в добра форма, помисли си Вик, ще изкара поне до четири часа сутринта и не подозира, че може да е за последен път в този дом.“ Беше от ония особено неприятни гости, които не се сещат да си тръгнат, защото на следващата сутрин могат до късно да си поспят, но повечето пъти и Вик оставаше с него, ако се наложеше, и до седем сутринта само защото Ралф би предпочел той да си легне и да го остави насаме с Мелинда. Вик също можеше да си позволи да спи сутрин до късно и при това беше по-издръжлив от Ралф както защото беше свикнал да си ляга в два или дори в три, така и защото не пиеше толкова, че да му се приспи.

Вик седна на любимия си фотьойл и се зачете в „Ню Уеслиън“, като от време на време поглеждаше над вестника към Ралф и Мелинда, които танцуваха. Ралф беше в бял костюм от тропикал, който си беше купил в Ню Йорк и му се радваше като момиче, защото го правеше строен и елегантен. В началото на всеки танц обгръщаше талията на Мелинда с непозната досега настъпателност и с тая си глупашка самонадеяност напомняше на Вик мъжко насекомо, което безгрижно изживява последните си мигове на блаженство, преди да го е сполетяла ужасна смърт. Впечатлението се допълваше и от бясната музика, която Мелинда беше пунала — „Малките мечета“. Беше купила плочата неотдавна. Кой знае защо, думите на песента влудяващо напиреха в съзнанието му всеки път, щом застанеше под душа:

*Пол дръвчета, дето никой ги не вижда,
те на жмичка ще играят колкото си щат!
Днеска малките мечета пикник си гласят.*

— Ха-ха-ха! — прихна Ралф и се пресегна към масата за чашата си.

— *О, мой дом в планината, (дето се нивга) умна дума не чува*^[1]
— затананика си Вик.

— Къде ми е изчезнал Кугат^[2]? — запита Мелинда. Беше коленичила и ровеше в шкафа с плочите. — Никъде го няма.

— Там няма да го намериш — обади се Вик, когато Мелинда измъкна една плоча от неговите рафтове. Тя озадачено погледна плочата, после пренебрежително я остави на място. Вик си беше отделил най-долната част от шкафа за своите плочи — Бах, Сеговия, грегориански песнопения и псалми, речите на Чърчил — и предпочиташе Мелинда да не ги пуска, защото в нейните ръце това беше равносилно на унищожение. Спомни си как веднъж слушаше грегорианските песнопения, докато Мелинда се приготвяше за среща с Ралф, знаейки много добре, че тя не ги обича.

— Направо ми се дощява да умра от тях! — беше му креснала тогава.

Ралф отиде в кухнята, за да си напълни чашата, и Мелинда попита:

— Нима мислиш цяла нощ да четеш тоя вестник, скъпи? Искаше да го отпрати. Вик й се усмихна.

— Мъча се да си припомня стихотворението от днешната заглавна страница: *Чиновниците са служители на обществото / и мястото си трябва те да знаят. / Смирен да си на тоя свят обаче / изобщо не е унижително. / И всеки път, когато аз...*

— О, престани!

— Твоят приятел Реджиналд Дънлап го е написал. Ти казваше, че не бил лош поет, спомняш ли си?

— Не съм настроена за поезия в момента.

— Същото е било и с Реджи, като го е писал.

Дали за да отмъсти за приятеля си или просто от някаква щура приумица Мелинда така внезапно усили звука, че Вик подскочи. Но

успя да се овладее и бавно обърна страницата на вестника, сякаш шумът не му беше направил никакво впечатление. Ралф понечи да намали звука, но Мелинда го спря, като здраво стисна ръката му. След това я поднесе към устните си. Започнаха да танцуват. Ралф се бе поддавал на настроението ѝ, бясно кършеше бедра и се смееше така гръмогласно, сякаш в общия грохот ревеше магаре. Вик не го гледаше, но усещаше, че от време на време Ралф го поглежда, усещаше доволството му, примесено с войнственост, която бавно, но сигурно, чаша след чаша, изместваше всяко благоприличие, което се бе опитал да спазва в началото. Съзнателно и системно Мелинда го насърчаваше: „Дразни стария мечок, бий го, ритай го, — успяваше да внуши тя всекиму със собствения си пример, — та той няма да си отмъсти, няма да се помръдне от фотъойла си, няма изобщо да реагира, защо тогава да не го удряме?“

Вик прекоси стаята, лениво сне от рафта „Седемте колони на мъдростта“^[3] и се върна на мястото си. В този момент Трикси се появи по пижама на вратата.

— Мамчее! — извика тя, но мамчето нито я чу, нито я видя.

Вик стана и отиде при нея.

— Какво има, Трикси? — запита той, като се наведе.

— Не мога да спя от тоя шум — проплака тя негодуващо.

Мелинда извика нещо и отиде да намали грамофона.

— Е, какво има? — попита тя Трикси.

— Не мога да спя — отвърна Трикси.

— Обясни ѝ, че това е възможно най-неоснователното оплакване — обърна се Вик към Мелинда.

— Добре де, ще го намаля — рече тя.

Трикси гледаше с гневни, подпухнали от съня очи майка си и Ралф. Вик потупа тъничките ѝ, стегнати бедърца.

— Хайде, бягай в кревата, нали утре трябва да си кукуряк за пикника!

Подсещането за пикника я накара да се усмихне. После се обърна към Ралф:

— Донесе ли ми от Ню Йорк несесер за шиене, Ралф?

— Уви, не, Трикси — отвърна Ралф с меден глас. — Но сто на сто ще мога да ти намеря и в Литъл Уесли.

— Хайде-хайде — намеси се Мелинда, — та тя изобщо няма представа какво да го прави, както и...

— Както и ти — завърши вместо нея Вик.

— Много сте груб тая вечер, мистър Ван Алън — рече Мелинда ледено.

— Извинявай.

Вик умишлено се държеше грубо, за да подготви почвата за това, което щеше да каже на Ралф. Искаше да остави у него впечатлението, че е на предела на търпението си.

— Ще останеш ли за закуска, Ралф? — попита Трикси, като се люшкеше върху ръката на Вик.

Ралф насила се изсмя.

— Надявам се, че ще остане — рече Вик. — Не обичаме гостите ни да си тръгват с празни стомаси, нали, Трикси?

— Да. Пък и Ралф е толкова смешен на закуска.

— Защо? — запитва Вик.

— Ами жонгира с яйца.

— Исква да каже „жонглира“ — обясни Ралф.

— Това положително си струва будуването. Хайде в кревата, Трикси. Сега е тихо, така че е добре да използваш момента. Нали знаеш — *carpe diem*, но и *carpe noctem*^[4] също е вярно.

Трикси с готовност тръгна с Вик. Обичаше той да я слага в кревата, да се озърта за кенгуруто, с което спеше, да го пъха до нея под завивката и да я целува за лека нощ по двете бузки и по нослето. Вик си даваше сметка, че я разглезва, но, от друга страна, чувствуваше, че е необходимо да компенсира твърде хладното отношение на майката. Зарови нос в мекото ѝ вратле, после усмихнат вдигна глава.

— Татко, не може ли да направим пикника в кариерата?

— Не. Много е опасно.

— Защо?

— Я си представи, ако има силен вятър. Всичките ще ни издуха.

— Голяма работа. Мама ще идва ли?

— Не знам. Надявам се да дойде.

— А Ралф?

— Мисля, че не.

— Харесва ли ти Ралф?

На светлината на лампата въртележка върху ноцната ѝ масичка виждаше кафявите точки в зелените ѝ очи — също като очите на майка и.

— Горедолу. А на тебе?

— Амии — започна тя колебливо. — Джо-Джо повече ми харесваше.

Леко го жегна, че още помни Джо-Джо.

— Знам защо ти харесваше. Защото ти донесе куп коледни подаръци. Но това не е причина да харесваш някого. Не ти ли нося и аз купища подаръци?

— О, тебе харесвам повече от всички, татко. Наистина.

Толкова беше лесно. Тя ужасно лесно се поддаваше. Усмихна се, като помисли колко би се зарадвала Трикси, ако ѝ кажеше, че той е убил Малкълм Макрей. Трикси не харесваше Мал, защото и той не бе харесал и каквато първокласна скръндза беше, нито веднъж не ѝ донесе подарък. Трикси щеше да се разкряка от радост, ако ѝ кажеше, че е убил Мал. Цената му щеше да се вдигне двеста процента.

— По-добре спи — рече той, като стана от леглото. Целуна и двете ѝ бузки, върха на нослето и челото. Косата ѝ беше на цвят като на майка ѝ, но навярно щеше леко да потъмнее като неговата. Спускаше се надолу в неразделена на път туфичка и беше точно каквато трябва да бъде косата на едно шестгодишно хлапе, макар Мелинда да се оплакваше, че много трудно се къдрела.

— Спиш ли? — прошепна Вик.

Клепачите на Трикси бяха спуснати. Той угаси лампата и тръгна на пръсти към вратата.

— Не! — изхихика Трикси.

— Е, хайде да спиш! Ама тоя път наистина!

Мълчание. Подействува му добре. Излезе и затвори вратата след себе си.

Мелинда беше угасила още една лампа и в хола беше значително по-тъмно. Двамата с Ралф се поклащаха в ъгъла в бавен, ленив танц. Беше почти четири часът.

— Искаш ли нещо за пиене, Ралф? — попита Вик.

— Какво? О, не, благодаря. Май вече ми стига.

Това съвсем не означаваше, че Ралф смята да си тръгва, камо ли пък в четири сутринта. Мелинда беше обвила ръце около врата му.

Явно според нея Вик беше казал нещо ужасно на Джоуел Наш и затова тая вечер е решила да бъде особено благосклонна към Ралф. Непрестанно да го насърчава да остане, без съмнение и за закуска, дори Ралф да пребледнееше от умора, както му се случваше понякога. „Остани, мили, остани, моля те. Ще ми се цяла нощ да будувам.“ Е, как да не остане? Всички оставаха. Дори ония, които на следващия ден бяха на работа, а Ралф Гоздън не беше от тях. И, разбира се, колкото по до късно оставаха, толкова повече се увеличаваше вероятността Вик да се оттегли в стаята си и да ги остави насаме. Често Вик оставяше Ралф и Мелинда насаме в шест сутринта — ако са прекарали целия следобед заедно, защо да не им предостави още два часа и половина, докато дойде да закуси в осем и половина? Навярно беше проява на дребнавост да дразни гостите на Мелинда, като седи цяла нощ с тях, но някак си все не успяваше да се покаже дотам любезен, че да се махне от собствения си дом, за да им достави удоволствие. Вместо това четеше книга след книга, така че поне времето му не отиваше на вятъра.

Тая вечер Вик изпитваше силна, първична враждебност към Ралф Гоздън, каквато досега не познаваше. Припомни си за десетките бутилки уиски, които беше купил в негова чест. За опропастените вечери. Стана, остави на рафта книгата, която четеше, и бързо се отправи към вратата на гаража. Мелинда и Ралф вече направо се прегръщаха. Безмълвното му излизане можеше да бъде изтълкувано или като нежелание да ги притеснява, когато се целуват, или че ще се върне веднага, или пък че е твърде ядосан, за да им каже лека нощ. Вярно беше второто, но за него можеше да се досети само Мелинда, тъй като Ралф не бе го виждал да излиза и да се връща отново. Беше го прилагал няколко пъти на Джо-Джо.

Включи флуоресцентното осветление в гаража и бавно заоглежда грижливо подредените кутии с билки, аквариумите, в които градинските охлюви лазеха из навлажнена джунгла от стръкове овес и райграс, отворената върху плота кутия с частите на електрическата бормашина, като механично отбеляза, че всяка част е сложена на място.

Стаята му беше строго и функционално подредена почти като гаража: най-обикновено легло персон и половина с тъмнозелена покривка, един дървен стол и още един с кожена тапицерия пред

огромното бюро, отрупано с речници, дърводелски инструменти, мастилници, писалки, моливи, справочници, изплатени и неизплатени сметки — всичко в образцов ред. Нямаше картини по стените, само над бюрото висеше най-обикновен календар, подарен от местното дърводобивно предприятие. Вик умееше да се събужда сам точно когато си определил, и сега, като погледна часовника на ръката си, се настрои да се събуди след половин час, в пет часа и седем минути. Изтегна се на леглото и методично заотпуска всяка част на тялото си.

След около минута вече спеше. Сънува, че е в някаква църква и среща там Хорас и Мери Мелър. Хорас се усмихва и го поздравява, че за да спаси брака си, е убил Малкълм Макрей. Цял Литъл Уесли е в църквата и всички му се усмихват. Събуди се и се изсмя на абсурдния си сън. Та той не стъпваше в църква. Среса косата си, като си подсвиркуваше, изпъна ризата под бледосиния кашмирен пуловер и прекоси гаража.

Ралф и Мелинда явно се бяха поизлегнали на дивана, защото скочиха и двамата, като го видяха. Зачервените очи на Ралф го изгледаха с пиянско изумление и неприязън.

Вик отиде до библиотеката и се наведе да си избере нещо.

— Още ли ще четеш? — запита Мелинда.

— Аха. Отказахте ли се вече от музиката?

— Точно се канех да си вървя — рече дрезгаво Ралф и се изправи. Изглеждаше на предела на силите си, но запали цигара и ожесточено запрати клечката към камината.

— Няма да си вървиш. — Мелинда посегна към ръката му, но той се дръпна и отстъпи крачка назад, олюлявайки се.

— Страшно е късно — заекна Ралф.

— Всъщност е точно време за закуска — обади се весело Вик. — Какво ще кажете за малко бъркани яйца?

Не му отговориха. Той взе джобното издание на енциклопедията, което винаги му беше приятно да прелиства, и седна на фотьойла.

— Не ти ли се доспа вече? — Мелинда го гледаше със същата неприязън като Ралф.

— Не — бодро примигна той. — Поспах малко в стаята си.

Ралф видимо оклюма, като чу това, и втренчи в него смаян поглед, сякаш всеки миг щеше да грохне, а очите му, смалени и зачервени, още по-трескаво горяха на бледото му лице. Гледаше Вик

така, като че очакваше да го убие. Вик беше виждал същото изражение на лицето на Джо-Джо, та дори и на издълженото безизразно лице на Лари Осбърн; то бе предизвикано от дяволското му спокойствие, от това, че в пет сутринта беше свеж и с бистър поглед, докато те все повече и повече оклюмваха на дивана, макар че час по час се мъчеха да се изправят. Ралф надигна пълната си чаша и изпразни половината на един дъх. Ще остане до края, заключи Вик. И наистина какъв смисъл имаше в шест сутринта да си върви вкъщи да спи, след като денят, така или иначе, е опропастен? Припаднал-неприпаднал, ще остане. Беше прекалено пьян, за да съобрази, че стига да поиска, може да бъде с Мелинда целия следобед.

Изведнъж Ралф се олюля, сякаш нещо невидимо го беше бутнало назад, и тежко се стовари върху дивана. Лицето му лъщеше от пот. Мелинда го придърпа към себе си и се зае да разхлажда слепоочията му, като навлажняваше пръстите си в чашата. Ралф съвсем се беше отпуснал, но продължаваше да стиска злобно устни и да впива поглед във Вик, сякаш взирането можеше да го задържи в съзнание.

Вик се усмихна на Мелинда.

— Няма да е зле да забъркам яйцата, а? Ще му дойде добре, ако хапне нещо.

— Ще мине и без твоите яйца! — предизвикателно отвърна Мелинда.

Като си подсвиркваше един от грегорианските псалми, Вик отиде в кухнята и сложи вода за кафето. Вдигна бутилката уиски и видя, че Ралф е изпил почти всичко. Върна се обратно в хола.

— Как обичаш яйцата, Ралф — освен жонглирани?

— Какви да бъдат яйцата, скъпи? — намеси се Мелинда.

— Жжонглирани може — смутолеви Ралф.

— Значи един път жонглирани яйца. А за теб, котенце?

— Не ми викай „котенце“!

Години наред не беше я наричал така. Сега тя го гледаше изпод плътните си руси вежди и Вик трябваше да признае, че съвсем не беше малкото котенце от сватбата им или пък даже от началото на тая вечер. Червилото ѝ се беше размазало сякаш до самия връх на дългия ѝ чип нос.

— Как си искаш яйцата?

— Никакви яйца не искам.

Вик разбърка четири яйца за себе си и за Мелинда, понеже Ралф не беше в състояние да хапне нищо, но препече само една филийка, защото по това време Мелинда нямаше да иска хляб. Не изчака да заври кафето, защото Мелинда и кафе нямаше да иска. С Ралф можеха да изпият кафето си и по-късно. Поднесе бърканите яйца в затоплени чинии и леко поръсени със сол и пипер. Мелинда отново отказа да яде, но той седна на дивана до нея и започна да ѝ ги дава хапка по хапка. Щом вилицата приближеше, Мелинда покорно отваряше уста. Очите ѝ, неотлъчно вперени в него, напомняха очите на див звяр, който се доверява на човека само колкото от една ръка разстояние да получи храна, при това ако наоколо не се вижда нещо като капан и ако човешките движения са отмерени и спокойни. Червеникаво-русата глава на Ралф почиваше на скута ѝ. Той хъркаше с грозно отворена уста. На последната хапка Мелинда се извърна, точно както очакваше Вик.

— Хайде де. Това е последно.

Тя отвори уста.

— Като че ли е по-добре мистър Гоздън да остане — рече Вик, защото просто нямаше какво друго да каже за мистър Гоздън.

— Ддържа да остане — изломоти Мелинда.

— Добре, дай да го нагласим на дивана.

Мелинда се опита да го повдигне сама, но той се оказа твърде тежък за нея. Вик пхна ръце под раменете му и го придърпа така, че главата му да дойде върху страничната облегалка на дивана.

— Да му сваля ли обувките?

— Да не си му пипнал обувките!

Тя се надвеси над обувките на Ралф и като се олюляваше, се зае да развързва връзките.

Раменете на Ралф се тресяха. Зъбите му потракваха.

— Студено му е. Няма да е зле да донеса едно одеяло — рече Вик.

— Аз ще донеса одеяло!

Мелинда се заклатушка към стаята си, но явно забрави за какво е тръгнала, защото кривна към банята.

Вик свали и другата обувка на Ралф и отиде да вземе карираното одеяло, което вечно се подмяташе из стаята на Мелинда. Тоя път беше на пода пред непобутнатото легло. Беше ѝ го подарил за рождения ден

преди седем години. То му напомняше за излети, за хубавото лято в Мейн, за оная зимна вечер, когато неизвестно защо бяха спрели отоплението и двамата се бяха сгушили под него на пода пред камината. За миг се поколеба дали да не вземе зеленото одеяло от леглото ѝ вместо карираното, но после си даде сметка, че това е без значение. В стаята на Мелинда както обикновено цареше безпорядък, който едновременно го отблъскваше и привличаше, дощя му се да остане за малко да го поразгледа (почти не влизаше тук), но не си позволи дори да се озърне наоколо. Излезе и затвори вратата след себе си. Като мина покрай банята, чу шуртенето на водата. Надяваше се тоя път Мелинда да не повръща.

Намери Ралф седнал, с размътен поглед, треперещ като при настинка.

— Какво ще кажеш за малко горещо кафе? — запита го Вик.

Ралф не отвърна. Вик наметна с одеялото треперещите му рамене. Ралф немощно се отпусна на дивана и се опита да си качи краката. Вик ги повдигна и подви одеялото под тях.

— Добро момче си ти — смутолеви Ралф.

Вик се подсмихна и приседна на дивана. Мелинда като че ли повръщаше в банята.

— Отдавна трябваше да ме изхвърлиш — промърмори Ралф. — Който не си знае мярката... — Той раздвижи крака, като че ли искаше да стане, и Вик леко притисна глезените му.

— Изобщо нямам такива намерения — рече той успокоително.

— Ще ми се да повърна, да пукна.

В сините очи на Ралф имаше сълзи, които ги правеха още по-бляскави. Тънките му вежди потръпваха. Изглеждаше обзет от желание да се самобичува и в тоя своеобразен транс навярно би изпитал истинска наслада да бъде изхвърлен от къщата за яката и тирантите.

Вик се изкашля и се усмихна.

— О, въобще не си губя времето да изхвърлям от къщи тия, които ме ядосват. — Той се наведе към Ралф. — Ако ме ядосат заради Мелинда — той кимна към банята, — направо ги убивам.

— Разбирам — рече Ралф сериозно, сякаш всичко му беше ясно. — Така и трябва. А аз искам да си останем приятели с тебе и Мелинда. Харесвате ми и двамата. Истина ти казвам.

— Разбери най-сетне — не ми ли харесва някой, убивам го — прошепна Вик още по-тихо, като се усмихваше, надвесен над Ралф.

Ралф се усмихна тъповато.

— Така стана и с Малкълм Макрей. Убих го.

— С Малкълм ли? — възкликна озадачен Ралф. Вик бе наясно, че той знае за Мал.

— Да. Мелинда ти е разказвала за него. Убих го с чук в апартамента му. Вестниците писаха за това миналата зима, сигурно си спомняш. Макрей беше започнал да става прекалено близък с Мелинда.

Не можеше да се прецени доколко Ралф се хваща на въдицата. Само веждите му бавно се сключиха.

— Спомням си... Значи ти си го убил?

— Да. Беше започнал да флиртува с Мелинда. При това открито.

Вик си заподхвърля запалката на Мелинда. Ралф се надигна на лакът. Хванал се беше.

— Знае ли Мелинда, че ти си го убил?

— Не. Никой не знае — прошепна Вик. — Няма да й кажеш, нали?

Ралф още повече се смръщи.

Малко прекалено е всичко това за мозъка на Ралф, каза си Вик. Но Ралф беше схванал, че е заплашван и нежелан. Стисна зъби и рязко дръпна краката си изпод ръката на Вик. Тръгваше си.

Вик безмълвно му подаде обувките.

— Да те закарам ли?

— Ще се оправя сам.

Ралф се олюля, докато се опитваше да нахлузи обувките си, та се наложи да седне. После стана и се заклати към вратата.

Вик го последва и му подаде сламената шапка с пурпурна лента.

— Лека нощ. Беше чудесно — сбогува се Ралф, като сливаше думите.

— Радвам се. И не забравяй — на Мелинда нито дума! Лека нощ, Ралф.

Вик го проследи с поглед, като пропълзя в откритата си кола и профуча по алеята с изкривени задни колела, които изправи едва на улицата. И в езерото да се натикаше — беше му все едно. Над близката горичка слънцето се показваше сред ярки портокалови отблясъци.

Нищо не се чуваше от банята, което можеше да означава, че Мелинда седи на пода и чака нов пристъп на повръщане. Правеше така винаги когато ѝ се гадеше и беше невъзможно да се вдигне от пода, докато не се увери, че пристъпът е преминал. След като почака известно време, Вик отиде да я попита:

— Добре ли си, скъпа?

От що-годе отчетливото измърморване разбра, че е по-добре. Отиде в кухнята и си сипа кафе. Обичаше кафе и то почти никога не му пречеше на съня.

Мелинда излезе от банята по роба. Изглеждаше по-добре, отколкото преди половин час.

— Къде е Ралф?

— Реши да си тръгне. Поръча да ти кажа лека нощ и че ти благодари за хубавата вечер.

— Аха. — Изглеждаше разочарована.

— Завих го с одеялото и той се почувствува по-добре.

Мелинда отиде при него и сложи ръце на раменете му.

— Ти беше много мил с него тая вечер.

— Радвам се, че мислиш така. Преди казваше, че съм бил груб.

— Ти никога не си груб. — Целуна го по бузата. — Лека нощ, Вик.

Той я проследи с поглед до стаята ѝ. Какво ли ще ѝ каже утре Ралф! Защото ще ѝ каже, разбира се. Беше от тоя тип хора. Сигурно всеки момент Мелинда ще му звънне по телефона, както винаги след тръгването му, стига само да не заспи преди това. Но той едва ли ще ѝ каже по телефона все пак.

[1] Героят иронизира популярна американска песен, като заменя думата „обезсърчителна“ с „умна“. — Б.пр. ↑

[2] Кугат, Хавиер (роден в 1900 г.) — американски диригент и композитор от испански произход, известен с аранжирментите си на латиноамерикански песни и с филмовата си музика. — Б.пр. ↑

[3] Книга от Томас Едуард Лорънс (1888–1935), известен като Лорънс от Арабия. — Б.пр. ↑

[4] Героят използва латинския израз (букв. „Сграбчи деня“) и иронизира цялата ситуация, като го променя в „Сграбчи нощта“. — Б.пр. ↑

4

Вик се учудваше на бързината, с която слухът се разпространяваше, на всеобщия интерес (особено от страна на хора, които не го познаваха добре), както и че никой не си мръдна пръста да съобщи в полицията. Разбира се, тези, които поне малко познаваха и него, и Мелинда, разбираха защо е пуснал тая история и дори я намираха забавна. Включително и хора като стария Хансен, зарзаватчията. Но имаше и такива, които не знаеха нищо освен мълвата и по всяка вероятност смятаха, че Вик заслужава да бъде откаран в полицията независимо дали е виновен, или не. Той си направи този извод от погледите, които от време на време усещаше върху гърба си, докато вървеше по главната улица.

Не бяха минали и четири дни от разговора с Ралф, а вече се намираха хора, непознати отпреди или просто незабелязани, които му хвърляха изпитателни погледи, когато ги задминаваше с колата (стар, но добре поддържан олдсмобил, който и бездруго хващаше окото, тъй като повечето от съгражданите му имаха къде по-нови коли), и шепнешком го сочеха. Рядко виждаше някой непознат да се засмее, затова пък приятелите му реагираха само със смях.

През тези четири дни Вик не видя Ралф Гоздън. Неделята след напиването си Ралф се беше обадил на Мелинда и беше настоял да се видят. Мелинда излезе, за да се срещне с него, а Вик и Трикси отидоха сами на пикник на брега на езерото. Вик се споразумя с пазача на лодките да наеме за цяло лято кану за Трикси. Когато се прибраха, завариха Мелинда побесняла. Ралф ѝ беше казал.

— По-глупаво, вулгарно и идиотско нещо от това не съм чувала!
— изкрещя му тя в лицето.

Спокойно посрещна хулите ѝ. Подозираше, че Мелинда се гневи най-вече защото Ралф се беше оказал страхливец. Можеше да си представи дума по дума целия им разговор:

Ралф: Не че му вярвам, мила, но е ясно, че не иска да се навъртам около тебе, така че си помислих...

Мелинда: Не ми пука какво иска! Но щом като толкова те е страх да му излезеш насреща...

По време на този разговор Мелинда трябва да е разбрала, че е казал същото и на Джоуел Наш.

— Ралф наистина ли мисли, че съм убил Макрей? — попита Вик.

— Разбира се, че не. Просто мисли, че или си хапльо, или ти е изхвъркнал умът.

— Обаче не му е смешно. — Вик съжалително поклати глава. — А това е много лошо.

— Какво пък толкова смешно има?

Мелинда стоеше насред стаята с ръце на хълбоците, широко разкрачила краката си, обути в мокасини.

— Навярно трябва да ти повтора какво точно му казах, за да ти стане смешно.

— А, да. А на Джоуел беше ли му смешно?

— Явно не. Така се подплаши, че изчезна от града.

— Нали точно това си искал?

— Честно казано, да.

— И Ралф си искал да уплашиш, нали?

— И двамата бяха ужасно досадни и неподходящи за теб, поне така ми се струва. Значи Ралф се е уплашил, а?

— Нищо подобно. Не ставай глупак. Как можа да си помислиш, че някой ще повярва на приказките ти?

Вик подложи ръце на тила си и се изтегна на фотьойла.

— Джоуел Наш все трябва да е повярвал. Виждаш, че изчезна от хоризонта. Не ми изглежда много умно от негова страна, но пък и никога не съм го мислил за умен.

— Естествено. Само ти си умен.

Вик добродушно ѝ се усмихна.

— Какво ти каза Джоуел? — Мелинда се размърда и бързо приседна на дивана, от което му стана ясно, че Джоуел нищо не ѝ е казал. — А Ралф?

— Каза ми, че определено си зле настроен и че...

— Определено зле настроен ли? Чудно нещо. Определено отегчен бях, Мелинда, определено уморен да поя и хрангутя разни досадници няколко пъти седмично и да бодърствувам по цели нощи с тях, определено уморен да слушам глупостите им, определено уморен

да ме смятат за недосетлив и безразличен. Всичко това беше определено нелепо.

Мелинда спря изумен поглед върху него — веждите ѝ бяха склучени, а устните — присвити. После внезапно скри лице в ръцете си и даде воля на сълзите си.

Вик отиде при нея и обгърна раменете и.

— Заслужава ли си да плачеш, скъпа? Нима Джоуел и Ралф заслужават да плачеш за тях?

Тя тръсна глава.

— Не плача за тях. Заради несправедливостта плача.

Вик въздъхна. Искрено желяеше да му дойдат наум някакви успокоителни думи. Но какъв смисъл да казва: „Нали аз съм тук и те обичам.“ Тя нямаше нужда от него сега, а може би и занапред щеше да е така. Не искаше да ѝ пречи. Не би се възпротивил Мелинда да има за любовник някой представителен и почтен мъж, който да мисли с главата си. Но се боеше, че нито тя някога ще се спре на такъв мъж, нито такъв мъж ще се спре на нея. Представяше си едно великодушно, откровено и културно уреждане на отношенията, от което и тримата биха били доволни и биха извели някаква полза. Точно това е имал предвид Достоевски. Гъоте също би го разбрал.

— Знаеш ли, оня ден четох във вестника — започна той сговорчиво — за един любовен триъгълник в Милано. Разбира се, не знам що за хора са били, но когато съпругът и любовникът, които били много добри приятели, загинали при автомобилна катастрофа, жената ги погребала заедно и оставила в гроба място и за себе си. Надгробният надпис гласял: „Те живяха щастливо заедно.“ Виждаш ли, не е невъзможно. Само бих искал да си избереш приятел, може и да не е един, но да има малко мозък в главата си. Как мислиш, възможно ли е?

— Да — отвърна тя през сълзи и Вик разбра, че думите му изобщо не са стигнали до нея.

Това беше в неделя. През следващите четири дни Мелинда продължи да се цупи, но според Вик щеше да се оправи до няколко дни, стига той да се държи с нея както трябва. Беше твърде енергична и твърде много обичаше забавленията, за да се цупи дълго.

На два пъти Вик купува билети за мюзикъли в Ню Йорк, макар че в момента се играеха две пиеси, които би предпочел да види. Но и

на тях щеше да им дойде времето. Та нали сега Мелинда вече никога не беше заета, нито пък уморена вечер.

Когато отиде в Ню Йорк за билети, Вик се отби в отдела за вестници в градската библиотека, за да си припомни случая с Макрей, тъй като много подробности му се губеха. Единствено момчето от асансьора беше видяло убиеца. Беше го описало съвсем бегло като доста тромав и не особено висок човек. Вик отговаряше на такова описание и по-късно изтъкна това пред Хорас.

Хорас се подсмихна. Той беше химик в лаборатория за медицински анализ, беше предпазлив човек и обичаше да говори с недомлъвки. Смяташе, че Вик постъпва ексцентрично и малко рисковано, но приветствуваше всичко, което би „вкарало Мелинда в правия път“.

— Винаги съм казвал, че за да влезе в правия път, Мелинда трябва да почувствува твоята строгост, Вик. Чакала е години наред поне малък знак, че се интересува от нея. Гледай сега да не изгубиш каквото си постигнал. Ще ми се отново да ви видя щастливи.

Три-четири години Хорас беше свидетел на щастието им, но тия години изглеждаха толкова далечни, че Вик недоумяваше как изобщо си ги спомня. „Постигнал.“ Какво ли толкова беше постигнал? Е, да, Мелинда си седеше вкъщи и, волю-неволю, отделяше повече време за Трикси и за него. Но това още не я правеше щастлива. На няколко пъти я води в „Лорд Честърфийлд“, понеже предполагаше, че след като мълвата е стигнала и до Сам — бармана, Мелинда не би искала да отиде сама в бара — твърде често беше идвала тук и с Ралф, и с Лари, и с Джо-Джо.

Един следобед се опита да привлече вниманието ѝ върху два проекта за корицата на „За стопанството“^[1] от Ксенофонт. Бяха дело на Блеър Пибоди — същия майстор кожар, който работеше в един обор в Кънетикът и правеше кожените подвързии за всичките му луксозни издания. И в двата проекта бяха използвани гръцки архитектурни мотиви. В единия преобладаваше декоративният елемент, другият беше по-сдържан, но Вик харесваше и двата. Надяваше се, че на Мелинда ще ѝ бъде приятно да определи на кой да се спрат, но едва за миг успя да задържи погледа ѝ върху тях. От вежливост, която всъщност трябваше да го уязви с нехайството си, Мелинда изрази предпочитание към единия проект. Известно време Вик остана сломен

и безмълвен. Понякога се изненадваше колко много може да го нарани Мелинда, стига да поиска. Много по-голям интерес тя прояви към пианиста, когото бяха наели за през лятото в „Лорд Честърфийлд“. В ъгъла на бара имаше окачен афиш с негова снимка. Очакваха го след седмица. Мелинда заяви, че ако свири като миналогодишния пианист, направо щяла да загине.

Двете съботи, когато ходиха на мюзикъл в Ню Йорк, минаха по-успешно. Първата вечер оставиха Трикси у Питърсънови, родителите на най-добрата ѝ приятелка Джени, а за втората мисис Питърсън дойде у тях с Джени. Обикновено Трикси заспиваше дълбоко най-късно към десет, но мисис Питърсън любезно бе останала при нея до полунощ.

И двата пъти след представлението ходиха да вечерят в ресторант, където свиреха танцова музика, но Вик не покани Мелинда, защото предчувствуваше, че ще му откаже. Въпреки чудесното ѝ настроение той усещаше стаеното ѝ негодувание, че я е откъснал от Джоуел и Ралф. Втория път се прибраха в четири сутринта и Мелинда изпадна в оная веселост, която понякога я въодушевяваше да газии из поточетата в близката горичка или пък да отива с колата до Кауанови, за да се бухне в басейна. Тия неща обаче можеше да върши само с такива като Ралф или Джо-Джо. На него не му предложи да погизят из поточетата — та нали той бе нейният несклопосан съпруг, а не някой преливащ от сила млад мъжага. Едва не ѝ го предложи сам, но се въздържа. Всъщност не се чувствуваше дотам оглупял, че да си изпореже краката по камъните, които нямаше да види в тъмното, пък и не мислеше, че Мелинда би се съгласила на подобно приключение с него.

Седнаха, все още напълно облечени, на леглото на Мелинда и се зачетеха в неделните вестници, които Вик беше купил в Манхатън — без „Таймс“, защото им го носеха в неделя сутрин. Мелинда четеше „Нюз“ и се смееше на нещо. Почти през целия път беше спала на рамото му. Вик се беше разсънил съвсем и вече можеше изобщо да не си ляга. Разсънването навярно се дължеше на необичайното обстоятелство, че седеше на леглото на Мелинда (от години не се беше случвало), и макар че го интересуваше съдбата на американските дезертъори в Китай, част от съзнанието му внимателно проучваше как му се отразява това обстоятелство. Не изпитваше, а и нищо не предвещаваше желание за интимност, за милувки. Изпитваше само

известно неудобство. И все пак нещо го караше да я попита дали няма да ѝ е неприятно, ако остане при нея. Просто да преспи в леглото и, обгърнал я с ръце, а може и без да я докосва дори. Мелинда знаеше, че никога не би ѝ досадил. После се сети как по пътя за Ню Йорк му беше казала, че Кауанови променили отношението си към тях, защото тая история за Макрей била проява на „лош вкус“. Мелърови също се държали по-хладно. Хората странели от тях. Той твърдеше обратното и ѝ даде няколко примера. Освен това ѝ напомни, че в момента Ивлин и Фил са се усамотили, защото Фил работи върху книгата си по икономика и иска да я завърши преди началото на семестъра през септември. Колебаеше се дали да рискува да я попита може ли да остане в стаята ѝ и дали тя няма да го използва като още един сгоден случай да му покаже колко ѝ е опротивял. Дори и да не му откажеше възмутено, дали пък нямаше дотолкова да се изненада, че да развали приятното впечатление от вечерта? И искаше ли той в края на краищата да остане? Не, не искаше.

Мелинда се прозя.

— Какво толкова си се зачел?

— Чета за някакви дезертъори. Ако американци минат на страната на червените, наричат ги родоотстъпници; а ако червените минат на наша страна, веднага стават „свободолюбци“. Зависи от кои си. — Той ѝ се усмихна.

Мелинда не каза нищо. Не бе и очаквал. Бавно се надигна от леглото ѝ.

— Лека нощ, скъпа. Приятни сънища. — Наведе се и я целуна по бузата. — Доволна ли си от вечерта?

— М-хм — отвърна Мелинда така, както малко момиченце отвръща на дядо си, който през деня го е водил на цирк. — Лека нощ, Вик. Гледай да не събудиш Трикси, като минаваш покрай стаята ѝ.

Вик се подсмихна. Преди три седмици изобщо не би се сетила за Трикси. Единствената ѝ мисъл щеше да е да се обади на Ралф веднага след като той излезе от стаята ѝ.

[1] Четвъртото произведение от Сократическия цикъл на Ксенофонт. — Б.пр. ↑

Доиде чудесен юни — без горещини и засуха, с кратки превалявания привечер два-три пъти седмично, които наляха със сок и сладост малините и ягодите в горичката зад къщата. Няколко поредни съботни следобеда Вик води Трикси и Джени Питърсън за ягоди и малини, с които и двете семейства по цяла седмица след това правеха торти, кейкове и сладоледи. Трикси реши да не ходи на летен лагер заради Джени. Двете се записаха в частното училище в Хайланд, на шест километра от Литъл Уесли, което през лятото предлагаше тренировки и занятия по рисуване и ръкоделие пет дена седмично от девет до четири часа. За първи път това лято Трикси се захвана с плуване и толкова добре ѝ се удаде, че в състезанието излезе първа в своята възрастова група. Вик беше доволен, че Трикси не пожела да отиде на лагер, защото обичаше да са заедно. Навярно за това трябваше да благодари на относителното безпаричие на Питърсънови. Чарлс Питърсън беше електроинженер в една кожарска фабрика в Уесли и печелеше по-малко от останалите жители на Литъл Уесли. По-скоро издържаше семейството си със заплатата си, докато много хора в Литъл Уесли, както самият Вик или пък Фил Кауан, имаха в допълнение и годишна рента. За съжаление Мелинда гледеше отвисоко Питърсънови като малко нескопосни, без да може да разбере, че съвсем не са по-нескопосни от много други и че по всяка вероятност я дразни само бялата им, облицована с дъски къща.

В един реномиран английски Годишник на издателя, който излезе през юни, печатницата „Грийнспър“ в Литъл Уесли беше посочена като „образец за типографско майсторство и художествено оформление“, а това означаваше много повече за Вик, отколкото каквато и да било материална облага. Беше горд, че в двадесет и шестте книги, които беше издал, имаше само две печатни грешки. „За стопанството“ беше двадесет и седмата му книга и засега нито той, нито до педантичност добросъвестният му печатар Стивън Хайнс бяха открили някоя грешка, макар че този път опасността беше по-голяма от обикновено, тъй като

левите страници се печатаха на гръцки. Един ден щеше да напише очерк за възможността да останат печатни грешки въпреки щателното изчитане. В печатните грешки имаше нещо демонично и непреодолимо, сякаш бяха част от първичното зло, което изпълва човешкия живот, сякаш имаха свой собствен живот и бяха решени на всяка цена да заявят себе си — също като бурените в най-поддържаните градини.

Вместо всеобщо охладняване, както продължаваше да твърди Мелинда, Вик, напротив, намираше, че отношенията им с хората вървят далеч по-гладко. Както Хорас и Мери, така и Фил и Ивлин вече ги канеха без следа от старата предпазливост, когато се бояха да не би в последния момент Мелинда да им доведе било Ралф, било някой друг. Сега всички ги гледаха като семейство, при това щастливо и задружно. Беше му опротивяло през последните години да го глежат разни състрадателни домакини, настоятелно да му предлагат я втора порция, я голямо парче кейк, като да беше изоставено дете или инвалид. Може бракът му с Мелинда съвсем да не беше идеален, но в края на краищата по света имаше толкова по-неудачни бракове — бракове, които се огъват пред пиянството, пред мизерията, пред болестта и лудостта, пред проклетите тъщи, пред изневярата, останала без прошка. Вик се отнасяше към Мелинда със същото уважение и всеотдайност, както в началото на брака им, особено сега, когато виждаше, че Ралф ѝ липсва. Не искаше да се чувства отегчена или самотна, нито пък да мисли, че това му е безразлично. Заведе я на още два-три спектакъла в Ню Йорк, на два концерта на Тангълуд, а веднъж през уикенда взеха и Трикси и отидоха в Кенебънкпорт да гледат една пиеса с Джуди Андерсън, след което останаха да преспят в хотел. Почти не минаваше вечер, без да ѝ донесе някакъв подарък — кога букет цветя, кога шишенце парфюм, кога шалче от „Бандана“, единствения моден дамски магазин в Литъл Уесли, кога просто някое списание, което тя харесваше, като например „Холидей“. Не бяха се абонирали за „Холидей“, защото според Мелинда било скъпо, а къщата и без това вече била задръстена от списания, макар че Вик го смяташе за по-добро от много други, за които не пропускаха да се абонират. Мелинда имаше особено разбиране за пестеливост. Не пожела например домашна прислужничка, но и много-много не се стараше да поддържа къщата. Ако рафтовете на библиотеката все пак не затъваха

в прах, заслугата беше на Вик — веднъж на четири месеца ги минаваше с кърпа. От дъжд на вятър Мелинда хващаше прахосмукачката, но още на първата или най-много на втората стая се отказваше. Очакваха ли гости, холът, кухнята и банята се „постягаха“ — това бе нейната думичка. Никога обаче не забравяше да зареди с пържолки камерата на хладилника, както и да осигури в изобилие пресни зеленчуци, картофи и портокали, а едно от нещата, които Вик най-много ценеше у нея, беше, че никога не забравяше да се прибере въщи, за да обядва с него, независимо какво мисли да прави следобед. Може би смяташе, че поне това му дължи, но във всеки случай го правеше така упорито, както понякога отиваше на любовните си срещи. А и най-малко веднъж в седмицата намираше време да сготви някое от любимите му ястия: жабешки крачка по провансалски, чиле^[1], картофена супа или пък печен фазан, за който трябваше да отива до Уесли. Грижеше се също той да не остава без тютюн за лула, а тютюнът се поръчваше от Ню Йорк и при това не беше лесно да се разбере кога е на свършване, тъй като Вик пушеше само от време на време и държеше табакерата си ту в хола, ту в гаража, ту в стаята си, където тя рядко влизаше. Според Вик всичките му приятели, включително и Хорас, невинаги се сецаха за добрите страни на Мелинда и затова често се опитваше да им ги припомня.

На 4 юли^[2], събота, Вик и Мелинда отидоха на ежегодния бал в клуба — най-голямото събитие през лятото. Тук бяха всичките им приятели, дори онези, които не членуваха в клуба, но имаха покани за бала. Вик се огледа за Ралф Гоздън, но никъде не го видя. Често ходел у Уилсънови, каза му Ивлин Кауан. Тя беше запалена градинарка и даваше съвети по цветарство на Джун Уилсън. Уилсънови бяха дошли в Литъл Уесли само преди четири месеца. Живееха в една скромна къща в северната част на града. Ивлин каза на Вик, че Дон Уилсън взел съвсем на сериозно каквото Ралф му разказал, и Вик си даде сметка, че това е така до голяма степен, защото Ралф не може да не се е представил за жертва на неговата ревност, зложелателство и изобщо на „лошия му вкус“ Разбира се, Ралф би могъл да каже, че с Мелинда са били чисто и просто добри приятели и Уилсънови биха се хванали, тъй като не бяха сред близките им познати. В Литъл Уесли не ги приеха особено любезно и най-вероятно причината беше в Дон. Той беше сдържам и неприветлив с хората, сигурно според него усмивките и

общителността не подобаваха на един писател. А пък беше безподобен драскач — фабрикуваше разни уестърнчета, криминалета, любовни историйки, някои от които заедно с жена си, макар че тя била силна по детските книги. Уилсънови нямаха деца.

Двамата се бяха опрели на стената — Дон унил и отпуснат, а дребната му, руса и обикновено оживена жена сега доста умърлушена. Вик сметна, че е така, защото познават твърде малко хора, и им кимна усмихнато за поздрав, като се канеше да отиде при тях да си попрिकाзват, но явно недружелюбният отговор на Дон го възпря. Сигурно Дон Уилсън се изненадваше, че изобщо го вижда тук, при това заобиколен от старите си приятели, сякаш нищо не е било.

Вик тръгна покрай дансинга, като размени по някоя дума с Макфърсънови, с Ивлин и Фил и с неизменната мисис Поднански, чиито внуци също бяха поканени. По-младият, Уолтър, току-що бе завършил право в Харвард. Едва сега Вик осъзна, че Мелинда е донякъде права, като твърди, че хората странят от него — непознатите наистина го отбягваха. Намираха се такива, които го посочваха на партньорите си по танц и после се разбъбряха по негов адрес, но така, че да не ги чуе. Други се извъръщаха неловко усмихнати, когато минаваше покрай тях, докато при по-различни обстоятелства сигурно биха му се представили и биха повели разговор. Често се случваше непознати да го заговорят за печатницата. Но Вик нехаеше, че го отбягват и шушукат зад гърба му. Дори се чувствуваше по-спокоен и сигурен, отколкото обикновено на гости, защото това беше гаранция, че Мелинда ще се държи както подобава. Тя явно се забавляваше, макар че довечера сигурно щеше да му каже точно обратното. Изглеждаше чудесно с новата си златиста роба от тафта, която свободно падаше върху гъвкавата ѝ стройна талия и бедрата, сякаш до последния милиметър беше изпипана за нея. До полунощ Мелинда танцува с може би дванадесет кавалери, включително с двама младоци, всеки от които при нормални обстоятелства би могъл да стане приемник на Ралф Гоздън. Тоя път обаче Мелинда се държеше просто приветливо, без да се прави я на богородица, я на мъжкарана, я на „фатална жена“, я на много увлечена — роли, във всяка от които Вик неведнъж я беше виждал. А и не пи кой знае колко. Той беше безкрайно горд с нея. Често се бе гордял с външността ѝ, но твърде рядко, че да си го спомня, с поведението ѝ.

След един танц Мелинда тръгна към него и той чу някаква жена да казва:

— Ето съпругата му!

— О, нима? Толкова е хубава!

Нечий смях заглуши разговора. После думите отново стигнаха до него:

— Нали разбираш, никой не знае със сигурност! Но някои твърдят, че било вярно... Не, не може да го е направил, нали така?

— Ехо! Не се ли умори да стоиш прав? — запита Мелинда.

Гледаше го с оня премрежен поглед на зелено-кафеникавите си очи, с който често гледаше мъжете, като обикновено добавяше и усмивка. Този път не се усмихваше.

— Не съм стоял само прав. Известно време поседях с мисис Поднански.

— Твоята любима балдама, нали?

Вик се изсмя.

— Да ти донеса ли нещо за пиене?

— Едно четворно уиски.

Преди Вик да успее да се добере до напитките, единият от младите мъже, с които Мелинда бе танцувала, се изпречи на пътя му и с тържествен тон запита:

— Ще разрешите ли?

— Разрешавам — отвърна усмихнат Вик. Не мислеше, че натъртеното „Ще разрешите ли?“ се дължи на мълвата, че е убил Макрей, макар съвсем да не беше изключено.

Погледна към Дон Уилсън и разбра, че отново е наблюдаван. Взе си трети лимонов сладолед (не му се пиеше тая вечер) и понеже Мери Мелър му се видя доста самотна, взе един и за нея. Мери пое сладоледа със сърдечна приятелска усмивка.

— Ивлин и Фил предлагат след танците да се поразхладим в техния басейн. Нали ще дойдете с Мелинда?

— Не сме си взели банските — отвърна Вик, макар че друг път това не би ги спряло — неведнъж бяха скачали голи в басейна. Той беше по-срамежлив, но на Мелинда не й пукаше.

— Защо не прескочите до къщи за банските? Макар че кой ти гледа в тая тъмница! — рече весело Мери.

— Ще питам Мелинда — отвърна Вик.

— Тя изглежда чудесно, нали? — Мери докосна ръката му и той се наведе към нея. — Вик, не бих искала да се чувствуваш неловко, чуваш ли? Трябва да знаеш, че твоите верни приятели са ти все така верни. Дано само не си чул нещо неприятно тая вечер.

— Абсолютно нищо не съм чул — увери я Вик.

— Говорих с Ивлин. Двамата с Фил гледат на цялата работа също като нас. Не се и съмняваме, че това си е най-обикновена шега, макар че тия Уилсънови говорят друго.

— И какво говорят?

— Тя не се меси, само той ги говори едни... Бил си особняк. Та кой от мас не е особняк, а? — Мери се засмя весело. — Сигурно си търси сюжет за нов разказ. Виж, той е голям особняк.

Вик познаваше Мери достатъчно добре, за да му стане ясно, че е по-разтревожена, отколкото показва.

— Та какво по-точно казва Дон?

— Ами... Не си реагираш нормално. Мога да си представя какво му е наприказвал Ралф Гоздън. Налял е масло в огъня. Та Дон казва само, че трябва да бъдеш държан под око и че си много тайнствен. — Мери прошепна последната дума, като се усмихваше. — Отвърнах му, че всички ние сме имали възможност да те държим под око през последните девет-десет години, както и че си един от най-милите, най-прекрасните и най-потайнствените мъже на света.

— Мисис Мелър, мога ли да ви поканя на танц? — запита Вик. — Дали съпругът ви няма да възрази?

— Боже мой, Вик! Не мога да повярвам!

Той отнесе купичките от сладоледа до най-близката маса и двамата с Мери се понесоха по дансинга под звуците на валса. Любимият му танц. Танцуваше го много добре. Мелинда го видя и застина от изумление. Хорас и Ивлин също го гледаха. Вик заситни стъпките, за да не изглежда оглупял от прилива на веселост, който го изпълваше целия, сякаш дълго потискано желание най-сетне бе избликло. Би могъл да литне с Мери, ако останалите двойки не задръстваха пространството наоколо им.

— Та ти си бил чудесен танцор! — възкликна Мери. — Защо си се спотайвал толкова време, а?

Вик и не мислеше да отговаря.

Дълго след валса усещаше гъделичкаща го възбуда като след голяма победа. И когато Мелинда завърши поредния танц, той приближи, поклони се и запита:

— Може ли, Мелинда?

Тя почти успя да прикрие удивлението си, като затвори очи и извърна глава.

— Толкова съм уморена, скъпи.

А на връщане го запита:

— Какво те накара да танцуваш тая вечер?

Той съумя да избегне прекия отговор и така ѝ попречи да го вземе на подбив.

— Казах си, че с непоследователност мога да смая народа не по-зле, отколкото с особнячество. Всички знаят, че не танцувам.

Мелинда нямаше настроение за нощно къпане, но много любезно отклони поканата на Ивлин и Фил.

— Беше направо очарователна — каза ѝ Вик, като се прибраха вкъщи.

— Налага се да оправям кашите, които си забъркал. Не ми беше леко тази вечер.

Вик неволно сви рамене, едва се усмихна, но не каза нищо. И тоя път Мелинда бе прекарала не по-зле, отколкото когато преминаваше всяка граница, флиртуваше, напиваше се или вършеше разни щуротии, което съвсем не допринасяше за доброто им име.

Като си легна, в съзнанието му се заредиха миговете на дансинга с Мери Мелър, навъсеното лице на Дон Уилсън, хората, които шушукаха. Само няколко души вярваха, че наистина е убил Малкълм Макрей — тия, които най-слабо го познаваха. Точно това се бе опитала да му каже Мери. И тя, ако не го познаваше толкова добре, колкото поне си мислеше, би се усъмнила в него. Оная вечер едва ли не му го каза: „Ще търпиш, ще търпиш, пък някой ден ще ти дойде до гуша. Е, чак скандал няма да вдигнеш, но поне ще си кажеш какво мислиш.“ Помнеше точно думите ѝ, помнеше, че се бе усмихнал на безобидността им. Да, през всичките тия години той бе играл ролята на спокоен и безразличен съпруг. Умишлено бе прикривал чувствата си, макар през месеците на първата ѝ изневяра да бе преживял нещо като шок, но бе съумял да го спотаи. Ето това смайваше хората. Беше изписано на лицата им, дори на лицето на Хорас. Не реагира с

нормалната за такива случаи ревност, но все пак трябва нанякъде да избие — така мислеха хората. Ето защо се приемаше за съвсем естествено, че е убил един от любовниците на Мелинда. Това беше по за вярване, отколкото че е търпял четири години, без дума да продума и без пръста си да помръдне. Човешко беше да избухнеш накрая. Така го разбираха хората. Никой на тоя свят не можеше да докаже, че той е убил Макрей, но и никой не можеше да докаже, че не го е убил.

[1] Люта тропическа подправка; подправеното с нея ястие. — Б.пр. ↑

[2] Националният празник на САЩ, Денят на независимостта. — Б.пр. ↑

6

Петнадесетина дни след 4 юли Вик закусваше с Трикси, когато погледът му падна върху следното съобщение в „Ню Йорк Таймс“:

УБИЕЦЪТ НА НЮЙОРКСКИЯ РЕКЛАМЕН АГЕНТ — ОТКРИТ

Осем месеца след убийството на Малкълм Макрей
загадката намира своя отговор

С пълна лъжичка грейпфрут в ръката, Вик се надвеси над съобщението. Полицията беше заловила някакъв продавач в галантериен магазин от щата Вашингтон, който направил признания и „нямало никакво съмнение“, че той е убиецът, макар все още да се проверявали фактите. Казваше се Хауард Олни, тридесет и една годишен, брат на Филис Олни, която навремето била в „интимни отношения“ с Макрей. Олни обвиняваше Макрей, че развалил неговия професионален тандем със сестра му. Братът и сестрата правели фокуси в един нощен бар. Преди година и половина Филис срещнала Макрей в Чикаго и прекъснала служебния си договор, за да замине с него в Ню Йорк. Олни останал без пукната пара, сестра му нищо не му пращала, макар че му била обещала (кой ли пък би могъл да изкопчи и един цент от Мал?), и накрая, твърдеше Олни, Макрей изоставил сестра му в бедствено положение. Близо година по-късно Олни се добрал до Ню Йорк на автостоп с единствената цел да отмъсти за себе си и сестра си, като убие Макрей. Заключение на психиатрите беше, че Олни показва признаци на маниакална депресия. Вероятно щяха да го имат предвид на съдебния процес.

— Татко! — успя най-сетне да привлече вниманието му Трикси.
— Казвам, че днес съм решила да ти завърша колана.

Трябва да го беше казала най-малко три пъти.

— Чудесно. За плетения колан става дума, нали?

— Само един колан правя това лято — троснато отвърна Трикси, с което показва колко му е ядосана. После изтърси малко захар върху юфката си, разбърка я и се пресегна към шишето кетчуп. Сега беше в кетчупов период. Кетчуп се слагаше задължително на всичко, от бъркани яйца до оризов пудинг.

— Чакам го с нетърпение — рече Вик. — Надявам се, че си го направила достатъчно дълъг.

— Направо гигантски.

— Браво на теб.

Загледа се в загорелите ѝ гладки раменца с кръстосани презрамки на джинсите, помисли да ѝ каже да си вземе пуловера и отново се вторачи във вестника.

„Поради далечната връзка на убиеца с жертвата, както и поради факта, че няма оставени никакви улики, може да се заключи, че се касае едва ли не за «идеално престъпление». Изминаха месеци на търпеливо издирване на всички приятели и познати на убития, докато полицията успее да влезе в дирите на Олни...“

Независимо дали съобщението ще излезе тая вечер в „Ню Уеслиън“, или не, достатъчно много хора в Литъл Уесли получават сутрин „Таймс“. До довечера всички, които се интересуват от случая, ще знаят истината.

— Няма ли да си направим бекон с яйца? — предложи Трикси.

Тя обичаше да си взима по малко от неговия бекон. Съвсем не му беше сега до бекон с яйца. Но като видя локвата кетчуп в купичката ѝ, си каза, че това дори и Трикси не може да го яде. Надигна се бавно, отиде в кухнята и механично запали газовия котлон. После сложи две парчета бекон в тигана. Доповръща му се.

— Татко! Имам още само пет минути! — викна заканително Трикси.

— Готово е, котенцето ми — обади се той.

— Ей, откога почна да ми викаш „котенце“?

Не ѝ отговори. Трябваше веднага да каже на Мелинда, преди да го е научила от някой друг.

Едва беше сложил тигана пред Трикси, когато от улицата се разнесе глухото буботене на училищния автобус. С парче бекон в ръката, Трикси се засуети да търси ракетата си за федербал и големия

червен шал, по който напоследък беше пощуряла и почти не сваляше от врата си. После хукна към вратата, напъха бекона в устата си и той чу хрускането на детските зъби.

— Чао, татко! — И го остави сам.

Вик се загледа към дивана и си спомни как веднъж Мал се натряска и се наложи да остане да прекара нощта, но изтрезня достатъчно, за да поиска да го преместят в стаята за гости. Неотдавна и Ралф лежа на тоя диван едва ли не в същата поза. Ралф има да се забавлява с това съобщение. А може и скоро отново да се появи на хоризонта.

Отиде в кухнята, затопли набързо кафето и сипа в една чаша, като добави непълна лъжичка захар. Отнесе кафето до вратата на Мелинда и почука.

— Какво има?

— Аз съм. Нося ти кафето.

— Влиизай! — провлачи тя полусънно, полураздразнено.

Влезе. Мелинда лежеше по гръб, подвила ръце под главата си. Спеше по пижама и без възглавница. В редките случаи, когато влизаше в стаята ѝ да я събуди и я заварваше сама в леглото, той се удивяваше на спартанската атмосфера наоколо ѝ: или вятър ще свисти из стаята през най-мразовитите зимни утрини, издувайки пердетата при отварянето на вратата, или пък завивката ще лежи захвърлена на пода, защото и при нула градуса на Мелинда ѝ беше горещо. И сега одеялото беше захвърлено на пода, а Мелинда беше покрита само с чаршаф. Подаде ѝ голямата синьо-бяла чаша с името ѝ, написано отгоре, в която тя обичаше да си пие кафето.

Лицето ѝ се сгърчи при първата глътка вряло кафе.

— Оох — изпъшка тя и се тръшна на леглото, при което чашата застрашително се разклати в ръката ѝ.

Вик приседна на коравото столче пред тоалетната масичка.

— Попаднах на нещо във вестника — рече той.

— И какво е то?

— Открили са убиеца на Мал.

Тя се изправи на лакът, вече без следа от сънливост.

— Сериозно? И кой е той?

Беше взел вестника и ѝ го подаде.

Тя зачете жадно, така грейнала от радост, че Вик не можеше да откъсне поглед от нея.

— Кой би могъл да предполага — промълви тя накрая.

— Сигурно се радваш — постара се да бъде любезен Вик.

Тя го стрелна с поглед, пронизващ като куршум.

— Нима ти не се радваш?

— Едва ли колкото тебе.

Тя скочи от леглото, застана до него по бяла пижама, боса, с лакирани в червено нокти на краката, и се заоглежда в огледалото, като прибираше косата от лицето си.

— Естествено. Как ще се радваш.

После изтича в банята леко като Трикси.

Телефонът до леглото иззвъня и Вик веднага се досети, че е Хорас. Той също беше абониран за „Таймс“. Излезе от спалнята на Мелинда, прекоси всекидневната и се обади от телефона в хола.

— Ало?

— Здравей, Вик, четете ли вестника? — По гласа си личеше, че Хорас се усмихва, но приятелски, не злонамерено.

— Четох го.

— Говори ли ти нещо името?

— Не, за първи път го чувам.

— Ами... — Хорас очакваше той да заговори. — Поне ще престанат приказките.

— Не знам да е имало чак пък толкова приказки — доста рязко рече Вик.

— О, Вик, имаше. При това недотам в твоя полза.

— Както и да е. Мелинда, разбира се, е много доволна.

— Знаеш моето мнение, Вик. — Хорас отново се поколеба, но тоя път, защото не намираще думи. — Мисля, че ти... Накратко, мисля, че тя се е променила през последните два месеца. Дано нещата да си останат, каквито са сега.

Чуваше се шуртенето на душа. Явно Мелинда беше в банята и не можеше да подслушва от телефона в стаята си, но въпреки това езикът му се връзваше. Не можеше да обсъжда личните си проблеми с Хорас.

— Благодаря ти, Хорас — рече накрая.

Обикновено отиваше в печатницата в девет и петнадесет — девет и половина, но тоя път реши да остане в хола, докато Мелинда се

облече и му наприказва каквото още има да му казва, та да разбере къде смята да ходи сутринта. Личеше по припряността ѝ, че нещо си е наумила. Чу я да набира някакъв номер от стаята си, но през затворената врата нито можеше, нито искаше да подслуша разговора.

Не би понесъл да се върне отново при Ралф, при този страхливец, в никакъв случай. Джоуел беше в Ню Йорк, но разстоянието не би попречило, ако Мелинда поискаше да се видят. Пресегна се за цигара към масичката от палисандрово дърво. Беше я измайсторил съвсем наскоро и така старателно беше полирал почти незабележимо вдлъбнатата и повърхност, че беше станала гладка като оптическо стъкло. Беше се наложило да смени старата масичка, също негово производство, която от времето на Лари Осбърн насам, въпреки защитните лакове, толкова се беше изпъстрила с изгаряния от цигари и петна от алкохол, че той загуби всякакво желание да я оправя. Навярно скоро и палисандровата масичка щеше да добие същия вид от мокрите чаши за уиски и забравените цигари. Като чу Мелинда да излиза от стаята си, седна на дивана, за да изглежда, че се е зачел във вестника.

— Да не би да учиш наизуст съобщението? — попита Мелинда.

— Нещо друго четях. Излиза нова книга за туризма, която ми се ще да си купя.

— Ето ти един хубав, безопасен спорт. Защо не опиташ?

Тя взе цигара и запали. Беше по бяла блуза, кафява кадифена клош-пола и кафяви мокасини. В ръката ѝ нервно подрънкваше връзката ключове. Беше напрегната и възбудена като пред започване на нова авантюра. В такова състояние обикновено все я глобяваха за превишена скорост.

— Къде отиваш? — попита я той.

— Ами... Просто се уговорих с Ивлин да обядваме заедно. Така че няма да си дойда за обяд.

Не беше сигурен дали не го лъже. От отговора ѝ не се разбираше къде отива. Изправи се и усърдно заопъва пуловера си.

— Какво ще кажеш да пийнем нещо следобед? Към шест в „Честърфийлд“, става ли?

Тя се понамръщи, вдигна се на пръсти и се завъртя на един крак като момиченце.

— Не, Вик. Пък и на теб не ти се иска. Все пак благодаря.

— Извинявай — усмихна се той. — Е, аз да вървя.

Отидоха заедно до гаража и всеки се качи в колата си. Минаха една-две минути, докато Вик запали мотора, а Мелинда на секундата отлетя по улицата в бледозелената си открита кола.

Два-три дни след изясняването на случая Макрей някой си мистър Касъл позвъни на Вик в печатницата. Представи се като пълномощник на дружеството за недвижими имоти „Бинкли“ от Ист Лайм. Искал да го помоли за някои сведения относно мистър Чарлс де Лайл, който желал да наеме една от къщите на дружеството.

— Чарлс де Лайл ли? — попита Вик озадачен. За пръв път чуваше това име.

— Моля да ме извините, че ви безпокоя в кантората ви, мистър Ван Алън, но не можах да се свържа с жена ви вкъщи. Всъщност при мен е записано мисис Ван Алън, но помислих, че вие също бихте могли да поръчителствувате за мистър Де Лайл. Бихте ли ми казали дали според вас той ще бъде благонадежден наемател? Нали разбирате, все нещо трябва да кажа на хазяина.

Вик изведнъж се сети — така се казваше пианистът в бара на „Лорд Честърфийлд“.

— Аз не го... Не вярвам да имате никакви проблеми. Ще говоря на обяд с жена си и ще ѝ кажа да ви се обади.

— Много ви благодаря, мистър Ван Алън. Много мило от ваша страна. Благодаря ви още веднъж. Дочуване.

— Дочуване. — Вик окачи слушалката.

Стивън го чакаше, за да му покаже няколко нови мостри хартия. Заразглеждаха ги заедно, като ги държаха пред една гола двеставатова крушка и ги преценяваха откъм плътност. Хартията беше предназначена за следващата книга на „Грийнспър Прес“ — една стихосбирка на младия преподавател в колежа „Бард“ Брайън Райдър. Стивън имаше по-добро око за фините жилки, които се очертаваха на силната светлина, обаче за цялостните качества на хартията, особено доколко ще попива мастилото, Вик се доверяваше повече на себе си. Разгледаха шест мостри, от четири се отказаха веднага, после се поколебаха между останалите две, докато успеят да изберат.

— Дали да не изпратя поръчката още сега? — попита Стивън.

— Може. Последния път ни бавиха сума време.

Вик седна на бюрото, за да довърши писмата, с които връщаше на един романист и на трима поети ръкописите им, получени предния месец. Винаги пишеше тия писма собственоръчно, защото беше неприятна работа и не би искал да я възлага на Стивън, а освен това смяташе, че едно любезно, написано на ръка писмо лично от издателя е единственият културен начин за общуване с хората, чиито произведения си принуден да отхвърлиш. Повечето ръкописи, които получаваше, бяха добри. Някои бяха дори много добри и би искал да ги отпечата, но не можеше да печата всичко, което му харесва, и затова в такива случаи учтиво съветваше къде да се изпратят. Обикновено писмата му гласяха така: „Както навярно ви е известно, «Грийнспър Прес» е малко издателство. Разполагаме само с две ръчни печатарски преси и поради бавните темпове на работа сме възпрепятствувани да отпечатваме повече от четири книги годишно...“ Тонът му бе умерен също като темповете на „Грийнспър Прес“, с които всъщност Вик беше изключително горд. Гордеше се, че в неговата печатница са необходими пет дни за отпечатването на десет страници.

Гордеше се особено много и със Стивън Хайнс и благодареше на providението, че го е изпречило на пътя му. Стивън беше тридесет и две годишен, женен, имаше малко дете. Беше тих и уравновесен човек, безкрайно търпелив с вечните поправки и доуточнявания, които книгопечатането изискваше. През първите две години, когато му беше особено трудно, Вик не можеше и да сънува, че един ден ще заработи с човек, който е педантично добросъвестен като самия него. Но ето че преди шест години се появи Стивън и го попита за работа. Дотогава бил работил в някаква малка търговска печатница в Бруклин. Искал да се установи в провинцията. Според него работата в „Грийнспър Прес“ щяла да му допадне. Вик го назначи със заплата на обикновен печатарски работник, но само след две седмици я повиши с двадесет процента въпреки възраженията му. Стивън обичаше печатницата, обичаше зелената планинска околност (родом бил от Аризона, при една пясъчна буря бащината му ферма била разрушена). По онова време той още не беше женен. Година по-късно доведе от Ню Йорк приятелката си Джорджиана, ожениха се, а Вик им стана кум. Джорджиана беше тъкмо момиче за Стивън — тиха, кротка и като него обичаше природата. Купиха си къща между Литъл Уесли и Уесли,

която се намираше на такова затънтено място в гората, че за да може кола да стигне до нея, Стивън трябваше със собствените си ръце да разчисти пътя. Вик им беше помогнал да платят къщата и Стивън вече му беше върнал две трети от парите. Той беше привързан към Вик, макар никога да не го проявяваше открито. Държеше се с него възможно най-почтително. Наричаше го „сър“, докато един ден Вик не му се присмя. Оттогава, за да не казва нито „мистър Ван Алън“, нито „Вик“, Стивън избягваше обръщенията.

Персоналът на „Грийнспър Прес“ имаше още един член, стария Карлайл — дребен, попрегърбен човек на около шестдесет години, когото Вик беше спасил от падение. Беше го видял да проси пари за пиене по улиците на Уесли. Почерпи го, заприказва го и накрая му предложи работа като метач и разсилен в „Грийнспър Прес“. Карлайл прие. Сега се напиваше само два пъти в годината — на Коледа и на рождения си ден. Нямаше семейство. Вик му плащаше достатъчно, за да си живее добре в стаичката, която беше наел у една възрастна жена в северната част на Литъл Уесли. За четирите години, откакто работеше при Вик, към задълженията на Карлайл се прибавиха и нови: да разпределя пощата, да смазва пресите, да помага на Стивън в подготвянето на клишетата, да отива до гарата в Уесли, за да носи и да взема пощенските пратки. Беше се научил да шофира горе-долу добре джипа, който държаха пред черния вход на печатницата. Въпрос беше дали Карлайл успява да изработи седмичната си заплата, но и „Грийнспър Прес“ не покриваше финансовите си разходи, пък и Вик си даваше сметка, че като взема Карлайл на работа, когато всеки друг би му отказал, просто върши едно добро дело. Нямаше ли други грехове, освен да вкарва джипа в канавката край пътя, дважд в годината да се напива и да дъвче тютюн (при него това беше истински порок и в единия ъгъл на печатницата си беше сложил плювалник, който доста често изпразваше), Карлайл можеше да остане на работа, докато умре от старост.

Печатницата се помещаваше в едноетажна постройка, боядисана в тъмнозелено, така че почти се губеше сред плътните бухлати корони на дърветата наоколо. Някогашен склад за инструменти, за настоящето си предназначение тя имаше малко чудат вид — сега тук държаха печатарските преси и наборните машини. Вик беше направил две неголеми пристройки, едната от които му служеше за кабинет, а

другата беше склад за печатарски клишета и хартия. За да не прониква влага, той я облицова с покривна изолация и листове ламарина, които по-късно боядиса. Един набразден от колела двестаметров път водеше от печатницата към по-широкия черен път. Оттук до дома му беше десет минути с кола.

В деня, когато му се обадиха за Чарлс де Лайл, Вик както обикновено се прибра вкъщи в един часа, но не завари Мелинда. Обядва сам, четейки книга на масата. Чувствуваше се необяснимо напрегнат, като че някой вървеше по петите му из празната къща. Пусна си грегорианските песнопения и усили звука, за да може да ги чува от гаража, когато малко преди три отиде да прибере кутиите с билки. Никъде не видя бележка от Мелинда. Надникна дори в стаята ѝ, макар че тя никога не оставяше бележки там, а имаше навика да ги пуска на пода точно по средата на хола.

Дали не беше с Чарлс де Лайл? Въпросът изплува в съзнанието му като мехур, който се спуска с лек неприятен звук веднага щом думите дойдоха. Откъде-накъде му хрумна тая мисъл? Едва-едва си спомняше лицето на Чарлс де Лайл — смугло, издължено, косата обилно намазана с брилянтин. Помнеше, че му заприлича на италиански мошеник. Само веднъж го беше виждал, следобеда, когато ходиха в бара на „Лорд Честърфийлд“. Тогава Мелинда дума не пророни за свиренето му, а това според него беше необичайно.

Наложи си да не мисли за Чарлс де Лайл. Най-много държеше да не бъде обвинен в неоправдана подозрителност. За него Мелинда си оставаше невинна, докато сама не докажеше вината си.

В седем и петнадесет Мелинда все още не беше се прибрала. Трикси си беше вкъщи от четири и половина и Вик я попита дали майка ѝ не се е обаждала.

— Тцъ — безразлично цъкна с език Трикси. Лежеше по корем на пода, забила нос в комиксите на последната страница на „Ню Уеслиън“. Свикнала беше майка ѝ да отсъствува от къщи по всяко време. От доста отдавна беше все така.

— Какво ще кажеш за едно „Не се сърди, човече“? — попита я Вик.

Трикси вдигна поглед и се замисли. Овалното ѝ, позагоряло на слънцето личице внезапно му заприлича на жълъд, лъскав, бляскав, току-що отронил се от дървото; връхчето му беше брадичката на

Трикси, а шапчицата му — правата ѝ, подстригана на бретон коса, наскоро подрязана до средата на ушите.

— Добре! — рече Трикси накрая и скочи да вземе кутията от рафта на библиотеката.

Телефонът иззвъня и Вик вдигна слушалката. Беше Мелинда.

— Ще си дойда към осем, Вик. Ако сте гладни, не ме чакайте. Ще доведе един приятел да пийнем по нещо — ако не възразяваш, разбира се — додаде тя завалено, от което му стана ясно, че вече е на градус. — Е?

— Нямам нищо против — отвърна Вик. Знаеше кого ще доведе. — Хайде. До скоро.

— Чао.

Вик окачи слушалката.

— Мама ще си дойде след час, душко. Гладна ли си?

— Не съм гладна — отвърна Трикси.

Тя обичаше да се храни с майка си и с баща си. Можеше с часове да чака (макар че Вик не ѝ разрешаваше да остава след девет) само и само да вечеря с тях. Обикновено вечеряха към осем и половина. Не и тази вечер, помисли си Вик. Насили се да се съсредоточи върху играта. Бяха се уговорили на два нейни хода той да прави по един, така че да имат горе-долу по равен брой точки. Трикси вече играеше по-добре от майка си, но не беше тактично да ѝ го казва.

Вече бяха в разгара на втората игра, Трикси беше изяла една шоколадова поничка с кетчуп и почти се беше стъмнило, когато откъм пътя долетя шум от две коли.

Трикси вдигна глава.

— Две коли пристигат.

— Майка ти ни води гост.

— Какъв гост?

— Не знам. Каза ми само, че ще доведе някого. Твой ред е, Трикси.

Чу се завалящия приглушен говор на Мелинда, стъпките ѝ по каменната пътека, после отварянето на вратата.

— Ехо! — провикна се Мелинда. — Влизай, Чарли. Вик, да ти представя Чарли де Лайл. Чарли, това е мъжът ми. — Каза го колкото да се спази етикетът.

Вик се беше изправил.

— Приятно ми е.

Чарли кимна и измърмори нещо в отговор. Изглеждаше притеснен. Беше около тридесет и петгодишен, слаб и немного висок, приближените му очи гледаха доста плахо, тъмните му вежди се съединяваха над носа.

— Чарли е новият пианист в „Лорд Честърфийлд“ — поясни Мелинда.

— Да, зная. Е, как намерате града? — любезно запита Вик.

— Много е хубав — отвърна Чарли.

— Сядай, Чарли. Вик, няма ли да ни предложиш нещо за пиене? Какво предпочиташ, Чарли?

Чарли измърмори, че иска ръжено уиски със сода, и Вик отиде в кухнята да приготвя напитките. Първо приготви чашата за Чарли, а след това наля за себе си и за Мелинда шотландско уиски със сода. На Трикси сипа портокалов сок. Когато се върна, Трикси все така стоеше в средата на хола и нито злобно, нито добронамерено изпитваше с поглед Чарли де Лайл. Поднесе напитките на табличка.

— Днес ми се обадиха по телефона заради вас — обърна се той към Чарли, който го изгледа озадачен. — Някакъв пълномощник по недвижими имоти искаше да знае дали ви познавам. Като че ли не можах достатъчно добре да го осведомя. — Усмиваше се приветливо.

— О, боже мой, няма на теб са се обадили?! — изсмя се Мелинда. — Извинявай, Вик, утре аз ще им се обадя — продължи тя отегчено. — Впрочем Чарли вече получи къщата. Утре се нанася. Чудесна къщурка наскре гората. Нали я знаеш, на около три километра на юг от Ист Лайм. Ако не се лъжа, веднъж те закарах дотам да ти я покажа. Направи ми впечатление, че от пролетта никой не живее в нея, и си помислих, че на Чарли ще му бъде по-приятно там, отколкото на хотел, понеже му остават още шест седмици, така че с триста зора успях да издиря дружеството за недвижими имоти, на което се води къщата, и я наех за него. Чарли е направо във възторг. — Мелинда ровеше из грамофонните плочи.

— Това е чудесно — рече Вик.

Някой друг ще да е закарала дотам. Три километра на юг от Ист Лайм означаваше точно три километра по-близо до Литъл Уесли, отколкото си бе представял. Напрегна всичките си сили да не мисли за

това. Нямахе причина да се настройва срещу Де Лайл. Та той като че ли се страхуваше и от собствената си сянка.

Мелинда подбра изпълнения на пиано и пушна грамофона доста силно. Когато и втората плоча свърши, тя попита Чарли знае ли кой е пианистът. Знаеше.

Вик отиде да налее по още едно уиски за себе си и за Мелинда. Чарли едва-едва отпиваше от своето. Като се върна, Мелинда тъкмо казваше на Трикси:

— Защо не отидеш да играеш в стаята си, миличко? Тук обърна всичко с главата надолу.

На пода пред камината Трикси разсеяно редеше нещо с пионките от „Не се сърди човече“-то. Въздъхна и започна да прибира пионките в кутията, но толкова бавно, че да си осигури поне още двадесет минути при възрастните.

— Нямах отрова в уискито — рече Мелинда на Чарли.

— Знам — усмихна се той, — но трябва да си щадя язвата. А съм и на работа през нощта.

— Но ще останеш за вечеря, нали? До единадесет си свободен. А оттук до Балинджър си за шест минути.

— Ако има ракета — усмихна се Вик. — Поне двадесет минути му трябват, ако му е мил животът.

— Чарли работи в хотел „Линкълн“ в Балинджър от единадесет часа до полунощ — осведоми го Мелинда. Може би малко пудра по носа не би й била излишна, но и така изглеждаше чудесно със свободно пуснатата си тъмноруса коса, поразрошена от вятъра, с гладкото си, леко луничаво лице, пламнало от слънчев загар и животинска възбуда. Не беше пила толкова, че кожата й да повехне. Ясно защо в подобни случаи мъжете я намираха толкова очарователна, че не можеха да й устоят. Тя се наведе към Чарли и докосна ръката му.

— Оставаш за вечеря, нали, Чарли?

После изведнъж скочи, без да дочака отговора му.

— Боже господи, ами аз забравих месото в колата. Купила съм разкошно парче, Хансен специално ми го подбра. — Тя изтича навън.

Въпреки всичко Чарли категорично отказа да остане за вечеря.

— Налага се да вървя — отсече той още щом допи уискито си.

— Няма да те пуснем, преди да си ни изсвирил нещо! — упорствуваше Мелинда.

Чарли покорно седна пред пианото, сякаш знаеше, че е Мелинда не може да се спори.

— Какво да ви изсвиря?

— Каквото решиш.

Чарли засвири „Небе мое, като сметана ти си“. Вик знаеше, че това е един от любимите шлагери на Мелинда, а положително и Чарли го знаеше, защото ѝ намигна при първите тонове.

— Де да можех да свиря така — рече Мелинда, когато той свърши. — Мога да го свиря, но не излиза така.

— Хайде покажи ми — предложи Чарли и стана от столчето.

Тя поклати глава.

— Не сега. А дали би могъл да ме научиш да свиря като теб?

— Щом поначало можеш да свириш — сигурно — напрано отвърна той. — Време е да тръгвам.

Вик стана.

— Радвам се, че се запознахме.

— Аз също. Благодаря — отвърна Чарли и взе шлифера си. Мелинда го изпрати до колата. Забави се около пет минути.

След като се върна, известно време мълчаха. После Мелинда попита:

— Нещо ново при теб днес?

— Тъ. — Все едно нямаше да го чуе. — Не ти ли се струва, че е време да вечеряме?

През цялата вечер Мелинда се държа по-мило от обикновено. Но на следващия ден отново не си дойде за обяд и отново се прибра към осем. Обясни му, че Чарли де Лайл ѝ дава уроци по пиано.

8

Вик добре разбираше какво става и се опита да въздействува на Мелинда да се откаже, преди целият град да се е разприказвал. Спомена ѝ само, при това съвсем спокойно, че според него твърде често се вижда с Чарли де Лайл.

— Въобразяваш си какво ли не — отвърна тя. — След толкова седмици най-сетне се появява човек, с когото мога да си говоря, без да ме гледа отвисоко, и ти си недоволен. Бял ден не искаш да видя в тоя живот, това е то!

Умееше да му казва подобни неща, като че ли наистина ги мисли. Умееше така да спори с него, че го караше да се чуди дали наистина не си вярва. В желанието си да бъде справедлив към нея той полагаше усилия да възприеме нещата както тя му ги представя, да си внуши, че не е възможно Мелинда да се увлече по някакъв си мазен, болнав на вид кабаретен музикант. Но не му се удаваше. По същия начин преди време бе отричала връзката си с Джо-Джо, при това Джо-Джо беше не по-малко противен, и все пак бяха стигнали до края. Толкова бил забавен Джо-Джо с тая негова неугасваща усмивка. Толкова мило се държал с Трикси. Сега пък Чарлс де Лайл бил такъв чудесен музикант. Учел я да свири по-добре.

Чарли идваше у тях два пъти седмично, когато Вик вече бе излязъл, и даваше уроци на Мелинда от три до пет следобед. После отиваше да свири в бара. Обикновено следобед Трикси си беше вкъщи, така че какво лошо можеше да има в посещенията му? Само че понякога Мелинда не се прибираше за обяд, а друг път пепелникът, непобутнат цял следобед от клавиатурата на пианото, издаваше, че изобщо не са свирели. Случваше се да отидат и в дома на Чарли, където нямаше пиано.

— Това как да го разбирам?

— Какво има тук за разбиране? Един господ знае какво ти се върти в главата!

Безсмислено беше да ѝ изтъква, че от две седмици се вижда само с Чарли де Лайл и само за него приказва. Безсмислено и неудобно бе да ѝ обръща внимание, че дори Трикси е разбрала и вече е приела нещата. Една вечер съвсем неотдавна, когато се прибра преди Мелинда, Трикси с пълно безразличие му каза:

— Сигурно е при Чарли. Нямаше я вкъщи, когато си дойдох.

Заболя го — дори повече, отколкото от погледа, с който Трикси изучаваше Чарли оная вечер. Спомни си как влезе в хола с двете чаши уиски и я видя, седнала върху страничната облегалка на фотьойла, да гледа Чарли с широко отворени очи, пълни с любопитство, разбиране и все пак с отчайваща безпомощност, сякаш чувствуваше, че това е мъжът, който ще заеме мястото на Ралф, че отсега нататък ще го вижда много често независимо дали ѝ харесва, или не, независимо дали се отнася към нея добре, или не. Този спомен го преследваше. Даваше си сметка, че точно тогава подозрението му беше прераснало в абсолютна увереност. В своята невинност Трикси интуитивно бе проумяла онова, което той само подозираше.

Шеговито подхвърли:

— Колко жалко, че съм женен за тебе, нали? Ако никога не се бяхме виждали и изневиделица те срещнех, сигурно щеше да ми се усмихне щастиято. Пари имам, не изглеждам особено зле, мога да говоря за куп интересни неща...

— За охлюви и дървеници например.

Мелинда се приготвяше за следобедната си среща с Чарли: стегна талията си с колана, който Вик ѝ беше подарил, а на врата си върза шалчето, което толкова внимателно беше избрал.

— И охлювите, и много други неща ти бяха интересни, преди съвсем да затъпееш.

— Благодаря. Аз съм си много добре, ами гледай ти да не затъпееш.

Беше събота. Искаше му се да отидат тримата до Евър Лейк и да се поразходят по езерото — той и Мелинда с лодка, Трикси — с кануто си. Само в събота и недели можеха да заведат Трикси на езерото, а на нея толкова ѝ харесваше. И на Мелинда ѝ беше приятно — допреди две-три седмици. Тая събота обаче тя излизаше с Чарли. Просто щели да направяте една обиколка из околността. Но нямаше да вземат Трикси.

— Може да не съм си вкъщи, като се върнеш — рече Вик.

— Нима? Къде ще ходиш?

— Може да отидем с Трикси при Блеър Пибоди.

— Аха. — Изглежда, изобщо не го беше чула. — Е, довиждане, Вик — рече му на излизане. — Приятно прекарване с Блеър.

Остана в хола, заслушан в заглъхващото боботене на колата ѝ. Не трябваше да казва това за затъпяването. Каква полза да я обижда. Съжаляваше. По-добре да беше приел всичко отгоре-отгоре, сякаш нямаше какво да го възмущава, сякаш изобщо нямаше място за възмущение, и навярно след една-две седмици Чарли щеше да ѝ втръсне. Ако се издаде, че Чарли му е противен, тя със сигурност ще хукне подир него само и само да го ядосва. Налагаше се изцяло да промени тактиката си, да се държи отново като симпатяга. Невъзможно беше Мелинда да не вижда, че Де Лайл не е нито хубав, нито забавен, освен когато е пред пианото. Но трябваше да признае, че поведението на симпатяга спрямо Джо-Джо и Ралф Гоздън не беше го довело доникъде. Представи си как Мелинда ще помъкне Чарли на гости у приятелите им положително и това щеше да стане и срамът да се покаже пред хората с нищожество като Чарли му се виждаше пряко сили. Пък и всеки би разбрал, че Мелинда се е хванала с първия попаднал ѝ подръка мъж, след като случаят с Макрей се изясни. Всеки би разбрал, колкото и да се преструва на безразличен, че той е отвратен и безпомощен да се бори, щом като е измислил историята за Макрей, за да се справи с любовниците на жена си.

Направи усилие да се опомни. Какво му оставаше, ако не бъде внимателен и любезен с Де Лайл? Унижението, че Де Лайл заслужава гнева му. Унижението, че прекратяването на тая връзка би го удовлетворило. Не, това не беше в стила му. Най-добре е да се държи приветливо и учтиво, независимо от хода на събитията. Имаше вероятност да загуби, да му се подиграват и присмиват, но в противен случай сто на сто щеше да загуби, да загуби уважението на Мелинда и себеуважението си, прекратил или не връзката ѝ.

Не отидоха у Блеър Пибоди. Джени Питърсън се обади да пита Трикси удобно ли е да ѝ дойде на гости и понеже видя, че Трикси ще е не по-малко доволна да поиграе с нея край къщата, Вик реши да си останат у дома и да прекара следобеда, като почете за Тиберий.

Питърсън докара дъщеря си и Вик поприказва с него десетина минути пред къщата. Той беше русокос здравеняк, който правеше приятно впечатление с откритото си и скромно държане. Беше донесъл цяла кошница пресни домашни понички. Трикси и Джени грабнаха по една във всяка ръка и рукнаха нанякъде, а Вик и Питърсън заговориха, дъвчейки, за хортензиите пред къщата, които бяха потънали в цвят. Питърсън посадил хортензии неотдавна и явно нямало да цъфнат тая година, след като досега не били цъфнали.

— Вземете две от нашите — предложи Вик. — И без това имаме много.

Въпреки възраженията на Питърсън той донесе от гаража лопата и две платнени чувалчета и изкопа два корена. Четири хортензии стърчаха наред поляната, пък и Вик нещо беше ги намразил. Поне тоя следобед ги мразеше. Едрите им пастелни цветни топки му изглеждаха натруфени и безвкусни. Подаде на Питърсън двете хортензии, чиито корени беше овързал в чувалчетата, и прати поздрав на мисис Питърсън.

— Страхотно ще им се зарадва — рече Питърсън. — Ще стоят чудесно пред къщата. И вие поздравете жена си. Тя тук ли е?

— Не. Отиде у един приятел.

Питърсън кимна. Вик не беше съвсем сигурен, но му се стори, че Питърсън го попита за Мелинда с известно неудобство. Помаха след колата и после тръгна към къщи. Поляната изглеждаше като изровена от бомби. Остави всичко както си беше.

Мелинда се върна в седем без четвърт. Малко след като чу колата ѝ, Вик излезе от стаята си и отиде в хола, уж да погледне нещо в „Таймс“. Беше почти сигурен, че ще завари Де Лайл, по Мелинда се оказа сама.

— Не се и съмнявам, че според теб ида от бездните на порока — рече тя, — но за твое сведение отидохме на конните надбягвания. Спечелих осем долара. Как ти се струва?

— Не съм и помислил подобно нещо — усмихна се Вик и включи радиото. Искаше да чуе коментара на новините в седем часа. Джени Питърсън остана да вечеря и после Вик я закара у тях. Знаеше си, че докато го няма, Мелинда ще се обади на Чарли. Бяха му поставили телефон почти веднага, тъй като Мелинда използва цялото си влияние (или по-скоро влиянието на името Ван Алън), за да не чака

две-три седмици като всички новодомци. Вик би предпочел да не беше казвала това за „бездните на порока“. Преди не беше толкова груба. Всичко идеше от приятелите ѝ, разбира се. Защо ѝ беше да казва каквото и да било, ако между нея и Де Лайл няма или няма да има нищо? Когато хубава жена като Мелинда сама се предлага, защо мъж като Де Лайл да се въздържа? Въздържаността беше рядкост сега. Тя беше за хора като Анри III^[1]. След смъртта на съпругата си, принцеса Дьо Конде, той ѝ останал верен и прекарал остатъка от живота си затворен в своята библиотека със спомените за принцесата, рисувал черепи и кръстосани кости, които после поръчвал да поставят върху корици на книги и заглавни страници. Днешните психиатри биха обявили Анри за психопат.

Следващата седмица Чарли де Лайл идва два пъти на вечеря и веднъж тримата ходиха заедно на концерт на открито, но Чарли трябваше да си тръгне по-рано, за да бъде в единадесет в хотел „Линкълн“. Първия път дойде у тях в понеделник (а в понеделник той не работеше и можеше да остане и след единадесет) и щом стана десет, Вик любезно пожела „лека нощ“, оттегли се в стаята си и повече не се върна. Остави Чарли и Мелинда пред пианото, но пианото замлъкна веднага след излизането му. Легна си и заспа. Събуди го колата на Чарли. Погледна часовника си — беше четири без петнадесет.

На следващата сутрин в девет почука на вратата на Мелинда, за да ѝ поднесе кафето. Стивън му се беше обадил току-що, за да му каже, че жена му не се чувства добре и не би желал да я оставя сама. Дали Мелинда не би могла да го смени, тъй като другите две жени, на които можел да се обади, били извън града на почивка със съпрузите си? Мелинда не се обади на почукването и Вик внимателно отвори вратата. Нямаше никой. За разлика от друг път по бежовата покривка на леглото нямаше и една гънка. Отнесе кафето в кухнята и го изля в мивката.

После отиде в печатницата. Обади се на Стивън и му каза, че Мелинда е излязла рано сутринта, за да пазарува в Уесли с една приятелка, но по всяка вероятност ще се върне по обяд и веднага ще му позвънят. Звъня вкъщи веднъж в единадесет и после в дванадесет. Втория път Мелинда се обади и той я попита с най-обичайния си тон как е и дали ще може да отиде при Джорджиана. Джорджиана беше

шести или седми месец бременна. Лекарят, когото извикали, казал, че нямало опасност да пометне, но са необходими грижи.

— Разбира се, с удоволствие ще отида — отвърна Мелинда. — Кажете на Стивън, че ще бъде при нея след около половин час.

Съгласи се с голяма готовност, навярно за да изкупи снощните си грехове, пък и защото наистина обичаше да услужва на хората, да бъде благодетелка. Една от добрите, може би малко странни черти от характера на Мелинда беше готовността ѝ да се грижи за болни, близки или не, и да помага на изпаднали в беда непознати — кой спукал гума, кой останал без пари, на който му тече кръв от носа. Само изпаднал в беда непознат беше способен да разбуди майчинския ѝ инстинкт.

Вик не мислеше изобщо да повдига въпрос, че Мелинда е прекарала нощта извън къщи, но беше убеден, че следващия път, като се видят, нещо у Чарли де Лайл ще се е променило, понеже не беше достатъчно самоуверен, за да се държи постарому. Ще е още по-мазен и плах. Само при мисълта, че Де Лайл изобщо ще дръзне да го погледне в очите, Вик побесняваше.

Концертът на открито беше два дни по-късно. Вик беше изключително спокоен и внимателен и дори в антракта купи разхладителни напитки, макар че, естествено, и билетите бяха за негова сметка. Де Лайл изглеждаше много доволен от себе си. И как не — имаше приятна работа за през лятото сред живителната прохлада на Бъркшир, любовница като по поръчка, на която не беше нужно да плаща — напротив, тя плащаше вместо него и го хранеше и поеше, при това не носеше никаква отговорност за нея, защото беше омъжена. Като връх на всичко на съпруга ѝ не му пукаше! Живот си живееше Де Лайл.

Тоя петък в магазина Вик налетя на Хорас Мелър, който настоя да пийнат по нещо на крак, преди да се приберат — да кажем, в барчето на „Лорд Честърфийлд“. Вик предпочиташе бирарийката, на която викаха „При Макс“, но Хорас възрази, че тя е през две пресечки, докато „Честърфийлд“ е насреща, и Вик отстъпи, понеже щеше да прозвучи странно, ако вземе да спори за подобно нещо.

Де Лайл свиреше на пианото, но Вик въобще не погледна към него. Хвърли бърз поглед към няколкото заети маси и се увери, че Мелинда не е тук. Застанаха на бара и си поръчаха уиски със сода.

— Липсвахте ни миналата седмица в клуба — рече Хорас. — С Мери цял следобед играхме голф. Все се надявахме да наминете.

— Бях се зачел — отвърна Вик.

— Как е Мелинда? Нещо не я виждам напоследък.

— О, добре е. С Трикси ходиха няколко пъти в клуба да поплуват. Само че не в неделя, доколкото знам. — Веднъж беше завела Трикси на басейн, и то след като детето дълго я бе молило.

Де Лайл завърши и няколко души изръкопляскаха. Положително беше станал да се поклони, после го чу да слиза от подиума и да се оттегля.

— Радвам се, че се е попроменила — рече Хорас. — Знаеш ли — ще ми се да вярвам, че не ми се сърдиш, задето съм ти казвал някои неща преди — за Мелинда имам предвид. Никога не съм искал да ти се меся. Надявам се, че си го разбрал.

— Разбира се, Хорас!

Хорас се бе навел към него и Вик се вгледа в сериозните му кафяви очи, оградени от рунтави вежди и малки набръчкани торбички. Личеше си, че приближава петдесетте. Навярно и повече бе видял, отколкото той за своите тридесет и шест. Хорас се надигна и Вик разбра, че се притеснява, че се е смятал длъжен да му каже тия думи. Замисли се как би следвало да му отговори.

— Исках само да знаеш — и Мери мисли като мен, — ние бяхме уверени, че нещата ще се оправят, и сега много се радваме.

Вик кимна и се усмихна.

— Благодаря ти, Хорас.

Налегна го внезапна, ужасяваща потиснатост, сякаш някъде там, вътре, душата му беше пропаднала в непрогледна тъма.

— Надявам се, че поне сте на път да се оправите — додаде Хорас.

— О, да, струва ми се.

— Мелинда изглеждаше чудесно, когато ви бяхме на гости. А също и на танцовата вечер в клуба.

Хорас и Мери им бяха на гости само два дни преди танците. После и те ги бяха поканили, за да чуят заедно новите плочи на Хорас, но Мелинда бе твърде уморена от следобедната си среща с Чарли, за да приемат поканата. Мелърови още не бяха виждали Мелинда с Чарли. Видеха ли ги заедно, само след минута щяха да са наясно какво става.

Мелинда се бе държала значително по-любезно с хората, докато из града се шумеше около историята с Макрей. Под „оправяне на нещата“ Хорас разбираше точно това.

— Нещо много си замислен. Коя ще бъде следващата ти книга?

— Една стихосбирка — отвърна Вик. — От един млад човек на име Брайън Райдър. Не ти ли давах да прочетеш няколко стихотворения?

— О, вярно! Бяха малко отвлечени за мене, но пък... — усмихна се Хорас. Замълча и след малко продължи: — Чувам, че Фил и Ивлин се канели да ни събират на голямо градинско увеселение. За да отпразнуваме книгата на Фил. Вече привършвал с втората редакция. Ивлин каза, че се чувствували като затворници около тая книга и затова решили да поканят всичките си приятели на гости, и, ако не се лъжа, ставаше дума да бъдем маскирани. — Хорас се подсмихна. — Май накрая ще си разхлаждаме мозъците в басейна.

Де Лайл свиреше „Песен от Мулен Руж“ — блудкаво-сантиментално парче, което Мелинда неотдавна подрънкваше на пианото, като се опитваше да му подражава. На Вик му се прииска да каже на Хорас: „Не познаваш Чарли де Лайл, нали? Бъди спокоен. Може да се запознаете и преди вечерта у Фил.“

— Как ти се струва новият пианист? — попита Хорас. — Кара те да се чувствуваш като в Ню Йорк.

— Чудесен е наистина.

— Аз обаче предпочитам тишината. А на Лесли май му е потръгнало тая година — всички стаи били заети, а и тук има доста народ. — Хорас се беше извърнал и наблюдаваше профила на Де Лайл. На Вик му се щеше отчетливо да произнесе: „Тоя тип е имал следобед среща с жена ми. Не искам нито да го гледам, нито да го слушам.“

— Знаеш ли как се казва? — попита Хорас.

— Нямам представа.

— Прилича на италианец.

Хорас отново вдигна чашата си.

Наистина приличаше, но според Вик да го смятат за италианец, беше обидно за италианската нация, тъй като беше взел само най-лошото от нея. Не можеше да бъде причислен към никоя нация, понеже съчетаваше най-отблъскващите черти на южните народи.

Изглеждаше, сякаш цял живот е избягвал ударите, които най-вероятно е заслужавал.

— Да поръчаме още по едно, а? — предложи Хорас.

Вик стана.

— Съжалявам, Хорас. Казах на Мелинда, че ще се прибера към шест и половина.

— Е, щом е така — усмихна се Хорас.

Вик настоя да плати сметката. После заедно излязоха на чист въздух.

[1] Крал на Франция (1674–1600). — Б.пр. ↑

9

Ивлин и Фил Кауан канеха на маскен бал. Всеки трябваше да се облече като любимия си герой, без значение истински или измислен. Мелинда доста се измъчи, докато реши на кого да се спре. Нещо не ѝ допадаха нито шотландската кралица Мери, нито Грета Гарбо, нито Ани Оукли, нито Клеопатра, а пък се боеше да не би някоя друга да се появи като Скарлет О'Хара, макар че според Вик такава вероятност нямаше. Представи си всеки костюм до най-малката подробност. Но все ѝ се струваше, че има нещо по-подходящо за нея, само да можеше да се сети.

— Мадам Бовари например — предложи Вик.

Накрая Мелинда се спря на Клеопатра.

Щеше да свири Чарли де Лайл. Мелинда бе уредила въпроса. Наивно тържествуваща, тя съобщи на Вик, че склонила Чарли на петдесет долара вместо стоте, които обикновено искал, и че според Ивлин Кауан това съвсем не било прекалено.

Стана му противно.

— Мислех, че идва като гост.

— Е, да, но иначе нямаше да свири. Той много се гордее с професията си. Казва, че един музикант няма право да разхищава изкуството си. Пред толкова непосветени хора за нищо на света нямало да докосне пианото. Не било професионално. Много добре го разбирам.

Винаги разбираше много добре Чарлс де Лайл.

Напоследък Вик не отваряше дума нито за Де Лайл, нито за отсъствията на Мелинда от къщи. Положението си оставаше все същото, макар че Де Лайл повече не дойде на вечеря и Мелинда не излезе повторно през нощта. Не бяха ходили и на по-големи събирания, на които Мелинда да може да завлече и Чарли, така че никой от приятелите им, освен може би Ивлин Кауан, още нищо не подозираше. А сто на сто след маскения бал всички щяха да разберат — ето кое го плашеше. Така му се искаше да не отива, да се измъкне

някак, обаче знаеше, че присъствието му поне малко ще съдържа Мелинда, а оттук логично следваше, че е по-добре да отиде. Колко често логиката не носи никаква утеха.

Ксенофонт беше под печат. Стивън прекарваше по цял ден пред машината и на всеки петнадесет секунди вадеше готова страница. Тричетири пъти дневно Вик го сменяше и той си почиваше, като се залавяше за нещо друго. Жена му Джорджиана на седмия месец от бременността си му бе родила втори син. И тя, и детето бяха добре. Стивън изглеждаше по-щастлив от всякога и през целия август щастието му сякаш изпълваше печатницата. Вик приготви и другата преса, за да може да работи едновременно със Стивън. Можеха да набират само по пет страници, понеже нямаха повече от гръцките букви, но без помощта на Вик само тия двадесет страници биха отнели на Стивън повече от месец. Печатаха сто екземпляра. Вик се оправяше с машината не по-зле от Стивън и му доставяше удоволствие да стои сред тая тишина, нарушавана единствено при съприкосновението на пресата с хартията, под слънчевите лъчи, които струяха през отворените прозорци и падаха върху току-що отпечатаните страници. Август премина в спорен труд. Всяка вечер между шест и половина и седем Вик напускаше тоя мирен свят и се озоваваше сред хаос. Откак се захвана с печатницата, се чувствуваше най-спокоен в нея, но никога не бе я противопоставял до такава степен на останалия свят, че да се усеща разкъсан на две.

Вик не беше мислил как да се маскира и едва в деня преди бала се спря на Тиберий. Костюмът беше прост: тога с цвят на овесено брашно, направена от старите завеси от хола, домашни чехли без ток с кръстосани върху пръстите кожени каишки, два евтени, но класически по форма клипса, които си купи, за да не използва Мелиндините — и толкова. Видя му се по-прилично да облече отдолу тениска и шорти, вместо да бъде само по бельо.

Беше мека съботна вечер, но тъй като в тоя край никога не настъпваха истински жеги, топлото сияние на празничните фенери, поставени край пътеката и около басейна, съвсем не беше неприятно. Вик и Мелинда пристигнаха рано, в девет без четвърт, за да може Мелинда да посрещне Чарли в девет и да го представи на домакините. Само Мелърови ги бяха изпреварили и вече седяха с Ивлин и Фил на

терасата, където беше по-осветено, а на ниската маса до тях имаше огромна купа пунш и множество чаши.

— Добре дошли! — посрещна ги Ивлин. — Охо, я погледнете нашата Клеопатра!

— Добър вечер — поздрави Мелинда и кършейки талия, се заизкачва към терасата, като влачеше по стъпалата зелената си рокля и димеше през змиевидно цигаре, което придържаше между пръстите си. Дори беше къносала косата си.

— А това трябва да е Цицерон — обърна се Хорас към Вик.

— Би могло — съгласи се Вик, — само че нямах това предвид.

— Аха, Тиберий.

— Благодаря ти, Хорас.

Беше споменал пред Хорас, че напоследък се интересува от Тиберий и изчита всичко, което успее да намери за него.

— А ти? — Погледна развеселен към корема на Хорас, издут от пъхнатата под ризата възглавница. — Приличаш ми на някой венециански Дядо Коледа!

Хорас се изсмя.

— Нищо подобно! Опитай се да отгатнеш.

Но нямаше за кога да отгатва, защото в този момент Ивлин Кауан му поднесе чаша пунш.

— Има всевъзможни неща за пиене, ако не обичаш пунш, Вик, но тая вечер трябва да пийнеш за слука!

Вик вдигна чашата си към Фил Кауан.

— Наздраве за „Заровените съкровища“! За това да бъдат изровени.

„Заровените съкровища“ беше заглавието на книгата. Фил се поклони и благодари.

Макфърсънови пристигнаха като двойка викинги. Костюмът особено подходеше на високата, яка фигура на мисис Макфърсън и на широкото ѝ, пълно и румено лице. И двамата бяха към петдесетте, но спортуваха достатъчно, за да могат да си позволят поли до коленете и сандали с ремъци, които се кръстосваха върху пълните прасци на единия и мършавите пищялки на другия. Явно взривът от смях, който предизвикаха при появата си на терасата, им достави изключително удоволствие.

Ивлин пусна грамофона и Фил и Мелинда влязоха в салона да танцуват. Пристигнаха още две коли. Зададоха се две двойки, следвани от Де Лайл по бяло сако. Озърташе се за Мелинда и изостана от групата. Вик се направи, че не го вижда. Но Мелинда, чула врявата, излезе на терасата и като видя Чарли, спусна се към него и го хвана за ръката.

— Да се беше облякъл поне като Шопен!

Тая фраза сигурно отдавна беше подготвена за случая.

— Приятно ми е да ви представя Чарли де Лайл — обяви тя на висок глас. — Това са мистър и мисис Кауан, нашите домакини, мистър и мисис Макфърсън... — Изчакваше Де Лайл да измърмори по едно: „Приятно ми е.“ — Мистър и мисис Мелър, Дон и Джун Уилсън... мисис Поднански, мистър...

— Кени — отзова се младежът, който на Четвърти юли беше един от партньорите по танц на Мелинда.

— Тази вечер мистър Де Лайл ще свири за нас — съобщи накрая Мелинда.

Разнесе се заинтригувано шушукане и слабо ръкопляскане. Чарли изглеждаше смутен и изнервен. Мелинда му подаде чаша пунш и го поведе към салона, за да му покаже пианото, като че ли къщата беше нейна. Дон и Джун Уилсън, застанали край купата с пунша, също имаха малко притеснен вид. По шлифер, здраво стегнат в кръста и с вдигната яка, Дон Уилсън навярно умираше от горещина, а беше сложил и шапка с обърната надолу периферия. Сигурно някой автор на криминални романи, помисли си Вик. Не беше положил много грижи за костюма си и доста смутено държеше лулата си, а намръщената му физиономия вероятно подхождаше на избраната роля. Слабата му жена беше боса, облечена с нещо като къса, тънка бледосиня нощница. Това ще да е или Трилби^[1], или някоя изполичарка, предположи Вик.

Изпитваше неловкост и досада от самото начало и при това беше напълно трезвен след първата чаша пунш, въпреки че по настояване на Мелинда бяха изпили и по чаша уиски преди тръгване. Очертаваше се една от ония вечери, в които, колкото и да пие, изобщо не можеше да се напие, и всеки миг между дванадесет и половина, когато Де Лайл щеше да се върне от Балинджър, и часа, в който Мелинда решеше да си тръгнат, щеше да се точи дълъг и мъчителен заради „блестящото“ свирене на Де Лайл.

Де Лайл вече удряше клавишите, а Мелинда се беше над весила над него като майка, която показва на света своя вундеркинд. Вик ги виждаше от терасата през големите панорамни прозорци. Тръгна към стълбището и мина покрай Дон и Джун Уилсън, които разговаряха с Фил до купата с пунша.

— Как сте? — обърна се той към тях, като с усилие се усмихна. — Радвам се да ви видя.

Двамата кимнаха свенливо. Мина му през ум, че сигурно много си патят от тая свенливост. Във всеки случай бяха несравнимо по-приятна компания от Чарли де Лайл, който, едва сега осъзна Вик, дори не беше го погледнал, докато Мелинда го представяше на терасата, макар че той гледаше към него. Сети се, че му отмъщава, задето не го поздрави, когато бяха с Хорас в „Честърфийлд“. Мелинда го беше смъмрила още на следващия ден:

— Чувам, че си бил в бара на „Честърфийлд“ и дори не си поздравил Чарли!

Вик вдигна глава и пое дълбоко свежия въздух. От орловите нокти, насадени по ниския каменен бордюр на пътеката, се носеше сладък дъх, над който по-нататък надделя ароматът на гардении. Вик се отправи към къщата. Беше само девет и половина. Още цял час, докато си отдъхне за малко от Де Лайл. Изкачи стъпалата на терасата, готов да завари в салона и най-лошото. Но Мелинда танцуваше с мистър Кени.

— Мистър Ван Алън — чу до себе си женски глас. Беше мисис Макфърсън. — Вие имате такива големи познания. Бихте ли ми казали дали се носи нещо под тогата?

— Да — усмихна се той. — Чувал съм, че римляните носели бельо. — Нямаше смисъл да ѝ казва латинското му име — само би излязъл педант в нейните очи. — Четох някъде, че когато ораторите искали да покажат на народа белезите на войнската си чест, не слагали бельо, за да могат, като свалят тогата си, да покажат на хората която част от тялото си желаели.

— О, колко забавно — изкикоти се мисис Макфърсън. Вик си спомни, че е дъщеря на богат чикагски месар.

— Да, наистина. Но едва ли аз ще съм толкова забавен тая вечер. Отдолу съм по шорти и тениска.

— Охо! — изсмя се тя. — Хорас ми каза, че това лято ще издавате някаква направо разкошна книга.

— За Ксенофонт ли става дума?

— Да! Точно това беше.

После, без да разбере как, Вик се озова до нея на дивана, увлечен в разговор за Стивън Хайнс, когото тя бегло познаваше, защото ходеха в една и съща църква, и за покрива на гаража им, който се чудели дали да поправят, или да го съборят и построят наново. Джордж Макфърсън, Мак, бил съвсем непрактичен човек, както беше му казвала и в други подобни разговори. Преди няколко години Вик им беше дал съвет как да разширят избата си. Мак не работеше, живееше с парите на жена си и беше успял така да се подреди вкъщи, че изобщо нищо не вършеше — освен да пие, както се говореше. Вик разнищи въпроса за покрива от край до край, посочи цени и имена на строителни бюра. Това му беше по-интересно от обичайните за такива събирания разговори, пък и убиваше времето. Забеляза, че точно в десет и тридесет и две Мелинда отиде при Чарли, сложи ръка на рамото му и несъмнено му каза, че е време да тръгва. Чарли кимна. Завърши песента, която свиреше, изправи се и под слабите, но възторжени ръкопляскания, избърса лъсналото си плоско чело.

— Чарли ни напуска сега, но в дванадесет и половина ще се върне и тогава ще продължим! — обяви на всички Мелинда и помаха с ръка. После излезе с Чарли на терасата и Вик забеляза, че това направи впечатление на Хорас — той го погледна, кимна му леко и се усмихна, но очите му говореха друго. На Вик му мина през ум, че повечето, ако не и всички жени, благодарение на по-верния си усет за тия неща, трябва вече да са се досетили, че Де Лайл е новото завоевание на Мелинда, и само доброто възпитание ги възпира да го покажат. Е, разбира се, не всички жени имат чак такова възпитание. Кой знае. Осъзна, че се вглежда във всяко лице край себе си. Но полза никаква.

В салона Ивлин подреждаше гостите в кръг, за да започне конкурсът за най-добър костюм за оценка щяха да служат аплодисментите, които участниците предизвикат.

Марта Вашингтон (мисис Питър Джош), като съпруга на президента, пристъпи първа. Носеше неизбежните гофрирани шапка и престилка, държеше бонбониера, а на устните ѝ закачливо играеше цигаре. Реверансите ѝ не бяха съвсем убедителни. После се зададе

Лейди Макбет със свещник в ръце, придружена от съпруга си — един Хамлет, който държеше огледало и наистина изглеждаше луд. Вик не поглеждаше към вратата на терасата, примирил се вече с мисълта, че Мелинда е заминала за Балинджър с Де Лайл, но след няколко минути тя се върна и най-невъзмутимо се заприготвя за конкурса, като нагласи цигара в цигарето си.

Ърнест Кей — мършав, стеснителен човек, който най-много веднъж в годината ходеше на гости — се беше пременил като д-р Ливингстън и предизвика най-бурните аплодисменти. Костюмът му се състоеше от брич за езда и оригинални кожени гетри, тропическа каска, смешно дълго, тясно в раменете памучно сако, което стигаше почти до коленете му, и неизвестно защо — монокъл. Вик получи изненадващо много аплодисменти, отвсякъде му подвикваха: „Сваляй тогата!“ Той разкопча единия клипс на рамото си, откри шортите и тениската и като се завъртя и поклони, с елегантен жест като истински римлянин закопча тогата. Мелинда се вживя в ролята си и пренебрежително изтърси пепелта от цигарата си в косата на Фил Кауан. Имаше ръкопляскания и одобрителни викове.

Дребничката Марта Вашингтон получи наградата за женски костюм — малка кутия бонбони, червило и парфюм в целофаново пликче. Тя недоверчиво погледна бонбоните и попита: „Кое качество са?“

Д-р Ливингстън спечели сред мъжете и получи пакет, увит в толкова много хартии, че докато успее да го разопакова, притеснен от множеството погледи, го изпусна и последва нов взрив от смях. Накрая той измъкна бутилка уиски във формата на бедро. „Това ще да е мистър Стенли^[2]“ — измърмори той и всички се разсмяха и заръкопляскаха.

Отново засвири грамофонът, отново заподнасяха напитки, а две прислужници отрупаха дългата маса пред прозореца с печена шунка и какво ли не още. Вик излезе на терасата. Там играеха някаква игра — пълзяха на четири крака с вързани очи и крепяха пластмасови чаши с вода на гърбовете си. Играта се казваше „Лама“. Задачата беше да се стигне до края на терасата, без водата да се разплиска, макар че това постоянно се случваше. Едва ли имаше нещо, което да го привлича по-малко, но все пак дълго остана да гледа и беше още на терасата, когато в дванадесет и половина Де Лайл се завърна.

Мелинда посрещна Де Лайл на вратата, взе ръката му в своята, отри бързо бузата си в синкавата му блуза, а той се усмихна и не изглеждаше притеснен като преди. Дори извърна глава към Вик и леко се подсмихна, сякаш искаше да каже: „Как ли изобщо можеш да ни попречиш?“ Вик настръхна от яд. Съжали за усмивката, с която, преди да се усети, му беше отвърнал. Де Лайл приличаше на престъпник. Беше от оня тип хора, пред които човек не смее да се обърне с гръб, да не би да му откраднат нещо. Вик едва не каза на Ивлин и Фил, че няма да е зле да приберат всички ценни преносими вещи от къщи, понеже са известни немалко случаи наети музиканти да пъхат това-онова по джобовете си, но съобрази, че така ще изложи Мелинда, тъй като тая вечер тя явно бе взела Де Лайл под крилото си. Ръцете му бяха вързани.

— Хайде, Вик! — Ивлин го хвана за ръката. — Ела да играеш!

Вик напъха полите на тогата си в шортите, коленичи и опря ръце в пода. Щеше да се състезава с Хорас (Галилей). Сложиха пластмасовите чаши с вода на гърбовете им и те потеглиха. От салона долетя мелодията на „Тъжното сладурче“ в аранжировање за четири ръце. Подготовката на това изпълнение явно изискваше време — доказателство, че Мелинда и Де Лайл дълго са били заедно.

Хорас събори чашата си и Вик излезе победител. После победи и Ърнест Кей. Оставаше само Хамлет, за да спечели шампионската титла. Хамлет, или Дик Хюлет, беше по-едър от него и се движеше по-бързо, но Вик имаше по-добра координация на движенията. Успяваше да редува лява ръка — дясно коляно с ляво коляно — дясна ръка като пъргаво кученце. Всички се превиваха от смях. Дон Уилсън бе застанал в единия ъгъл на терасата и наблюдаваше едва-едва усмихнат. Сложиха венец върху главата на Вик, някой го посипа с гардения. Прекалено сладникавият дъх, който се разнасяше от главата му, му напомни убийствения дъх от брилянтина на Чарли.

Докато оправяше тогата си, Вик забеляза през навалищата, че Ивлин посочи с глава пианото и пошепна нещо на мъжа си, а той е наведе към нея. Ивлин вдигна вежди някак тъжно-примирително, а Фил сложи ръка на рамото ѝ и леко го стисна. Пряко волята си тръгна към тях. Пианото замлъкна.

Мелинда и Де Лайл седяха на столчето пред пианото и си приказваха. Но на лицето ѝ грееше същото онова оживено изражение,

което толкова отдавна не бе му отправяла.

— Вик! — повика го Фил. — Ела да хапнеш нещо.

Отново домакинът, който го подканя да яде, защото е изоставен и презрян от жена си. Отново познатото: „Вземи си още едно парче кейк, Вик.“

— Благодаря — отвърна бодро и сложи в чинията си резен шунка, малко картофена салата и стрък керевиз, макар че изобщо не му се ядеше.

— Взехте ли си банските костюми? — попита Фил.

— Да. Оставихме ги в стаята с връхните дрехи.

Вик погледна към пианото, но Мелинда и Де Лайл не бяха вече там. Фил продължаваше да говори и той се опитваше да поддържа разговора, да бъде приятен и забавен, но усещаше, че и Фил като него мисли само за изчезването на Мелинда и Де Лайл.

Чу се гласът на Ивлин от терасата:

— Има ли желаещи за плуване?

И само миг по-късно друг женски глас, който Вик не, можа да познае, извика от дъното на салона:

— Я гледай, вратата заключена!

Преди да иде да види какво става, Фил се обърна към Вик.

— Има още много време. Няма защо да бързаме.

— О, да — съгласи се той и почеса горната си устна. — Бих пийнал още нещо.

Но не му се пиеше нищо и като се обърна да вземе чинията си, която бе оставил на края на шведската маса, видя до нея недопитата си чаша.

— Извини ме, Вик — рече през рамо Фил Кауан и изчезна към терасата.

Дали не отиваше да се посъветва с жена си какво да прави със заключената стая? Вик усети, че страх — а може би отвращение или пък паника, кой знае — запълня по голите му под тогата нозе. После чу приятен, но толкова безизразен женски глас, че не можа да разбере дали е отправен към Мелинда, който казваше: „О, Мелинда!“, и като при сигнал за отстъпление излезе на терасата и се отправи към най-тъмния ѝ ъгъл. Дон Уилсън беше все още там и разговаряше с някаква жена. — Джени Макфърсън. Вик се загледа към плувния басейн. Някои от фенерите бяха угаснали, но два-три още осветяваха ленивите

му очертания на разтворено „Г“ със заоблени ъгли. Нямаше луна. Двама души едновременно скочиха в басейна и заплуваха по отсечките на „Г“-то. По-скоро прилича на бумеранг, помисли си Вик.

— Какво си се уединил така?

До него внезапно се бе озовала Ивлин Кауан, наметната с хавлиена кърпа. Черният ѝ бански костюм беше с поличка на волани като на балерина.

— О, не се безпокой за мен — отвърна Вик.

— Няма ли да се изкъпеш?

— Чакам Мелинда.

В този момент от басейна някой повика Ивлин и тя хукна по стълбите, като поръча на Вик да побърза.

Мелинда и Де Лайл излязоха на терасата с още няколко души, всички по бански костюми. Сред тях беше и Хорас, който, щом видя Вик, се отдели от останалите и отиде при него.

— Нима Тиберий вече се е оттеглил в покоите си? — запита той.

Без да може дума да промълви. Вик гледаше Мелинда, която вървеше в зеления си бански костюм през ливадата към колите и махаше за довиждане на отиващите си гости.

— Няма ли да се топнеш? — запита го Хорас.

— Нещо не ми се иска — отвърна Вик. — Но ще слеза до басейна — додаде, без да знае защо, понеже и това не му се искаше.

Слезоха по стълбите, без да разговарят. Накрая Хорас рече:

— Като че ли гостите понамаляха.

Вик се дръпна от светлината на фенерите. Де Лайл беше седнал на ръба на басейна с две бутилки бира в ръце и наблюдаваше Мелинда, която плуваше бързо бъртерфлай към него. После отиде да я пресрещне. Още не е влизал, заключи Вик по сухите му плувки. Тялото му беше мършаво и бледо, снопчета черни косми стърчаха по хлътналите му гърди и даже отзад по лявата плешка. Наведе се и щом Мелинда се показа от водата, ѝ подаде едната бутилка.

— Адски ме боли главата — каза тя с ясения си висок глас. — Това или ще ме спаси, или ще ме довърши.

В този миг съзря Вик.

Той се извърна и се запъти към гарденията уж да разгледа белите ѝ цветчета, макар че в тая тъмница те едва се виждаха.

— Ей, ти! — разнесе се след него гласът на Мелинда. Тя му метна свитите на топка плувки и той ги улови. — Няма ли да влизаш?

Де Лайл се хилеше от басейна. На светлината на фенерите лицето му изглеждаше мъртвешко.

Мелинда плъсна по корем във водата, но това ни най-малко не я стресна и след няколко загребвания с лекота заплува по гръб.

— О, божествено е!

Вик очакваше да чуе това, тъй като не се съмняваше, че Мелинда е пила толкова много, че вече нито знае, нито я е грижа какво говори. Съвсем спокойно можеше да изтърси: „Чарли, обожавам те!“, както една вечер по времето на Джо-Джо беше казала: „Джо-Джо, обожавам те!“, и приятелите им, които бяха с тях (Ивлин и Фил, спомни си той), от деликатност се направиха, че не са чули.

Някъде далеч на пътя се затръшна врата на кола.

Де Лайл боязливо се запуска по желязната стълба в единия край на басейна. Вик се отправи към най-отдалечената гардения да обуе плувките си, тъй като в басейна го очакваха, но го обзе отвращение да влиза, докато Мелинда и Де Лайл са там, да приближи дори водата, в която е бил Де Лайл. Храстът беше на тридесетина метра от басейна, в най-тъмния ъгъл на ливадата. Така внимателно се прикри зад него, като че бе слънчев ден. Свали тогата, шортите, белъто и тениската и се показа бос по кафяви плувки.

Хорас го нямаше, явно се бе прибрал в къщата. Когато приближи, Мелинда се изкачваше по стълбата.

— Студено ли ти стана? — попита я той.

— Не. Боли ме главата.

Тя свали бялата си гумена шапка и разтърси влажната си коса.

Де Лайл се беше хванал за тръбата на басейна и не представяваше твърде внушителна гледка.

— Доста е студено за мен — рече той.

— Да ти се намира аспири́н, Ивлин? — попита Мелинда.

— О, разбира се! — Ивлин стоеше наблизно на тревата. — Но май нямам тук подръ́ка. Сигурно има в спалнята. Ще дойдеш с мен, нали? Само ще се отбия да видя какво става с кафето.

— Още отгук ми ухае на кафе — обади се Фил, като се надигна от края на басейна. — Някой иска ли кафе?

— Не още, благодаря. — Вик единствен отговори. Изведнъж осъзна, че е останал сам с Де Лайл.

— Няма ли да влизаш? — запита го Чарли, като се отгласна от стената на басейна и заплува в някакъв неопределен стил към плитката му част.

Водата му се виждаше черна и неприветлива. Не студена, а именно неприветлива. Искаше да си тръгне, да остави Де Лайл сам, но разбираше, че това би изглеждало като своего рода отстъпление, като глупава приумица, след като вече си е направил труда да си обуе плувките.

— О, идвам — отвърна той и веднага се плъзна по ръба на басейна в дълбоката вода. Беше отличен плувец, но не му беше до плуване сега и внезапната мокра студенина, която разбърка косата му, го преряза като с нож и задействува някакво скрито в него моторче на гняв.

— Хубаво басейнче — рече Де Лайл.

— Да. — Отговори така хладно, както снобът отговаря на нечленуващите в неговия клуб. Като цепеше с ръце водата, погледна към терасата, където още горяха два фенера. Нямаше никой.

Де Лайл лежеше по гръб на водата. Едната му ръка се вдигна и загреба несръчно и боязливо, макар че, където беше, дълбочината едва ли надвишаваше ръста му. Вик усети желание да го стисне за раменете и да го тикне под водата. Дори заплува към него. Де Лайл се мъчеше да се добере до края на басейна, когато го настигна. Хвана го за гърлото и го дръпна назад. Не се появи и мехурче, когато главата на Де Лайл изчезна под водата. Вик притискаше рамото и брадичката му и несъзнателно го тласкаше към по-дълбоката част на басейна, където водата надвишаваше неговия ръст, макар че и тук не се затрудняваше да държи главата си на повърхността, понеже Де Лайл риташе и се гърчеше в усилието си да се освободи. Вик се извърна и захвана краката му като в клещи между прасците си. От това леко се наклони и главата му се потопи, но ръцете му продължаваха да стискат здраво. Скоро изплува. Де Лайл още беше под водата.

Та това е само шега, каза си Вик. Ако сега го пуснеш, нямаше да бъде нищо друго освен шега, макар и груба, но в този момент Де Лайл засили съпротивата си и той трябваше да се напругне. Едната му ръка притисна под водата тила на Де Лайл, а другата се стегна около

китката му, така че със свободната си ръка Де Лайл да не може да му попречи да притиска тила му. Единият му крак се показва на повърхността и после изчезна.

Внезапно Вик осъзна колко спокойна е водата наоколо, как е притихнало всичко. Сякаш беше оглушал. Поотпусна хватката си, макар че продължаваше да държи Де Лайл под водата. Огледа ливадата, къщата, терасата. Не видя никого, но изведнъж — хладнокръвно, без следа от паника — съобрази, че преди да натисне Де Лайл под водата, не беше огледал достатъчно добре дали няма някой на терасата или на ливадата. Продължаваше да държи едва поклащащите се рамене, все още не можеше да повярва, че Де Лайл или е мъртъв, или е в безсъзнание.

Та това е само шега, отново си каза Вик. Но беше твърде късно, за да е шега, и когато този факт най-сетне проникна в съзнанието му, той съобрази какво ще трябва да поддържа — как, докато се е обличал на поляната, Де Лайл вероятно е получил мускулен спазъм, защото нито е чул, нито е видял нещо. Внимателно отдръпна ръцете си. Темето изплува, но лицето остана под водата.

Вик излезе от басейна. Запъти се право към гарденията и започна да се преоблича. Откъм кухнята долитаха гласове и смях. Навлече бързо тогата, като я омота около тялото си с усвоеното вкъщи движение, и тръгна през ливадата към задната врата на кухнята.

Там бяха всички — Мелинда, Ивлин, Фил, Хорас, Мери, — но само Ивлин му обърна внимание.

— Искаш ли сандвич и кафе, Вик?

— Кафе може — отвърна той.

Фил наливаше кафето, а до него Мелинда уморено си правеше сандвич с шунка и се оплакваше, че още я боли главата. Надвесен над мивката, Вик почувствува потискащата прилика в завършека на всички подобни празненства — домакините и шепата застояли се гости, блажено отпуснати, защото се познават отлично, изпаднали в сладостна нега поради късния час и изпития алкохол. Същевременно беше уверен, че няма да има дума или жест от тая вечер, по които по-късно дълго да не се разисква и спори: Ивлин се опитва да продължи разказа си, който явно е започнала, преди той да влезе — как срещнала свой стар приятел, чието момченце претърпяло някаква особена сърдечна операция; Хорас се напруга да слуша; Фил му подава кафе:

„Заповядай, Вик. Искаш ли захар?“; Ивлин пита: „А за мене няма ли?“ — и подава чашата си; Мелинда казва през налегналия я вече сутринен махмурлук: „Боже мой, кажи ми какво сторих, та така ми кънти главата?“, без да се обръща специално към някого, но с толкова кънтящ глас, че Ивлин става и отива при нея: „Нима продължава, мила? Защо не вземеш още едно от тия чудесни жълти хапчета? Ще ти помогне, убедена съм.“

Мелинда последва Ивлин до средата на кухнята и Вик помисли, че отива с нея за жълтите хапчета, но тя се извърна и попита:

— А къде е Чарли?

— Плува още — отвърна Вик.

— Плува ли? — недоверчиво попита тя.

— Е, поне докато бях там, плуваше.

Мелинда тръгна да излиза, но се спря на вратата и като се държеше за рамката, наведе се навън и извика:

— Чарли! Хайде идвай!

Прибра се, без да дочака отговор.

Ивлин се върна много бързо. Мелинда глътна хапчето и веднага тръгна да прибира Чарли, като отново го повика от вратата.

Вик забеляза как се спогледаха и подсмихнаха Фил и Ивлин, задето тая вечер Мелинда е толкова загрижена за Чарли. Фил взе един сандвич и отхапа.

После се разнесе писък.

— Вик! — крещеше Мелинда. — Фил!

Изтичаха навън — Фил начело, след него Вик и Хорас. Мелинда стоеше безпомощно край басейна.

— Той е мъртъв!

Фил свали сакото си и скочи в басейна. Докато теглеше Чарли към тях, Вик зърна сгърченото му бледо лице. Той пое едната ръка, Хорас — другата, и извлякоха тялото навън.

— Да знаете... — започна Фил, като се задъхваше — как се прави изкуствено дишане?

— Ами... да — отвърна Вик, обърна лицето на Чарли и пхна дясната му ръка под бузата, а лявата вдигна нагоре. До него Мелинда като обезумяла търсеше да напипа пулса в китката.

— Не усещам пулса му! — кресна тя истерично. — Извикайте доктор Франклин!

— Аз ще му се обадя! — Ивлин затича към къщата.

— Това може и нищо да не означава — бързо рече Фил. — Продължавай! — Той опипваше лявата китка на Чарли.

Вик беше коленичил и повдигаше и отпускаше крехкия кокалест гръден кош на Чарли, като го придържаше под мишниците.

— Така ли се правеше, Хорас?

— Струва ми се, да — напрегнато отвърна Хорас, коленичи до Вик и загледа лицето на Чарли. — Устата трябва да се отвори — добави той и също като лекар, без да се колебае, пресегна към устата на Чарли и издърпа езика му навън.

— Какво ще кажеш да го обърнем надолу с главата, за да излезе водата? — попита Вик.

— Не се прави така — отвърна Хорас. — Само се губи време.

Вик повдигна гръдния кош по-нависоко. Никога не беше опитвал изкуствено дишане, но беше чел в енциклопедията как се прави — и то една вечер, когато Чарли беше у тях, както случайно си спомняше. Но си спомняше също, че препоръчваха изкуствено дишане, ако дишането е спряло, но сърцето бие, а сърцето на Чарли не биеше.

— Дали да не го обърнем и да масажираме сърцето? — попита той, като извършваше ритмичните движения, и макар да мислеше, че е спокоен, усети, че въпросът му издава възбуда и е точно от ония глупави въпроси, които може би очакват от него.

— Няма смисъл — отвърна Хорас.

— Не го правиш както трябва! — изкрещя Мелинда, коленичила край Чарли.

— Защо? Какво не е наред? — попита Фил.

— Дали да не донеса едно одеяло? — обади се с тънкия си глас Мери.

— Не го правиш както трябва! — В пиянската си истерия Мелинда започна да плаче и стене.

— Ще те отменя, щом се умориш, Вик — предложи Фил. Той продължаваше да държи китката на Чарли, но по уплашеното му изражение Вик разбра, че не напипва пулс.

Ивлин се върна тичешком.

— Доктор Франклин пристига веднага. Ще се обади в болницата, за да пратят линейка.

— Дали да не донеса едно одеяло? — отново запитва Мери.

— Ей сега ще донеса — рече Ивлин и отново влезе в къщата.

— Мислите ли, че е получил удар? — попита Фил.

Никой не отговори.

— Дали пък не си е ударил главата? Видя ли го да се гмурка, Вик? — отново попита Фил.

— Не. Цамбуркаше на плиткото. — Вик отпусна сковалия се гръден кош.

— Добре ли изглеждаше? — обади се Мери.

— Да.

Фил побутна Вик.

— Дай да те сменя.

Разнесе се провлечен, траурен вой на сирена, който бавно приближаваше и заглъхваше, докато накрая секна. Фил продължаваше с изкуственото дишане. Двама лекари в бели престилки изтичаха по ливадата, като крепяха кислороден апарат.

Всичко бе потънало в призрачната, мрачно-бледа светлина на зората. На такава светлина никой не може да се върне към живота, помисли си Вик. На такава светлина се умира. Докато наблюдаваше лекарите, които се суетяха наоколо, разпитваха и накрая се заловиха с изкуственото дишане. Вик осъзна колко е изтощен. Сякаш излизаше от някакъв транс. Едва сега осъзна, че ако Де Лайл се съвземе, той е обречен. Не бе и помислил за това, докато правеше изкуственото дишане. Просто бе направил най-доброто, което бе по силите му, същото, което би направил, ако се отнасяше примерно за Хорас. Направил беше всичко необходимо, но без да желае съживяването на Де Лайл. За момент му се видя невъзможно да е удавил Де Лайл, сякаш беше си въобразил, а не беше го сторил. Започна да се взира в лицето му като всички останали — с изключение на Мелинда, която все така ридаеше и подсмърчаше, загледана в празното пространство пред себе си като обезумяла.

Единият лекар обезсърчено поклати глава.

Затръшна се врата на кола. После доктор Франклин, пъргавият дребен човек със сериозно лице и посивяла коса, в чиито ръце се бе родила Трикси, който бе намествал счупени ръце и лекувал стомашни разстройства, бе разрязвал циреи и предписвал диети, бе мерил кръвното налягане на всеки от тях, забърза по ливадата с малката си черна чанта в ръка.

— Продължихте ли с изкуственото дишане, след като ми се обадохте? — попита той, като опипа китката на Де Лайл и повдигна единия му клепач.

— Да, допреди няколко минути — отвърна Ивлин.

Доктор Франклин недоволно поклати глава.

— Няма ли никаква надежда? — попита Ивлин.

Мелинда силно изхлипа.

— Така изглежда — отвърна доктор Франклин унило и се зае със спринцовката.

— Ааа... — застена Мелинда и покри с ръце лицето си.

Явно навикнал да заварва какво ли не при спешните нощни повиквания, доктор Франклин не й обърна внимание, но Вик си даваше сметка, че ако удавникът беше той, би намерил време за някоя успокоителна дума към съпругата. Иглата потъна в ръката на Де Лайл.

— Ще разберем след няколко минути — рече докторът. — Иначе... — Той хвана лявата китка на Де Лайл.

Фил се изправи и мина няколко крачки встрани. Ивлин, Хорас и Мери го последваха, сякаш напрежението можеше да намалее, като се отдалечат от мъртвеца. Вик се наведе и нежно прихвана Мелинда за ръката, но тя го отблъсна. Присъедини се към останалите.

Фил беше така преbledнял, че всеки миг можеше да припадне.

— Май по едно кафе ще ни дойде добре — рече той, но никои не помръдна. Всички гледаха към групата лекари и наполовина покритото с одеялото тяло.

— Боя се, че нищо не може да се направи — изправи се доктор Франклин. — Ще го откараме в болницата.

— Мъртъв! Той е мъртъв! — изкрещя Мелинда и някак странно успокоена се отпусна върху тревата.

Когато след малко сложиха Де Лайл на носилката, тя скочи на крака. Искаше да иде в болницата. Сборичка се с Вик и Фил, които я задържаха. Един от юмруците й попадна върху ухото на Вик. Роклята й се разцепи и Вик видя голата й гърда, която потръпваше като у побесняла менада. Успя да я хване за лактите и да ги притисне на гърба й. Но после, внезапно засрамен, я пусна и тя се втурна напред, сборичка се с Фил, извика от болка и се хвана за носа. Въведоха я в къщата.

В кухнята Ивлин вече беше приготвила чаша кафе.

— Пуснах вътре два луминала — пошепна тя на Вик.

С някакво безумно настървение Мелинда изгълта димящото кафе. Носът ѝ кървеше, гърдата ѝ бе все още оголена. Вик сне тогата си и я загърна, но когато посегна да обърше носа ѝ, тя замахна необуздано към него, при което събори няколко чаши от сушилнята. После се отпусна в несвяст на един стол, като повлече със себе си и Вик, който се бе опитал да я прихване. Коляното му попадна върху парче стъкло. Внезапно притихнала, Мелинда лежеше с отметната назад глава и втренчен в тавана поглед. Кръвта се стичаше по горната ѝ устна и Вик я попиваше с тогата, докато Ивлин донесе книжни салфетки и буца лед, която сложиха под тила ѝ. Мелинда с нищо не показва, че е усетила леда върху горещата си кожа.

Вик се извърна. Хорас и Мери стояха край печката, а Фил, озадачен и изплашен, бе застанал наред кухнята и на Вик му мина през ум, че подозрението най-напред би паднало върху него, има ли съмнение, че Де Лайл е убит и убиецът е един от тях.

— Едва ли е искал да се самоубива, а? — обади се Фил.

Мелинда надигна глава.

— Разбира се, че не! Защо ще иска да се самоубива, след като целият свят беше в краката му, след като притежаваше до една всички дарби, за които човек може да мечтае!

— Какво правеше Де Лайл, когато ти излезе от басейна? — обърна се Фил към Вик.

— Плуваше. По гръб, ако не се лъжа.

— Да ти е казал, че водата е студена? — запита Ивлин.

— Не. Преди това, струва ми се, каза, че е доста хладна, но...

— Ти си го убил — отсече Мелинда и впи поглед във Вик. — Халосал си го по главата и си го държал под водата.

— О, Мелинда! — възкликна Ивлин и отиде при нея. — Толкова си разстроена!

— Халосал си го по главата и си го удавил! — повтори по-високо Мелинда и се отскубна от ръцете на Ивлин. — Ще се обадя в болницата!

Фил я улови за ръката, но тя така рязко бе скочила, че се удари в хладилника.

— Мелинда, недей! Не сега!

— Вик го е убил, знам, че го е убил! — Мелинда изкрещя толкова силно, че всички съседи биха я чули, ако най-близките къщи не бяха на половин километър. — Той го е убил, пуснете ме! — Тя ожесточено се нахвърли върху Вик, който бе приближил. Хорас се опита да улови замахващата ѝ ръка. — Ще им кажа да прегледат главата! — После внезапно притихна в ръцете на Фил и Хорас, надигнала разрошената си, къносана глава, затворила мокрите си очи.

— По-добре да я оставим да поспи тук, Вик — рече Ивлин. — Само за Трикси се безпокоя. Ще се оправите ли?

— Тя е у Питърсънови. Ще се оправим някак — отвърна Вик.

Хорас бе пуснал ръката на Мелинда и се отправи към Ивлин с уморена усмивка.

— Ще тръгваме, Ивлин, освен ако няма с какво още да ви помогнем.

— Като че ли няма, Хорас. Още две хапчета ще ѝ дойдат добре, нали? — запита го тя тихо, готова да пусне два луминала в току-що приготвеното кафе. — Четвъртинки са.

— Разбира се — отвърна Хорас и се обърна към Вик. — Лека нощ, Вик. Ще ни се обадиш, нали? И — горе главата! — Той потупа Вик по рамото.

Въпреки че говореше съвсем тихо, Мелинда го чу и излязла от унеса си, кресна на Хорас:

— Горе главата ли? Горе главата? Неговата глава трябваше да е под водата, на дъното на тоя басейн!

— Мелинда!

— Мелинда, престани! — намеси се Фил. — Хайде, изпий това!

Мелинда не крещя повече, но измина цял час, докато успеят да я сложат да легне в стаята за гости на горния етаж.

Фил се обади в болницата „Сейнт Джоузеф“ в Уесли веднага щом Мелинда се успокои. Съобщиха му, че Чарлс де Лайл е мъртъв.

[1] Героиня от едноименния роман на Джордж дьо Морис (1834–1896). — Б.пр. ↑

[2] Стенли, сър Хенри Мортън (1840–1904) — амер. изследовател на Африка, открил течението на р. Конго. — Б.пр. ↑

10

Тръгнаха си по обяд. Мелинда мълча през целия път до вкъщи. Не беше продумала, откак слезе от спалнята в единадесет часа. Клепачите и бяха подпухнали и още беше като замаяна от приспивателното. Не беше сложила червило и изопнатите ѝ устни изглеждаха по-тънки от обикновено, както беше зареяла поглед през прозореца на колата.

Като я остави вкъщи и се преоблече с джинси и чиста риза, Вик отиде до Питърсънови да прибере Трикси. Прецени, че е редно да им каже какво се е случило. Иначе биха го взели за неестествено от негова страна.

Затова на алеята пред къщата, когато децата бяха достатъчно далеч, рече:

— Снощи се случи нещастие. Един човек се удави в басейна.

— О, господи! — ококори очи Катрин Питърсън.

— Кой? — попита Питърсън.

Отговори му. Изобщо не бяха чували за Де Лайл, но искаха да узнаят всички подробности — колко е годишен, какво е ял преди нещастиято (Вик не можа да ги осведоми), колко дълго е бил във водата, докато го открият. Отвърна, че не е съвсем сигурен, но като излязъл от басейна, Де Лайл плувал от може би седем минути. Трябва да е получил мускулен спазъм. Питърсънови се съгласиха, че това е най-вероятното.

После двамата с Трикси си тръгнаха. Тя беше с най-официалните си дрехи, тъй като с Джени бяха ходили на неделно училище. Заразказва му за някакви пластмасови самолетчета, които се залепяли на гумичка, като ги изстреляш. Видяла ги у едни момчета в неделното училище и много ѝ се приискало и на нея. Вик спря пред павилиона за вестници и ѝ купи самолетче. Мислите му обаче бяха съвсем другаде. Не му излизаха от главата две неща — Уилсънови и въпросът на Фил сутринта. Второто го тормозеше повече. Леко смутен, Фил го бе попитал: „Да не би Мелинда да е влюбена в Де Лайл?“, и Вик му бе

отвърнал: „Нищо не знам, Фил.“ Само толкова. Но всеки би могъл да си го помисли. През цялата вечер Мелинда несъмнено се бе държала като влюбена в Чарли и това, особено дуетът, който изсвириха на пианото, положително щеше да се запомни и коментира и да се свързва с предишните ѝ любовни истории. Торможеше го не чувството за вина или страх да не бъде разкрит, а остър, болезнен срам от въпроса на Фил. С Уилсънови нещата бяха по-мъгляви. Сутринта, докато си пиеха кафето и портокаловия сок, Ивлин беше подхвърлила:

— Чудно как Уилсънови нищо не са забелязали. Те си тръгнаха точно когато трябва да се е случило нещастieto. Не си ли спомняш, Фил? — Но Фил не си спомняше.

Ивлин твърдеше, че Уилсънови си тръгвали, когато двете с Мелинда влезли в къщата за аспирин — нали Мелинда я болеше главата, — и че след минутка Дон се върнал за нещо, не си спомняше за какво, което жена му била забравила.

Въпросът беше: дали ако Дон е минал през поляната и е видял борбата в басейна, би се качил в колата си, без дума да каже? Не беше много вероятно. Ако не беше чудатият затворен характер на Дон, подобна мисъл едва ли изобщо би му минала през ум.

Завариха Мелинда да пие уиски с вода. Не каза и едно „здраси“ и макар че Трикси и други сутрини беше виждала майка си разрошена и кисела, сега разбра, че се е случило нещо много по-лошо от обикновено. След като я изгледа продължително, тя отиде в стаята си да се преоблече, без нищо да попита.

Вик отиде в кухнята и приготви бъркани яйца със сирене за Мелинда. Поръси ги с малко червен пипер, защото понякога, когато не беше в настроение, тя ги харесваше така. После се върна в хола и приседна на дивана до нея.

— Ще хапнеш от яйцата, нали?

Тя не отвърна. Само отново отпи от чашата си.

— Сложил съм и червен пипер.

Той гребна от яйцата и поднесе вилицата към устата ѝ.

— Върви по дяволите! — процеди Мелинда.

Трикси се върна, вече по панталон, със самолета в ръка.

— Какво има? — попита тя Вик.

— Чарли е мъртъв, ето какво! Удавен е! — изкрещя Мелинда и скочи от дивана. — Баща ти го уби, така да знаеш!

Трикси зяпна.

— Вярно ли е, татко?

— Не, Трикси — отвърна Вик.

— Но е умрял, така ли? — настояваше Трикси.

Вик изгледа намръщен Мелинда.

— Защо трябваше да казваш това? — Сърцето му се беше разтуптяло от гняв. — Защо, кажи, защо?

— На децата винаги трябва да се казва истината — дръзко отвърна Мелинда.

— Ама умрял ли е, татко? — отново попита Трикси.

— Да, удави се.

Трикси беше озадачена, но ни най-малко не му се видя опечалена от новината.

— Главата ли си е ударил?

— Не знам — рече Вик.

— Не, не си е ударил главата — намеси се Мелинда.

Трикси изгледа и двамата с широко отворени очи. После тихичко излезе навън да си играе.

Мелинда отиде в кухнята да си налее още уиски. Вик я чу да затваря вратата на барчето, после мина покрай него и влезе в стаята си.

Малко по-късно Вик изсипа бърканите яйца в мивката и пусна отгоре горещата вода. Чувствуваше се горе-долу като Трикси. Като че ли нещо му пречеше да изпита вина или ужас от извършеното. Сам се учудваше на себе си. Докато лежеше буден на дивана у Фил, очакваше да го връхлети страх, паника, чувство за вина, поне угризение. Вместо това осъзна, че се е унесъл в спомена за оня чудесен ден от детството, когато спечели първа награда в час по география за своя макет на ескимоско село, в който за иглута служеха половинки яйчени черупки, а за сняг стъклена вата. Без да си дава сметка, през цялото време се бе чувствувал абсолютно сигурен. Сигурен, че няма да бъде разкрит. А може би просто вярваше, че няма да се уплаши, ако го разкрият? Винаги реагираше с голямо закъснение — на телесна и душевна болка, изобщо на всичко. Понякога реакциите му закъсняваха цели седмици, тъй че доста се затрудняваше, докато се сети какво ги е предизвикало.

Телефонът иззвъня. Той се върна в хола и вдигна слушалката.

— Ало?

— Здравей, Вик. Ивлин се обажда. Да не би да съм те събудила?

— Не, разбира се.

— Как е Мелинда?

— Добре е... всъщност немного. Затворила се е в стаята си и пие уиски.

— Съжалявам, Вик... за снощи.

Не беше сигурен какво точно има предвид.

— Всички съжаляваме.

— Обади се доктор Франклин. Утре от два и половина в Балинджър щяло да има съдебно следствие и всички трябвало да отидем. Сигурно от съда ще ви пратят призовки.

— Сигурно. Благодаря ти, Ивлин.

— Вик... Някой да ти се е обаждал?

— Не.

— У нас се обаждаха. Аз... Фил не би искал да ти казвам, но мисля, че е по-добре да знаеш. Има хора — само един всъщност, — които казват, че е много възможно да си замесен в удавянето на Чарли. Не че го казаха направо, но подметнаха това-онова. Ясно ти е какво им отговорих. Но си помислих, че е редно да знаеш, че може да плъзнат слухове. Лошото е, че много хора видяха Чарли и Мелинда да се държат като... като съвсем близки. Твърде много хора, Вик.

— Да, знам — малко уморено отвърна той. — Кой ти се обади?

— По-добре да не ти казвам. Не е етично, пък и разбираш, че няма особено значение.

— Дон Уилсън, нали?

Ивлин се поколеба.

— Да. Но нито ние го познаваме добре, нито той те познава. Лошо щеше да е, ако беше някой близък, а така все едно, че нищо не е казал.

Беше се надявал да е Дон Уилсън. Беше се надявал това да е всичко, което Дон Уилсън има да каже.

— Остави го. Чуди се за какво да се заяде.

— Има такова нещо. Никога не ми е бил симпатичен. Поканихме ги само за да не ни се обидят, нали разбираш?

— Разбирам. Благодаря ти, че се обади, Ивлин. Някой друг да е подмятал нещо?

— Не. Е, не чак в такава степен, но... — Топлият приятелски глас притихна и Вик търпеливо изчака. — Вече ти казах, Вик, че

няколко души коментираха държането на Мелинда и ме политаха дали не е имало нещо между нея и Чарли. Отговорих им, че нищо не е имало.

От неудобство стисна слушалката. Беше му пределно ясно, че Ивлин не е казала каквото мисли.

— Нали си я знаем Мелинда — все се увлича по някого. Какво остава, когато се появи пианист. Мисля, че я разбирам.

— Да — отвърна Вик, удивен от способността на човека да се самозалъгва. Приятелите им дотолкова бяха свикнали да си затварят очите за поведението на Мелинда, че вече едва ли не забравяха, че ги затварят. — Как е Фил?

— Много е разстроен от снощи. Това е първата злополука в нашия басейн, нали разбираш. И при това толкова ужасна. Като че ли в известна степен се чувства лично отговорен за станалото. На косъм е да зарине басейна, но според мен няма да е много разумно.

— Не, разбира се. Много ти благодаря, че се обади, Ивлин. Ще видиш, че утре всички ще се почувствуваме малко по-добре. Следствието ще ни помогне да си изясним нещата. До утре в два и половина в Балинджър.

— До утре. А ако днес можем с нещо да ти помогнем — около Мелинда имам предвид, — обаждай се без колебание.

— Благодаря ти, Ивлин. Довиждане.

— Довиждане, Вик.

Каза това за следствието, без изобщо да се замисля, абсолютно уверен, че е в безопасност. Приятелите му щяха да присъствуват — Фил Кауан и Хорас Мелър с жените си. Изцяло се осланяше на доверието им в него. Въпреки това за момент се поколеба — Хорас необичайно се бе умълчал, когато извадиха Чарли от басейна, и после, докато бяха в кухнята. Опита се да си припомни лицето му — най-напред напрегнато, след това ужасено и накрая измъчено, но без каквато и да било сянка на съмнение. Не, можеше да разчита на Хорас. Мелинда би могла да го обвини пред следователя, но не му се вярваше да го направи. За такова нещо се изисква известна смелост, а според него Мелинда я нямаше. Неуравновесеният ѝ нрав прикриваше доста страхлива и нагаждаческа душица. Не можеше да не ѝ е ясно, че всичките им приятели ще се обърнат срещу нея, ако го обвини, а това положително нямаше да ѝ е по вкуса. Естествено, можеше да я хване

истерията и да го обвини, но тогава всеки би разбрал причината за истеричния и пристъп. А едно ровене из личния и живот би я свършило. Не, Мелинда нямаше да се подложи на такова изпитание.

В понеделник Вик се върна от печатницата малко преди един, колкото да успее нещо да хапне и да тръгне навреме за Балинджър. Цяла сутрин беше звънил на Мелинда, за да ѝ каже за следствието, но тя не си беше вкъщи — сигурно беше излязла с Мери или с Ивлин. Сега не пожела да обядва, но и нищо не пи освен едно уиски непосредствено преди да тръгнат. Въпреки че беше спала много, под очите ѝ имаше сенки, а лицето ѝ беше бледо и леко подпухнало — идеалната скърбяща любовница, няма що. Мълча през цялото време и той се отказа да поддържа разговора.

Следствието се проведе в червената тухлена сграда на съда, която се намираше на централния площад в Балинджър. В помещението имаше само няколко дървени стола и две бюра. На едното бюро седеше секретар, който щеше да стенографира всяка казана дума. Следователят се казваше Уолш. Беше красив, сериозен, около петдесетгодишен мъж с прошарена коса и изправена стойка. Всички бяха тук и при това бяха дошли точно навреме — Хорас и Мери Мелър, Фил и Ивлин Кауан, те двамата с Мелинда и д-р Франклин, който сега седеше със скръстени на гърдите ръце. Първо трябваше да разкажат и потвърдят фактите, а после всеки беше запитан дали според него е било нещастен случай.

— Да — убедено отвърна Фил.

— Да — рече Ивлин.

— Положително — отвърна Хорас също така убедено като Фил.

— Положително — повтори Мери.

— Да — рече Вик.

Беше ред на Мелинда. До този момент тя беше стояла със забит в пода поглед. Сега уплашено погледна следователя.

— Не знам.

Уолш отново я изгледа.

— Съществува ли според вас друга причина за смъртта на Де Лайл?

— Не знам — вяло отвърна Мелинда.

— Имате ли основания да подозирате някого за смъртта на Де Лайл? — отново попита следователят.

— Знам, че мъжът ми не го харесваше — отвърна Мелинда, без да вдигне глава.

Уолш се намръщи.

— Да не би мъжът ви да се е карал с Де Лайл?

Мелинда се колебаеше.

Вик забеляза, че Фил се намръщи от яд и прокара ръка през косата си. Видът на д-р Франклин издаваше пълно неодобрение. Ивлин сякаш всеки миг щеше да се хвърли към Мелинда, да я разтърси за раменете и да й наговори каквото мисли.

— Не, не са се карали — отвърна Мелинда. — Но мисля, че мъжът ми не го харесваше просто защото аз го харесвах.

— Да сте забелязали — търпеливо започна Уолш — мъжът ви някога да е предприемал нещо срещу Де Лайл?

Пак колебание.

— Не. — Макар че от някаква непонятна стеснителност Мелинда продължаваше да гледа в пода, високият ѝ ясен глас превърна това „не“ почти в „да“.

Следователят се обърна към д-р Франклин.

— Докторе, смятате ли, че смъртта на Де Лайл е настъпила в резултат на нещастен случай?

— Нямам основание за друго мнение — отвърна д-р Франклин.

Вик знаеше, че е симпатичен на д-р Франклин. Бяха се сближили около раждането на Трикси. Докторът беше много зает, пък и не беше човек на компаниите, но срещнеха ли се на улицата, винаги с удоволствие се спираше да поприказват.

— Не сте забелязали по тялото никакви следи, които да говорят за евентуална борба — по-скоро каза, отколкото попита следователят. Всеобщото неодобрение се съгъстваше около Мелинда.

— Около раменете имаше едва забележими червеникави петна — някак уморено рече д-р Франклин, — но те биха могли да се получат, като са го изваждали от басейна или когато мистър Ван Алън е правил изкуственото дишане.

Уолш кимна, напълно съгласен с доктора.

— Забелязах петната. Мнението ви съвпада с моето. А доколкото можах да видя, по главата нямаше никакви наранявания.

— Нямаше — потвърди д-р Франклин.

— А в съдържанието на стомаха имаше ли нещо, което би могло да предизвика мускулен спазъм?

— Не, не бих казал. В стомаха имаше нищожно количество храна, навярно е изял някой малък сандвич. Нямахме нищо, което да предизвика мускулен спазъм. Но храната в стомаха невинаги е причина за него.

— А съдържанието на алкохол? — попита следователят.

— Не повече от нула цяло и четири промили алкохол, тоест един кубически сантиметър общо в кръвта.

— Значи нищо, което да му създаде някакви проблеми — рече следователят.

— Не, разбира се.

— И все пак според вас се касае за нещастен случай?

— Да отвърна — д-р Франклин. — Де Лайл се е удавил.

— Можеше ли Де Лайл да плува? — Следователят отправи въпроса към всички присъстващи.

В първия момент никой не отвърна. Че не можеше да плува добре, Вик отлично го знаеше. Изведнъж Хорас и Мелинда едновременно се обадиха:

— Като го видях в...

— Можеше да плува; колкото да си държи главата над водата! — Мелинда беше дошла на себе си и говореше както винаги гръмогласно.

— Мистър Мелър?

— Като го видях в басейна, си казах, че не е добър плувец — рече Хорас предпазливо. — Това може и да няма нищо общо със случилото се, но го видях да се държи за ръба на басейна, като че ли го е страх да се отпусне във водата, а и както каза мистър Ван Алън преди малко, а мистър Кауан потвърди, Де Лайл каза, че водата му се струвала доста студена. — Хорас погледна Мелинда — погледът му съвсем не беше ласкав.

— И не сте чули никакъв вик? — за втори път попита следователят.

Отговорът беше хорово „не“.

— А вие, мисис Ван Алън?

Мелинда мачкаше в скута си белите си ръкавици и се взираше в лицето на следователя.

— Не, но как бихме могли да чуем нещо при целия шум, който се вдигаше в кухнята?

— Не беше чак толкова шумно — обади се намръщен Фил. — Бяхме спрели музиката. Мисля, че ако е имало викове, щяхме да ги чуем.

Мелинда се обърна към Фил.

— Обикновено не се чува вик, когато тикнат някого под водата за повечко време!

— Мелинда! — извика ужасена Мери Мелър.

В следващите мигове всичко се заизнизва пред очите на Вик като на кинолента. Мелинда, която — полуизправена — на всеослушание заявява мнението си в лицето на следователя (като гледаше смръщения ѝ профил и стиснатите ѝ юмруци. Вик изпита едва ли не възхищение от смелостта и честността ѝ, за които не беше подозирал). Мери Мелър, която става от стола си и колебливо се запътва към Мелинда, и Хорас, който нежно я дръпва назад. Красивото продълговато лице на Фил, което се свъсва. Д-р Франклин, който, скръстил ръце, продължава да отстоява хладната си неприязън към Мелинда Ван Алън, датираща от глезотиите ѝ около раждането на Трикси и неоснователните ѝ оплаквания, че не се грижат достатъчно за нея.

— Да, мисля, че мъжът ми е замесен! Мисля, че той го е извършил! — повтори Мелинда.

По лицето на Уолш се изписа смесица от раздразнение и объркване. За момент той сякаш онемя.

— Можете ли... можете ли някак да докажете твърдението си, мисис Ван Алън? — Лицето му беше почервеняло.

— Има косвени доказателства. Мъжът ми е бил сам с него в басейна, нали? Мъжът ми плува по-добре от Чарли. При това е много силен в ръцете.

Мери стана и тръгна към вратата — дребното ѝ лице изглеждаше още по-дребно, сякаш от него не беше останало нищо освен устните, стиснати, за да задържат сълзите.

— Мисис Мелър, длъжен съм да ви обърна внимание, че не бива да напускате помещението. Моля ви. Съгласно закона всички лица, които имат нещо общо със случая, трябва да присъствуват до края на разследването. — Уолш се усмихна и я покани да седне на мястото си.

Този път Хорас не се бе опитал да я задържи. Изглеждаше така, като че ли сам би се радвал да се махне оттук.

Следователят отново се обърна към Мелинда.

— Казахте, че съпругът ви не харесвал Де Лайл, защото вие сте го харесвали. Значи ли това, че сте били влюбена в него.

— Не, но ми беше много симпатичен.

— И според вас съпругът ви е ревнувал от него?

— Да.

— Ревнувахте ли жена си от Де Лайл? — обърна се Уолш към Вик.

— Не — отвърна той.

— Някой от вас да е забелязал някакви промени в поведението на мистър Ван Алън, които да могат да се отдадат на ревност? — обърна се Уолш към останалите и търпеливо и съсредоточено зачака отговорите им.

— Не — отвърнаха почти едновременно Фил и Хорас.

— Не — рече Ивлин.

— Разбира се, че не — отсече Мери.

— Откога познавате мистър Ван Алън, мистър Кауан?

Фил погледна към Ивлин.

— Станаха ли осем години?

— Девет или десет — рече Ивлин. — Запознахме се с тях още щом дойдохме да живеем тук.

— Ясно. А вие, мистър Мелър?

— От десет години — без колебание отвърна Хорас.

— Значи смятате, че го познавате много добре?

— Да — отвърна Хорас.

— Бихте ли гарантирали за него?

— Изцяло — намеси се Фил, преди Хорас да успее да продума.
— И това важи за всички, които го познават.

— Аз го считам за най-добрия си приятел — рече Хорас.

Уолш кимна, после погледна Мелинда, като че ли се канеше да я попита нещо — или да попита другите нещо за нея, — но за Вик беше ясно, че не му се ще да проточва следствието, нито пък да се рови в отношенията ѝ с Де Лайл. В очите му имаше приятелско съчувствие, когато се обърна към него:

— Мистър Ван Алън, нали вие сте собственикът на „Грийнспър Прес“?

— Да — отвърна Вик.

— Чувал съм много хубави неща за вашата печатница — усмихна се Уолш, като че ли от само себе си се разбираше, че няма грамотен човек в щата Масачусетс, който да не е чувал за „Грийнспър Прес“. — Имате ли да добавите нещо, мисис Ван Алън?

— Вече ви казах какво мисля — избълва както преди Мелинда.

— Съдебното следствие се нуждае от доказателства — усмихна се Уолш. — При положение, че никой не може да докаже, че смъртта не е настъпила в резултат на нещастен случай, обявявам следствието за приключено. Направи пауза, но никой не продума. — Заключение е: смърт в резултат на нещастен случай. — Усмихна се. — Благодаря на всички ви, че се отзовахте. Довиждане.

Фил се изправи и изтри чело с носната си кърпа. Мелинда тръгна към вратата, като държеше на носа си книжна кърпичка. Долу на изхода д-р Франклин се сбогува пръв с едно тържествено „довиждане“ към всички, а пред Мелинда се поколеба за момент, сякаш щеше да добави нещо, но накрая каза само: „Довиждане, мисис Ван Алън“, и тръгна към колата си.

Мелинда застана до колата, като продължаваше да държи кърпичката на носа си като безутешна вдовица.

— Горе главата, Вик — рече Фил, като го потупа по рамото и избърза към колата си, сякаш за да си попречи да каже още нещо.

Ивлин сложи ръка върху неговата.

— Милият Вик. Ще ни се обадиш скоро, нали? Още тая вечер, ако искаш. Довиждане, Мелинда!

Вик забеляза, че Мери иска да каже нещо на Мелинда, а Хорас се опитва да я спре. После Хорас тръгна към него, усмихнато вдигнал продълговатата си глава, сякаш за да му вдъхне смелост чрез собственото си държане, да му докаже с усмивката си, че все още е най-добрият му приятел.

— Сигурен съм, че няма дълго да се държи така — рече тихо Хорас, за да не го чуе Мелинда. — Затова не се разстройвай, Вик. Ние винаги ще сме на твоя страна.

— Благодаря ти, Хорас.

Забеляза, че зад гърба на Хорас Мери гледа към Мелинда и беззвучно мърда тънките си чувствителни устни. Когато Хорас хвана ръката ѝ, тя се усмихна и му прати въздушна целувка.

Вик отвори вратата на колата, за да се качи Мелинда. После обиколи и се качи от другата страна. Бяха дошли с неговия престарял олдсмобил. Мина по централния площад (така сочеха пътните знаци) и зави на юг по улицата, която излизаше на магистралата за Литъл Уесли.

— Няма да си променя мнението — рече Мелинда, — хич не се и надявай!

Вик въздъхна.

— Скъпа, не можеш вечно да плачеш за човек, когото едва си познавала.

— Ти си го убил! — кресна Мелинда. — Другите не те познават така, както аз те познавам!

Не отговори. Думите ѝ ни най-малко не го разтревожиха (също както не се разтревожи и докато траеше следствието, дори при въпроса за червените петна по кожата на Чарли), но сега го обзе яд към Мелинда, чувство на срам, което само по себе си беше успокояващо, защото му беше толкова добре познато. Всички разбраха защо Мелинда го обвини, защо рони сълзи по време на следствието, защо я налегна истерията оная нощ. Фил и Ивлин бяха наясно що за връзка е имала с Де Лайл — поредният любовник-нищожество, който обаче взе, че умря в техния басейн. Както те, така и Хорас и Мери не можеха да не разбират, че години наред е все така, все тия плачове за пропаднали срещи с разни простаци и негодници, а после още по-неудържими плачове, когато я напускаха, че той е търпял всичко това, без да се оплаче, сякаш абсолютно нищо не е имало — точно както се бе държал и сега на следствието.

Докато Мелинда подсмърчаше в чиста кърпичка, Вик почувствува как закоравява спрямо нея. Беше си получила заслуженото и беше безсилна да предприеме каквото и да било срещу него. И да се върнеше в полицията, кой би ѝ повярвал? Как би могла да се обоснове? Оставаше ѝ само да се разведе с него. Но Вик не мислеше, че ще го направи. Той можеше да ѝ откаже издръжка — предостатъчно основания имаше, — а и лесно щеше да получи детето (всъщност това едва ли беше от значение за нея). Едва ли щеше да ѝ допадне

перспективата да остане без пари и да се върне в мрачния отегчителен дом на родителите си в Куинс^[1].

Щом Вик спря пред гаража, Мелинда слезе от колата и влезе в къщата. Вик внесе в гаража кутиите с билките. Беше четири без петнадесет. Погледна към небето и прецени, че към шест слабо ще превали.

Върна се в гаража и един по един изнесе трите аквариума с градинските охлюви. Всеки аквариум беше покрит с четвъртит отрязък от медна мрежа, която хем да пропуска дъжда, хем да не позволява на охлювите да изпъльзят навън. Охлювите обичат дъжда. Вик се надвеси над единия аквариум и загледа как Едгар и Хортензия, както ги наричаше, бавно се доближиха, вдигнаха глави, целунаха се и пак запъльзяха. Сигурно щяха да се чифтосат следобед под лекия дъждец, който щеше да се процеди през мрежата. Чифтосваха се почти всяка седмица и явно бяха истински влюбени един в друг, защото Едгар изобщо не поглеждаше друг охлюв освен Хортензия, а Хортензия никога не отвърщаше на опитите на другите охлюви да я целунат. Три четвърти от близо хилядата охлюва на Вик бяха все тяхно поколение. Те бяха изключително мили един към друг, когато дойдеше ред да се поеме бремето на мътенето на яйцата (за което бяха необходими поне двадесет и четири часа), и само защото му се струваше, че Хортензия мъти по-често от Едгар, Вик беше дал женското име на нея. Това е истинска любов, помисли си той, макар да са само гастроподи. Спомни си, че в една от книгите на Анри Фабр^[2] разказваше как охлюви прехвърляли градински стени, за да намерят другаря си, и макар никога да не беше го проверявал сам, почувствува, че не може да не е вярно.

[1] Предградие на Ню Йорк, на Лонг Айланд. — Б.пр. ↑

[2] Фабр, Жан-Анри (1823–1915) — френски ентомолог, автор на много книги за живота на насекомите. През 1910 г. получава Нобелова награда за литература. — Б.пр. ↑

Чувството за вина така и не идваше. Може би защото го занимаваха прекалено много други неща. Мелинда разправяше наляво и надясно, че той е убиецът. Това можеше да се тълкува като последица от преживяния шок, ако вече трета седмица красноречието ѝ не нарастваше. А вкъщи се цупеше и му се зъбеше. Изглежда, му кроеше някакво отмъщение, но така и не знаеше какво. Разкъсваше се между стремежа да отгатне следващите и действия и опитите, в които влагаше цялото си благородство и такт, да представи в по-добра светлина поведението ѝ пред приятелите им. Така че времето му извън печатницата съвсем не можеше да се нарече свободно.

Два-три дни след съдебното следствие Хорас го посети в печатницата. Огледа разпръснатите страници, които бяха отпечатани същия ден на старогръцки, хвърли око и на проекта, който Вик беше избрал за корицата на книгата (не оная, която Мелинда така нехайно беше посочила), но преди да минат и пет минути, подхвана разговора, за който беше дошъл.

— Малко съм разтревожен, Вик — направо рече той. — Досещаш се за какво, нали?

Стивън и Карлайл си бяха отишли, така че бяха сами.

— Да — отвърна Вик.

— Два пъти е ходила при Ивлин и веднъж при Мери.

— О! — В гласа му нямаше изненада. — Мелинда май ми спомена, че се е виждала с Ивлин.

— А знаеш ли какво разправя? — Хорас изглеждаше притеснен. — Заявила на Мери, че същото ти била казала и на теб вкъщи. — Изчака, но Вик мълчеше. — Едва ли всичко това има някакво значение, освен дето е ужасно неприятно да се тръби из града, но се питам какво ще стане с Мелинда.

— Ще приказва, ще приказва и ще спре — рече спокойно Вик и праметна крак въз наборния плот. През затворения прозорец зад гърба на Хорас отчетливо долетя чирикването на червеношийката. Вик я

виждаше на перваза — мъничка малка червеношийка. Падаше здрач. Запита се дали птичката е гладна, или нещо я тревожи. Миналата пролет двойка червеношийки си беше свила гнездо в ниската каменна стена откъм задната страна на постройката.

— Дано да е така. За какво мислиш?

— Да си призная, мислех за червеношийката — отвърна Вик, като стана и отиде да надзърне от задната врата. Под дървото имаше още от трохите и парченцата лой, които Карлайл беше наронил сутринта. Вик се върна. — Може би просто ни казва „добър вечер“, но исках за всеки случай да проверя, защото миналата пролет се наложи да пропъдим от гнездото една змия.

Хорас се усмихна малко раздразнено.

— Никога не мога да разбера дали се преструваш, или наистина ти е безразлично, Вик.

— Не ми е безразлично — отвърна Вик. — Но не забравяй, че от доста години живея така.

— Да, зная. И не бих желал да ти се меся. — Хорас изведнъж повиши глас. — Но можеш ли да си представиш Ивлин или пък Мери да тръгнат по къщите да разправят, че мъжът им е убиец?

— Не мога. Но винаги ми е било ясно, че Мелинда е омесена от друго тесто.

Хорас се разсмя някак отчаяно.

— Какво смяташ да правиш, Вик? Тя иска ли развод?

— Засега не е отваряла дума за развод. Да не е казала нещо на Мери?

Хорас го изглежда едва ли не озадачено.

— Не е, доколкото знам.

Известно време мълчаха. Хорас се заразхожда между двете маси с ръце в джобовете на сакото си, сякаш внимателно измерваше с крачки площта. Вик се изправи и пое дълбоко дъх. Коланът му се смъкна и той го стегна една дупка навътре. Нарочно ядеше по-малко напоследък и беше започнало да проличава.

— Добре де, какво й отговаряш, когато те обвинява? — не издържа Хорас.

— Нищо! Какво да й отговоря? Какво изобщо може да й се отговори?

По лицето на Хорас отново се изписа неприкрита изненада.

— Много неща бих й казал на твое място — че не мога вече да търпя, че това са години наред, че е прехвърлила всяка граница на... на търпението ми. Не мога да си представя обаче, че тя вярва каквото приказва — додаде той разгорещено. — Иначе не би живяла под един покрив с тебе!

„А всъщност тя и не живее“ — каза си Вик. Разгорещеността на Хорас го притесни.

— Не знам какво да правя, Хорас, наистина не знам.

— Минавало ли ти е някога през ум, че тя може да... да е малко откачила? Не съм психиатър, но я наблюдавам вече от години. Нейното не е просто самозабравяне или глезотия.

Вик усети нотка на враждебност в гласа на Хорас и по стар навик се настрои в защита на Мелинда. За пръв път Хорас показваше неприязън към нея.

— Струва ми се, че няма да продължи дълго.

— Но това е нещо, което по-късно няма да може да се оправи — възрази Хорас. — Никой няма да го забрави, Вик. А май вече целият град знае, че тя те обвинява. Що за жена е това? Просто не разбирам как още търпиш.

— Търпял съм толкова много — въздъхна Вик, — че, изглежда, ми е станало навик.

— Да се самоизмъчваш, така ли? — В погледа на Хорас имаше приятелска загриженост и болка.

— Е, не е чак толкова лошо, колкото си мислиш. Имам достатъчно сили, Хорас, недей да се безпокоиш. Моля те. — Вик го потупа по рамото. Хорас въздъхна, неудовлетворен от думите му.

— Все пак се безпокоя.

Вик се позасмя и отиде да заключи задната врата.

— Бих те поканил вкъщи да пийнем по нещо...

— Не, благодаря ти — прекъсна го Хорас.

— Така да бъде — засмя се Вик, макар отново да се почувствува страшно неловко, че Хорас се е настроил срещу Мелинда.

— Нека да го отложим засега, Вик. Но защо ти не наминеш към нас? Да знаеш как ще се зарадва Мери!

— Ще остане за някой друг път. Трябва да изнеса аквариумите — май ще вали. Поздрави непременно Мери. А между другото как върви крушата?

— О, много добре — отвърна Хорас.

— Радвам се.

Беше дал на Хорас отвара срещу гъбички да напръска дървото, понеже по листата му бяха започнали да се появяват някакви червеникавокафяви петна.

Докато вървяха към колите, обсъждаха изгледите да завали. Вече се носеше дъх на есен.

— Ще се радваме скоро да те видим — каза Хорас, преди да се качи в колата.

— И това ще стане — усмихна се Вик. — Поздрави на Мери. — Махна весело и се качи в колата.

Завари Мелинда да прелиства някакво списание на дивана в хола.

— Добър вечер — усмихна ѝ се той.

Тя го изгледа неприязнено.

— Искаш ли нещо за пиене? — предложи Вик.

— Благодаря, сама ще си наляя.

Вик се беше отбил най-напред в стаята си да се измие и да си сложи чиста риза. Сега седна в любимия си фотьойл и се зачете във вестника. Беше му малко особено и в същото време приятно, че в седем часа вечерта не изпитва никакво желание за алкохол. Не беше пил от три дни и това го караше да се чувства някак сигурен и удовлетворен от себе си. Сякаш наоколо му се беше възцарило спокойствие, което избиваше и по лицето му, докато същевременно сърцето му беше сковано от стоманена твърдост, от някаква не приятна напрегнатост, която не можеше добре да си обясни. Омраза ли беше? Или пък възмущение, страх, вина? А може би просто гордост и задоволство? Във всеки случай изпълваше го целия. Дали винаги е било така, или е нещо ново — това вече беше друг въпрос.

Мелинда влезе с чаша в ръка.

— Трикси донася разни слухове — рече тя.

— Къде е тя?

— На гости у Питърсънови. Джени има рожден ден. Пак ще си дойде с куп чудесни истории.

— Трябва ли да отида да я взема, или Питърсън ще я доведе?

— Той щял да я докара към седем и половина — отвърна Мелинда и така се тръшна на дивана, че едва не разля уискито си и вдигна цял облак прах. Това го развесели.

— Май няма да е зле да мина с прахосмукачката, преди да вечеряме — рече той оживено.

Вкиснатата начумерена физиономия на Мелинда му се видя толкова нелепа, че му стана още по-смешно. Извади прахосмукачката от килерчето до хола и я включи в контакта. Подсвиркваше си, беше му приятно, че така бързо изчезваха прашните валма изпод дивана и прашните правоъгълници, които се очертаваха, като отместеше фотьойлите. Доставяше му удоволствие да напруга мускулите си за такава най-обикновена домашна работа. Гълташе корема си и коленичеше, за да обере праха под библиотеката, протягаше се, за да достигне корнизите със специалната четка. Обичаше движението, когато от него имаше практическа полза. Реши на другия ден да се заеме с прозорците. Отдавна плачеха за измиване. Все още чистеше, когато Чарлс Питърсън пристигна с Трикси.

— Здравейте! — провикна се Вик от прозореца. — Няма ли да влезете за минутка?

На Питърсън като че ли не му се влизаше. По срамежливата усмивка си личеше, че се притеснява. Все пак прие поканата.

— Как сте? — запита той от вратата.

Трикси профуча край Вик, като размахваше кречеталото, което току-що беше получила у Питърсънови.

— Добре — отвърна Вик. — Какво да ви предложи — бира, студен чай, уиски?

Чудесна картинка бяха двамата с Мелинда, няма що: той със запретнати ръкави, хванал прахосмукачката, Мелинда, седнала на дивана с чаша уиски, отгоре на това доста раздърпана в памучните си пола и блуза и сандалите на бос крак.

Питърсън се огледа леко смутен, после се усмихна.

— Как сте, мисис Ван Алън? — попита той малко боязливо.

— Много добре, благодаря — отвърна Мелинда, като изкриви устни в подобие на усмивка.

— Тия детски тържества уморяват много повече от другите — засмя се Питърсън. Говореше с провлечено „а“ на кореняците от Нова Англия.

— Съвсем вярно — съгласи се Вик. — Колко навърши Джени? Седем?

— Шест.

— Шест ли? Висока е за възрастта си.

— Така е.

— Няма ли да седнете?

— Не, благодаря, ще тръгна. — Очите на Питърсън шареха навсякъде, като че ли в някой ъгъл на стаята или пък сред нахвърляните върху масичката списания щеше да открие обяснението за раздора в семейство Ван Алън.

— По всичко личи, че Трикси е доволна от тържеството. И сигурно е била най-шумната. — Вик ѝ намигна.

— Не е вярно! — Трикси говореше с пълно гърло, като че ли все още трябваше да надвиква двадесетина шестгодишни кресльовци като нея. — Имам нещо да ти казвам — обърна се тя към него, като се стараеше възможно най-силно да го заинтригува.

— На мене ли? Чудесно! — въодушеви се Вик, а гласът му прозвуча като шепот след нейния. — А как вървят хортензиите? — попита той Питърсън, който вече си тръгваше.

Лицето на Питърсън се озари от усмивка.

— О, чудесно. Известно време линиях, но вече съвсем се оправиха. Довиждане, мисис Ван Алън. Радвам се, че се видяхме.

Вик се усмихна.

— Довиждане, Чарли. — Знаеше, че приятелите му викат Чарли и че ще му е приятно, ако се обърне към него така вместо с „мистър Питърсън“.

— До скоро виждане — отвърна Питърсън.

Направи му впечатление, че Питърсън се усмихна по-сърдечно, отколкото на идване.

— Не можа ли едно „довиждане“ поне да му кажеш? — рече той на Мелинда, след като го изпрати.

Тя едва го погледна.

— Човек не се държи така, ако иска да се разбира с хората. — Той се наведе към Трикси, опрял ръце на коленете си. — А ти не можа ли да кажеш „лека нощ“ и „благодаря“?

— Ама аз казах още у Джени — отвърна Трикси, после погледна бързо към майка си и даде знак на Вик да я последва в кухнята.

Мелинда не откъсваше очи от тях.

Вик отиде в кухнята. Трикси привлече главата му към себе си и гръмка прошепна на ухото му:

— Наистина ли си убил Чарли де Лайл?

— Не — прошепна той усмихнат.

— Защото Джени казва, че си го убил.

Очите ѝ горяха от нетърпение, гордост и възбуда, които всеки миг можеха да избликнат във вик или прегръдка, стига само да кажеше, че е убил Чарли.

— Каква си ми откачалка! — прошепна Вик.

— Джени казва, че Уилсънови им били на гости и казали това за тебе.

— Така ли?

— Ама не е вярно, нали?

— Не, не е вярно — продължаваше да шепне Вик. — Не е вярно.

Мелинда влезе в кухнята. Изгледа Трикси с отегчен, но изпитателен поглед, в който нямаше и помен от майчинско чувство. Трикси не ѝ обърна никакво внимание. Беше свикнала майка ѝ да я гледа така.

— Иди си в стаята, Трикси — рече Мелинда.

Трикси погледна към баща си.

— Хайде отивай, душко. — Вик я погъделичка под брадичката, после се обърна към Мелинда: — Можеш и да не се отнасяш с нея като с камериерка, нали?

Трикси излезе, вирнала обидено глава, но само след миг щеше да забрави всичко.

— Е — усмихна се Вик, — какво имаш да ми казваш?

— Би следвало да знаеш, че целият град е разбрал.

— Разбрал ли? Какво имаш предвид? Че всички мислят, че съм убил Чарли де Лайл ли?

— Всички това приказват. И няма да е зле да чуеш какво говорят Уилсънови.

— Те са ми ясни като бял ден. Излишно е да слушам приказките им. — Вик отвори хладилника. — Какво имаме за вечеря?

— Ще... има обществен скандал, да знаеш — рече Мелинда заканително.

— При това оглавяван от тебе, от моята жена — поде Вик, като вадеше агнешките котлети от камерата.

— Само не си мисли, че нещата ще си останат така! Няма, уверявам те!

— Да допуснем, че Дон ме е видял, като давя Де Лайл в басейна. Защо тогава не го каже направо? Какъв смисъл има цялото това шушукане зад гърба? — Вик извади кутия замразен грах. Като прибави една голяма салата от маруля и домати и заедно с котлетите става чудесна вечеря. Картофи не му се ядяха, а ако той не сложеше картофи в яденето, Мелинда изобщо нямаше да се сети.

— Готов ли си да се басираме, че аз ще стоя със скръстени ръце?

Вик я погледна и за кой ли път забеляза тъмните кръгове под очите ѝ, болезнено смръщените ѝ вежди.

— Скъпа, нека не продължаваме така. Безсмислено е. Захвани се с нещо, нещо по-съществено, и престани да се суетиш по цял ден из къщи и... да се самоизмъчваш — добави той разгорещено, повтаряйки думите на Хорас. — Не искам да виждам кръгове под очите ти.

— Върви по дяволите! — процеди Мелинда и се върна в хола.

Съвсем просто казано, при това изтъркано и повече или по-малко мъгляво, но винаги когато идеше от Мелинда, това „Върви по дяволите!“ внасяше смут в душата му, защото можеше да означава безкрайно много неща — невинаги, че не намира какво друго да каже, макар че и това се случваше. Беше му ясно, че замисля нещо. Може би тайно заговорничеха с Дон Уилсън? Но за какво? И как? Ако Дон Уилсън наистина е видял нещо, досега да го е казал. Пък и Мелинда не би мълчала, ако е чула нещо важно от него.

Вик настървено се зае да довърши хола с прахосмукачката. Поведението на Мелинда криеше заплаха, но това му доставяше някакво особено удоволствие.

Пригответи цялата вечеря, дори и ябълков крем с разбит отгоре белтък за десерт. Трикси беше заспала в стаята си и той реши да не я буди, още повече, че сигурно си беше хапнала добре у Питърсънови. Докато се хранеха, беше много весел и разговорлив, Мелинда обаче беше умислена, не внимаваше какво ѝ говори и при това явно не се преструваше.

Десетина дни по-късно, в началото на септември, пристигна банковата сметка и се оказа, че са изтеглени над сто долара повече от обикновено — разбира се, от Мелинда. Беше теглила на няколко пъти, веднъж сто двадесет и пет долара, но на нито един чек не беше посочен адрес, по който да се ориентира за какво е използвала парите. Опитва се да си спомни дали не беше купувала дрехи или пък нещо за

вкъщи. Поне не му беше казвала. Друг път стотина долара над обичайните месечни разходи не биха му направили впечатление, но понеже сега следеше всяко действие на Мелинда, обърна повече внимание на банковата сметка. Чекът за сто двадесет и пет долара носеше дата 20 август, значи повече от седмица след погребението на Де Лайл в Ню Йорк (на което Мелинда беше отишла) и следователно парите не бяха използвани за цветя или за нещо друго, свързано с погребението.

Реши, че вероятно е наела частен детектив, и започна да се взира в непознатите лица из Литъл Уесли, търсейки да забележи по-подчертан интерес към себе си.

Нищо особено не се случи през септември. Хората се готвеха за зимата. Бързаха да стегнат мазетата и отоплителните инсталации, да почистят канализациите — и понякога отиваше цяла седмица, докато се оправят с майсторите. Макфърсънови помолиха Вик да отиде с тях до Уесли, за да си каже мнението за една нафтова печка, която се канели да купуват. Мисис Поднански пък намери мъртва катерица в кладенеца си. Тоя кладенец служеше само за украса и тя помоли Вик да извади плаващата катерица не за да не замърсява водата, а защото ѝ действувала потискащо. Вик си послужи с една стара мрежа за ловене на пеперуди, която прикрепил към дръжка от гребло. Мисис Поднански, която няколко дена поред се беше опитвала да вади катерицата с окачено на въже ведро, сега преливаше от благодарност. Оживеното ѝ симпатично лице просветна, тя като че ли се канеше да му каже нещо — сигурно, че му вярва и го обича въпреки всички слухове, — но накрая само рече дяволито:

— В кухнята имам нещо направо разкошно — бутилка „Калвадос“. Подарък от сина ми. Няма да ми откажете една чашка, нали?

Това неприятно му напомни допълнителните парчета кейк, с които го тъпчеха съчувствено настроените домакини. Усмихна се и отвърна:

— Много благодаря, мила, но тия дни съм на сух режим.

Мрежата за пеперуди, която не беше похващал от години, му спомни забравеното удоволствие да тича след пеперудите край потока зад къщата. Струваше си пак да опита.

Размина се на два пъти с Дон Уилсън — веднъж на тротоара и веднъж го настигна с колата. И двата пъти Уилсън го удостои с ехидна усмивка, едва забележимо кимване и един от ония погледи, които обикновено наричат изпитателни, а Вик му отвърна със сърдечен поздрав и сияйна усмивка. Знаеше, че Мелинда е ходила няколко пъти у Уилсънови. Навярно и Ралф Гоздън е бил там. Би могъл да предложи

да поканят Уилсънови на гости, но те го отегчаваха, пък и разбираше, че Мелинда ги счита за свои, а не негови приятели и няма да иска да дели с него компанията им.

Докато един следобед Джун Уилсън го посети на работа. Стесняваше се, извини се, че е дошла без покана, и го попита дали ще намери време да я разведе из печатницата. Разбира се, че ще намери.

Стивън беше на пресата. Той познаваше Уилсънови и затова доста изненадано се усмихна на Джун. И не прекъсна работата си. Вик нарочно внимаваше как двамата ще се поздравят, като очакваше известна съдържаност от страна на Стивън, но не можа да забележи нищо подобно. Не биваше да се забравя обаче, че Стивън е много възпитан младеж. Вик показа на Джун готовия набор на старогръцки, от който той следобед щеше да вади отпечатъци на пелюр, за да може после да поправи грешките, заведе я в склада, запозна я с Карлайл, после двамата погледаха как работи Стивън, докато накрая Джун реши, че е минало достатъчно време, и предложи да отидат в кабинета му. Щом влязоха, тя запали цигара и направо рече:

— Дойдох, за да ви кажа нещо.

— И какво е то?

— Че не одобрявам това, което върши съпругът ми, и че аз не мисля като него. И още... — Слабите ѝ пръсти нервно замачкаха кожения калъф за цигари, докато го затворят. — Много ми е неудобно заради него.

— Какво искате да кажете?

Тя го погледна с големите си, младежки и искрени сини очи. Слънчевите лъчи струяха през прозореца зад нея и се разгаряха като златен огън в късо подстриганата и къдрава коса. Беше твърде слабичка, като недохранена, за да му хареса, не беше сигурен и доколко е умна.

— Би трябвало да знаете — отвърна тя. — Ужасно е!

— Да, разбрах какво мисли съпругът ви или по-точно какво е разправял. И не бих казал, че съм особено разтревожен — усмихна ѝ се той.

— Естествено, разбирам. Но се притеснявам, защото... защото е несправедливо, пък и отскоро сме в този град и хората може да ни намразят.

— Аз не ви мразя — продължаваше да ѝ се усмихва Вик.

— Не разбирам защо. А хората наистина започват да намразват Дон и не мога да ги виня. Той ходи да говори тия работи главно пред ваши приятели. А те, поне повечето, ви познават добре. И... или късат с нас, или вземат Дон за грубиян, за смахнат или бог знае за какъв. — Тя се поколеба. Калъфът за цигари трепереше в ръцете ѝ. — Искях да ви се извиня... заради моя съпруг... и да ви кажа, че не споделям неговото мнение — заяви тя решително. — Съжалявам и се срамувам.

— О! — насмешливо възкликна Вик. — Нали не се е случило нищо лошо. Лошото е може би само за вашия съпруг. Аз също съжалявам — той я погледна усмихнат — и намирам за много мило от ваша страна да дойдете да ми кажете какво мислите. Благодаря ви. Не бих ли могъл с нещо да ви помогна?

Тя поклати глава.

— Надявам се да се оправим някак.

— Кои „ние“?

— Дон и аз.

Вик мина зад бюрото, сложил ръце в джобовете, загледан в пода, като с наслада си мислеше колко добре изглежда в профил, понеже издатината под плетения му колан вече съвсем я нямаше. Трикси дори занесе колана в училище, за да го скъси с десетина сантиметра.

— А дали с Дон не бихте наминали някоя вечер към нас?

Джун явно се изненада.

— Ами... да, защо не. Непременно ще дойдем. — И веднага склучи вежди. — Да не го казвате само от любезност?

— Не, разбира се — засмя се Вик. — Да кажем, утре вечер към седем?

Тя се изчерви от удоволствие.

— Чудесно. А сега по-добре да вървя. Толкова се радвам, че се видяхме.

— И на мене ми беше приятно.

Вик я придружи до колата и я изпрати с поклон.

Като се прибра вечерта, Мелинда му рече:

— Поканил си Уилсънови, както чувам.

— Да. Не възразяваш, нали?

— Дон Уилсън не те обича.

— Така казват — отвърна той отегчено. — Но защо да не опитаме да оправим нещата? Уилсънови изглеждат симпатични.

Отиде да извади косачката от гаража. Часът беше седем и докато седнат да вечерят, можеше спокойно да окоси избуялата запусната ливада, която обграждаше от три страни къщата. До неотдавна имаха навика по това време да пият коктейлите си.

Уилсънови дойдоха в петък, в седем и двадесет, както беше прието. Дон поздрави еднакво любезно и двамата, но жена му нямаше никакво желание да се прикрива и широко се усмихна на Вик. После се настани на неговия фотьойл, а Дон с пресилено равнодушие се отпусна по средата на дивана, като кръстоса и протегна напред дългите си крака. На лицето му беше изписано презрително задоволство, съчетано с гримаса като от лоша миризма. Неизгладените панталони и не особено чистата риза навярно също изразяваха презрение. Както и кожените парчета, пришити върху лактите на вълненото му сако.

Вик приготви силни коктейли с много пресни плодове и ги внесе върху табличка. Завари Джун и Мелинда да разговарят за цветя и забеляза, че Мелинда е ужасно отегчена. Поднесе коктейлите, сложи по средата на масичката купа с пуканки, после седна и се обърна към Дон:

— Е, какво ново?

Дон се понадигна, все още презрително усмихнат.

— Дон все разсъждава над някакъв проблем — обади се вместо него жена му. — Сигурно повечето време ще мълчи, но вие не му обръщайте внимание.

Вик учтиво кимна и отпи от чашата си.

— Нищо ново за отбелязване — отвърна Дон с дрезгавия си баритон. Жените отново се бяха заприказвали и той гледаше Вик.

Вик бавно напълни лулата си под изпитателния му поглед. Чудно как Джун успяваше да говори толкова време за нищо и никакво. Сега бяха на тема изложби на кучета и дали в Литъл Уесли е имало такава изложба. Мелинда отпи голяма глътка. Не я биваше да разговаря за дреболии с жени. Дон Уилсън щателно оглеждаше хола и навярно не след дълго щеше да отиде да разучи библиотеката.

— Е, какво ще кажете за нашия град? — попита го Вик.

— Хубав град — отвърна Дон, като го стрелна с тъмните си очи.

— Чувам, че сте се запознали с Хайнсови.

— Да, много симпатични хора.

Вик въздъхна. При първа възможност отиде в кухнята да приготви по още едно питие.

— Да сте виждали Ралф Гоздън? — попита той, като се върна.

— Да, миналата седмица, струва ми се.

— Как е той? Отдавна не съм го виждал.

— Ами добре е — този път малко предизвикателно отвърна Дон.

На Вик все повече му домъчняваше за Джун. И втората чаша не можа да я отпусне. Тя продължаваше да се насилва с Мелинда, направо беше изпаднала в словесна агония само и само да поддържа разговор. Вик прецени, че Дон няма да се разприказва, ако не останат насаме, тъй като жена му положително го е инструктирала да се държи прилично. Затова предложи да го разведе из къщата.

Дон бавно го следваше, а обидната усмивка не слизаше от лицето му. Сякаш искаше да покаже, че не го е страх да върви с убиец.

Вик го заведе най-напред в гаража. Показа му охлювите и като видя, че са му противни, злорадо му заразказва надълго и нашироко за яйцата и за малките им. Подробно му обясни възпроизводителния им цикъл, обърна му внимание колко добре може да се забавлява човек, като ги пуска да се състезават по ръба на бръснач, макар че всъщност никога не беше пробвал. Каза му и за опита си с дървениците, за писмото, което беше изпратил в ентомологическото списание и което бяха отпечатали, както и за благодарственото писмо на редакцията.

— Съжалявам, че не мога да ви покажа дървениците, но ги пуснах, след като приключих с опита си.

Дон Уилсън учтиво заразглежда електрическия трион, кутиите с билките, стройните редици чукове и триони (все уреди, с които може да се убива), които висяха на задната стена на гаража, накрая разгледа и малката библиотека, която Вик майстореше за стаята на Трикси. По лицето му беше изписана изненада.

— Та вие нямате нищо за пиене! — внезапно рече Вик и грабна чашата от ръката на Дон. — Почакайте ме тук, веднага се връщам. Искам да ви покажа и поточето.

След малко Вик се върна с пълната чаша. Тръгнаха към поточето зад къщата.

— Ето тук спя — рече Вик, като минаваха край пристройката на гаража, макар да не се и съмняваше, че Дон знае, че с Мелинда не спят

заедно. Дон внимателно огледа прозорците, на които не бяха закачени пердетата.

След това най-малко десет минути Вик го занимава с ледниковия произход на една издатина в почвата зад поточето и с различните камъни, които беше открил по дъното. После се впусна в обяснения за дървесните видове наоколо. Постара се да се покаже въодушевен до истерия, до ненормалност. И да искаше, Дон не би могъл да каже и една дума.

Най-после Вик рече с усмивка:

— Впрочем не зная дали всичко това ви е интересно...

— Щастлив човек сте вие — отвърна Дон саркастично.

— Не мога да се оплача от живота. Имах късмет да се родя рентиер, а това помага, естествено.

Дон кимна, стиснал продълговатата си челюст. Рентиерите явно не бяха по вкуса му. Отпи от чашата си и рече:

— Искан да ви попитам нещо.

— Да?

— Как мислите, какво е причинило смъртта на Де Лайл?

— Какво мисля ли? Не знам. Сигурно е получил мускулен спазъм. Или пък е влязъл много надълбоко.

Тъмнокъфявите очи на Дон го пронизваха — или поне се опитваха.

— Това ли е всичко?

— А вие как мислите? — попита Вик, като се мъчеше да се задържи върху един халтав камък. Беше стъпил по-ниско на брега и Дон стърчеше доста над него. Дон не се решаваше. Явно се страхуваше, не му достигаше кураж.

— Мисля, че е много възможно да е ваша работа — сякаш между другото отвърна Дон.

Вик леко се изсмя.

— Не познахте.

Дон замълча, но не откъсна поглед от него.

— Доколкото ми е известно, някои смятаха, че съм убил и Малкълм Макрей.

— Не и аз.

— Браво на вас.

— Но това не ми попречи да си помисля, че история като тази не се раздухва току-така — додаде Дон, като натърти накрая.

— Чудно ми е колко много хора приеха нещата сериозно. Ралф Гоздън май беше загубил ума и дума от страх, а?

— Чудното е, че всичко това ви доставя такова удоволствие — вече без усмивка каза Дон.

Вик бавно заизкачва брега, до болка отегчен от разговора.

— Вие, изглежда, споделяте мнението на моята жена, че аз съм убил Де Лайл — рече той.

— Точно така.

— Да не искате да кажете, че сте ясновидец? Че можете да проникнете в незримото? А може би просто имате силно развито писателско въображение? — подкачи го Вик.

— Ще се изправите ли пред детектор на лъжата, за да докажете невинността си? — Дон започваше да се ядосва. Езикът му беше надебелял от трите чаши силен алкохол.

— Защо не. — Вик вече едва се сдържаше. Дали това внезапно изопване на нервите идеше от досада или пък от неприязън? Навярно и от двете.

— Особняк сте вие, мистър Ван Алън.

— А вие сте грубиян.

Сега и двамата стояха на равното. Вик забеляза как костеливата ръка на Дон се стегна около празната чаша. Нямаше да се изненада, ако я хвърлеше по него. Затова любезно му се усмихна.

— Мистър Ван Алън, не ме интересува какво мислите за мен, нито ще съжалявам, ако повече не се видим.

Вик се изсмя.

— Какво съвпадение!

— Но така или иначе, ще се видим отново.

— Няма как да го избегнете, освен ако не се преместите от Литъл Уесли. — Вик изчака, но Дон не отвърна, само го изгледа. — Няма ли да отидем при дамите? — Вик тръгна към къщата и Дон го последва.

Съжаляваше, че допусна да бъде рязък с Дон, не му беше в характера, но от друга страна, може би така беше по-добре. Защото даде на Дон да разбере, че е способен да прояви гняв, най-нормален човешки гняв, стига да го предизвикат. И Дон набързо подви опашка. При цялата му настъпателност тая вечер не му вървеше.

— Защо не останете на вечеря? — любезно предложи Вик, като се върнаха в хола.

— Ами... жена ви нека каже... но, като че ли... — заусуква го Джун.

— О, не се безпокойте, с удоволствие ще приготвя нещо за хапване — рече Вик. — Доколкото си спомням, имахме някакви пържоли.

Мелинда седеше с намусена физиономия на дивана и не го подкрепи, така че явно вечерята пропадеше.

— По-добре да тръгваме. Вече почнах да се напивам — засмя се Джун, като доста успешно наподобих безгрижен смях. — Мелинда ми каза, че вие сте измайсторили тази масичка, Вик. Много ми харесва.

— Благодаря — усмихна се Вик.

— Защо не седнеш, Дон — обади се Мелинда, като потупа с ръка дивана до себе си. — Пийни още нещо.

Но Дон не седна. Дори не отвърна.

— Ей, а къде е Трикси? — сепна се Вик. — Скъпа, ти май ми спомена, че е на кино от пет?

Мелинда се стресна, уплахата изби по намусеното и лице.

— О, боже господи, трябваше да я прибера от Уесли! — възкликна тя с раздражение, а не с майчинско безпокойство. — Колко е часът, по дяволите?

— Тия днешни майки! — изхихика Джун и отметна назад къдравата си глава. Тя допиваше последните си глътки и като че ли не би се отказала да остане на чашка и приказки до късно вечерта.

— Осем и двадесет и пет е — отвърна Вик. — Кога трябваше да я вземеш?

— В седем и половина — изпъшка Мелинда, без да се мръдне от дивана.

Вик забеляза изненада и разочарование в мрачния поглед на Дон.

— С Джени ли отиде? — попита той.

— Не, с децата на Картърови от Уесли. Сигурно е отишла у тях. Няма нищо страшно, щом не са ни се обадили досега. — Мелинда прокара пръсти в косата си и се пресегна за чашата си.

— След малко ще им звънна — уж спокойно рече Вик, но загрижеността му ясно контрастираше с нейното безразличие.

Уилсънови очевидно го бяха усетили, защото се спогледаха. Минутка-две всички мълчаха. После Джун стана.

— Наистина трябва да вървим. Пък и вие имате ангажименти. Благодарим за гостоприемството. Следващия път е ваш ред да дойдете.

— Благодаря, Мелинда — рече Дон и ѝ протегна ръка. Мелинда се възползува от ръкостискането, за да се вдигне от дивана.

— Благодаря за посещението. Дано следващия път, като дойдете, да не заварите такава суматоха вкъщи.

— Но за каква суматоха говорите? — усмихна се Джун.

— О, какво ли не ни се струпа на главата — отвърна Мелинда.

На тръгване Джун се обърна няколко пъти назад, за да каже, че в най-скоро време ще позвъни. На Вик му беше приятно, че според нея посещението е минало успешно, но, разбира се, нещата щяха да се променят, когато съпругът ѝ предадеше разговора им. А може би нямаше да го направи. Може би щеше да ѝ каже, че смята Виктор Ван Алън за смахнат, защото отглежда охлюви в гаража си и се е побъркал на тема ледникови образувания.

— Тоя проговаря ли изобщо? — попита Вик.

— Кой? — Мелинда отново си наля уиски и пусна вътре кубчета лед.

— Дон Уилсън, кой. Една дума не можах да изкопча.

— Така ли?

— Дали да не се обадя у Картърови? Как му беше малкото име?

— Не знам. Знам само, че живеят на „Марлбъро Хайтс“.

Вик позвъни. Трикси беше добре и искаше да остане да спи там. Разговаря и с нея и я накара да му обещае, че ще си легне в девет часа, макар да знаеше, че няма да го изпълни.

— Всичко е наред — рече той на Мелинда. — Мистър Картър каза, че ще я докара с колата утре сутрин по някое време.

— Не виждам на какво толкова се радваш.

— Защо? Не беше ли една приятна вечер?

— Щях да пукна от скука с Джун Уилсън.

— И аз с Дон. Няма да ни се отрази зле да се поразведрим. Пък и не е много късно. Какво ще кажеш да отидем до Уесли и да вечеряме в „Златният фазан“?

Отлично знаеше, че идеята ще ѝ допадне, но ще ѝ е противно да го признае, както и да отиде там с него, а не с идеалния мъж, по когото

сигурно лелееше мечти дори в тоя момент.

— Предпочитам да си стоя вкъщи — отвърна тя.

— Ами-ами — нежно рече Вик. — Иди си сложи новата блуза и златното колие. Полата може да остане.

Беше със зелена кадифена пола, но сякаш за да подчертае пренебрежението си към него или може би към Джун Уилсън, беше навлякла отгоре стария си кафяв пуловер, беше му навила ръкавите и не беше сложила никакво бижу. В тон с изтърканите панталони на Дон, мина му през ум. Въздъхна и зачака Мелинда да влезе в стаята си и да сложи новата блуза и златното колие. Не се и съмняваше, че ще го направи, макар че тя се поколеба малко, вперила в него зеленикавите си очи. После тръгна към вратата и издърпа пуловера през главата си, преди още да е излязла от стаята.

Защо всъщност го правеше, запита се той, след като сто пъти повече му се щеше да остане вкъщи да си чете или пък да довърши библиотеката на Трикси? И въпреки това в ресторанта вложи цялото си търпение, за да ѝ предаде уж доброто си настроение, да я накара да се засмее на приказките му, че съществували дванадесет начина да повикаш келнер. Мелинда гледеше с отсъстващ поглед — но това не ѝ пречеше да оглежда хората наоколо. Винаги ѝ беше доставяло огромно удоволствие да наблюдава хората край себе си... А може би този път се озърташе за своя детектив? Малко вероятно, понеже предложението за „Златният фазан“ беше негово, пък и детективът, ако изобщо го имаше, едва ли би се заловил да ги следи нощно време. Всъщност задачата на детектива вероятно би била да изкопчи каквото може от приятелите им. Засега обаче не беше се появила никаква непозната физиономия. А и Мелърови и Кауанови биха му казали, ако някой непознат ги беше разпитвал. Не, Мелинда просто оглеждаше хората. Тя притежаваше едно качество, от което той истински се възхищаваше — умееше мислено да се пренася в живота на някой друг, дори известно време да го живее. Би ѝ го казал, ако не се боеше, че тая вечер ще го приеме като обида. Не беше изключено и да му се сопне:

— А какво друго ми остава?

Затова отвори дума да заминат за Канада, преди да се е застудило. Биха могли да говорят с Питърсънови Трикси да остане у тях за десет дни.

— О, все ми е едно — хладно се усмихна Мелинда.

— Лятото мина, а ние всъщност не сме си починали.

— Голяма работа. Дошло ми е до гуша от всичко.

— Зимата ще ни се види още по-скучна, ако не заминем някъде преди това.

— Съвсем не мисля така.

Той се усмихна.

— Това заплаха ли е?

— Приеми го както искаш.

— Да не мислиш да ми слагаш арсеник в яденето?

— Арсеникът няма да е достатъчно силен за теб.

Беше очарователна вечер. На връщане Вик спря пред най-голямата книжарница на Уесли и купи две издания на „Пенгуин“ едно изследване върху насекомите и едно обяснение как се поставят църковните стъклописи. Мелинда влезе в една телефонна кабина и дълго разговаря с някого. Гласът ѝ се чуваше, но Вик не се опита да различи думите ѝ.

13

Трикси беше приета направо в трети клас на Хайлендското училище, понеже можеше много добре да чете. Вик беше изключително горд с нея. Училищното ръководство поиска да обсъди въпроса с него и Мелинда, защото щеше да се наложи да се помага на Трикси по аритметика, география и вероятно по краснопис и учителите се интересуваха дали ще могат да разчитат на родителите ѝ да се занимават с нея вкъщи. Вик отвърна, че ще му бъде много приятно, още повече, че разполага с достатъчно време. Мелинда също прие и с това въпросът беше решен. За да зарадва Трикси за успеха, Вик ѝ подари измайсторената от него библиотека, като на горните два рафта подреди нови книги, а на долните два — любимите ѝ книжки. Решиха да се занимават по два часа в събота и неделя, ако ще и камъни да падат от небето, както се изрази Вик, и хвърли Трикси във възторг. Започнаха още в края на първата учебна седмица — половин час аритметика, половин час краснопис, петнадесет минути почивка и после един час география, който съвсем не уморяваше Трикси, защото Вик умееше да го направи много забавен.

Доставяше му голямо удоволствие да се занимава с Трикси. От години си беше мислил как ще ѝ помага най-напред по аритметика, алгебра и геометрия, а после сигурно и по тригонометрия и висша математика. Винаги беше виждал същината на родителския дълг и на семейния живот изобщо като препредаване на общочовешката мъдрост от поколение на поколение — така както птиците учат своите малки да летят. Въпреки това обаче заниманията с Трикси извадиха на бял свят някои не особено приятни факти и главно станаха причина по-ясно да си даде сметка, че води двойствен живот, че приятелството му с Хорас и Фил се дължи на тяхното незнание. И затова се почувствува по-виновен, отколкото за смъртта на Де Лайл.

Мислеше за тия неща, докато гледаше как пухкавата неопитна ръчичка на Трикси се мъчи да изпише цял ред „б“-та, „в“-та или „р“-та. „А — б — в — г — д — е — ж — з — и — к — л — м“^[1],

тананикаше си от време на време Трикси, за да си отдъхне от мъката на краснописа — азбуката си я знаеше отдавна. А Вик се опитваше да си отговори на въпроса, който го тормозеше от четири-пет години насам — накъде вървят отношенията му с Мелинда и какъв развой иска той самият. Беше факт, че искаше да живеят заедно, но също така беше факт, че тя не го привличаше като жена. Не че му беше противна. Просто чувствуваше, че може да мине — физически — и без нея, без която и да било жена изобщо, до края на живота си. Знаеше ли го и преди да убие Де Лайл? Не помнеше. Убийството беше като вододел в живота му и някак трудно му беше да си спомни как се е чувствувал преди това. Помнеше само черния заплетен възел от задръжки и погнуса в душата си, който убийството сякаш беше развързало. Сега се чувствуваше по-спокоен, направо щастлив. Не се виждаше като престъпник или психопат. Също както оная вечер, когато за ужас на Джоуел Наш се беше изкарал убиец на Макрей, защото уж бил предизвикан от него, и после веднага му беше олекнало, и сега се почувствува по-добре след убийството. Отприщване на дълго потисканата омраза — това като че ли беше по-точно от метафората за възела. Какво обаче го беше накарало да прекрачи границата между измислицата и действителността онази нощ в плувния басейн? И би ли могло да се повтори? Навярно не. Едно беше ясно — че е по-добре от време на време да се изпуска пара, отколкото налягането постоянно да нараства и да се стигне до експлозия. Тая проста логика го накара да се усмихне. Много неща можеше да си представи, но не и себе си ядосан, да повишава глас и да удря с юмрук по масата, както правят повечето хора. Можеше обаче поне да опита.

— Заострай им ъгълчетата на тия „г“-та — рече той на Трикси.
— Какво ги наниза като врати за крокет!

Трикси изхихика и от съсредоточеността ѝ не остана и помен.

— Хайде да поиграем на крокет!

— Като оправиш „г“-то!

Фил и Хорас никога не биха оправдали убийството на Де Лайл и това го обричаше на двуличие. Все пак не можеше да устои на успокоителната мисъл, че при подобни обстоятелства и те, пък и всеки друг мъж, биха действували като него. Може би само биха предпочели пред плувния басейн дома на Де Лайл по време, когато жените им са

там. И може би също биха се почувствували по-добре след това — може би.

Повишеното му настроение започна да проличава по цялата къща: пребоядиса гаража във весело жълто, в едната от ямичките, останали непипнати след изваждането на хортензиите, посади кленово дръвче, а другата зари и зася с трева. Холът създаваше лъжливото впечатление, че в него живеят щастливи хора. Вик беше смъкнал най-малко петнадесет килограма (никак не обичаше да се мери) и вече почти не пиеше. Подсвиркваше си все по-често. Дали не го прави само за да дразни Мелинда, само защото тя винаги го молеше да престане?

Беше започнал някакъв доста своеобразен крокет с Трикси на ливадата пред къщи, когато Мелинда пристигна. С нея в колата беше един мъж, когото виждаше за първи път. Спокойно се приведе и удари със стика — топката му направи половинметрова дъга, при падането си леко побутна топката на Трикси и зае нейното място пред вратата. Трикси нададе вик, заподскача и затропа с крака, разгорещена, като че ли беше заложила безкрайно много в играта, докато всъщност единствената ѝ цел беше да запрати топката колкото се може по-надалече. Той се извърна към пътеката, за да разгледа новодошлия — беше висок, широкоплещест, около тридесет и две годишен рус мъж по спортно сако и джинси. Когато приближи, по сериозното му лице едва-едва се изписа усмивка.

— Вик, това е мистър Карпентър — представи го Мелинда. — Мистър Карпентър — моят съпруг.

— Добре дошли — поздрави Вик и му подаде ръка.

— Добре заварили — отвърна Карпентър и здраво стисна ръката му. — Жена ви точно ме разведе из града. Търся си квартира.

— Под наем или ще купувате?

— Под наем.

— Мистър Карпентър е психиатър — рече Мелинда. — Дошъл е да поработи няколко месеца в „Кенингтън“. Видях го, като разпитваше в супермаркета, и му предложих да го разведе из града. Нали квартирните бюра са затворени в неделя.

Първото основание за подозрение — Мелинда малко се престарава с обясненията. А очите на Карпентър шареха по него малко прекалено заинтригувано дори за един психиатър.

— Сети ли се да му кажеш за оная къща до пистата за конни състезания? — попита Вик.

— Дори ходихме там — отвърна Мелинда. — Съвсем на обор прилича. А той иска нещо като това на Чарли, може и в гората да е, но да е удобно.

— Сега е много подходящо време за наемане на квартира — летовниците точно се разотиват. А защо да не се настани на мястото на Чарли? — пое инициативата Вик. — Сигурно вече е възможно.

Карпентър изгледа Мелинда, но нищо в погледа му не издаде изобщо да е чувал за Чарли.

— Даа — замислено рече Мелинда. — Още сега бихме могли да проверим. А и собствениците сигурно ще са си вкъщи. — Тя погледна към къщата, като че ли се канеше да влезе и да се обади по телефона. Но нямаше да го направи. Не сега, може би дори не и утре.

— Няма ли да влезете, мистър Карпентър? — предложи Вик. — Или бързате много?

Карпентър се усмихна и леко се поклони в знак, че приема поканата. Трикси тръгна с тях към къщата, зяпнала новодошлия.

— Как ви се струва „Кенингтън“? — попита Вик, като влязоха. „Кенингтън“ беше психиатрична клиника близо до Уесли, която работеше със стотина пациенти, в това число и амбулаторните. Беше известна с малкия си, но висококвалифициран лекарски екип и с уютната си обстановка. Дългата ниска бяла сграда на клиниката, разположена сред зеленината на малък хълм, напомняше добре поддържана богаташка къща.

— Вчера ходих там за първи път — отвърна любезно Карпентър. — Хората се оказаха много симпатични, както и очаквах. Работата положително ще ми допадне.

Вик прецени, че не бива да го пита какво точно ще работи. Би излязло като прекалено любопитство.

— Нещо за пиене? — предложи Мелинда. — Или кафе?

— Не, благодаря. Изпушвам само една цигара и отивам да си прибера колата.

— О, вярно. Мистър Карпентър остави колата си пред супермаркета, при това незаключена — засмя се Мелинда. — И сега се бои да не би да му я открадне някой.

— О, такива работи не се случват, често в нашия град — рече Вик успокоително.

— Е, да, тук не е Ню Йорк. — Карпентър внимателно оглеждаше помещението.

Вик се питаше дали широкото му сако не е малко издуто под единия ръкав, което би могло да означава, че Карпентър носи пистолет под мишницата си. Но може би просто се образуваше гънка в плата. По строгите му черти се беше изписала лека досада — явно предназначено. Нещо у него наистина напомняше учения, само че съвсем повърхностно. Имаше лице на човек на действието. Вик напълни лулата си. Напоследък се беше пристрастил към нея.

— Къде сте отседнали сега? — попита той.

— В Уесли, в „Ардмор“.

— Само се настанете, пък да видим дали няма да ви хареса нашият град — оживено се обади Мелинда. Беше седнала на края на дивана и пушеше цигара. — Сутрин тук е толкова прохладно и свежо. Истинско удоволствие е да минеш с кола по улиците между седем и осем.

Вик не помнеше някога Мелинда да е ставала в седем часа.

— Сигурно — отвърна Карпентър. — Да се надяваме, че няма да е много трудно да си намеря квартира.

— Жена ми е направо несравнима, като дойде ред да се търси квартира — рече Вик, като нежно се усмихна на Мелинда. — Отлично познава града и околността, така че моят съвет е да се оставите в нейни ръце. — Широко се усмихна на Карпентър.

Карпентър кимна бавно, като че ли мислеше за нещо друго.

— Трикси, иди в другата стая — раздразнено рече Мелинда. Трикси беше седнала напред пода и ги гледаше с ококорени очи.

— Нека преди това да я запознаем с нашия гост — намеси се Вик, като стана и нежно дръпна Трикси за ръцете, за да я изправи. — Трикси, това е мистър Карпентър. Дъщеря ми Биатрис.

— Здравей! — усмихна се Карпентър, но не стана от мястото си.

— Здравейте! — отвърна Трикси. — Татко, не може ли да остана?

— Не сега, душко. Послушай мама. Мистър Карпентър сигурно пак ще ни дойде на гости. Върви сега навън, а след малко ще си довършим играта.

Вик отиде да ѝ отвори вратата към градината. Като се извърна, улови косия поглед на Карпентър. Усмихна се.

— В това хубаво време нека поне да поиграе на чист въздух... О, погледнете! — Вик взе от масата тетрадката на Трикси. — Не ти ли се струва, че се е справила много добре на тая страница? — попита той Мелинда. — Сравни с писаното миналата седмица. — Отвори тетрадката на по-предна страница, за да ѝ покаже.

Мелинда се опита да прояви интерес и доста добре ѝ се удаде.

— Да, наистина.

— Уча дъщеря си на краснопис — обясни Вик на Карпентър. — Едва тръгна на училище и веднага я сложиха в по-горен клас. — С усмивка на задоволство той запрелиства тетрадката на Трикси.

Карпентър се осведоми колко е годишна Трикси и какво е най-често времето в Литъл Уесли, след което се накани да си ходи.

— Време ми е вече. Боя се, че ще трябва да ме закарате до супермаркета — обърна се той към Мелинда.

— О, не се притеснявайте за това! А можем да минем и край оная къща в гората, за която стана дума.

— Където беше отседнал Чарли — уточни Вик.

— Именно — отвърна Мелинда.

— Трябва пак да ни навестите — рече Вик на Карпентър. — Надявам се, че ще останете доволен от престоя си тук. „Кенингтън“ е хубава клиника. Тук много се гордеем с нея.

— Благодаря ви за поканата.

Вик го проследи с поглед, докато Мелинда подкара колата, и отиде да довърши играта с Трикси. Завари цялата ливада осеяна с топки.

— Докъде бяхме стигнали?

Продължиха играта и той даваше на Трикси напътствия, които в по-голямата си част минаваха покрай ушите ѝ, но мислите му бяха изцяло заети с Карпентър. Беше по-добре Мелинда да не усети, че е заподозрял нещо. Още повече, че можеше и да греши и Карпентър да се окаже просто психиатър, и толкова. Но щеше ли един обикновен психиатър да се качи в колата на една непозната жена и да тръгне с нея да си търси квартира? Малко вероятно. Едно обаче беше сигурно. Карпентър не беше неин тип мъж. Беше обладан от оная вътрешна съсредоточеност, която гарантира неподатливост към всякакви

волности. И все пак беше много хубав мъж. Точно на такъв би се спряло едно детективско бюро. Вик отново се опита да си спомни дали не го е виждал по улиците на Литъл Уесли. Определено не.

Мелинда се върна твърде скоро, за да се е отбивала в дома на Чарли, и безмълвно влезе в къщата. Когато след играта с Трикси Вик се прибра, тя си миеше косата. Вратата на банята беше отворена. Той взе от библиотеката енциклопедията и седна на фотьойла. Зачете се кои са противоотровите на арсеника и как се прилагат. Мелинда излезе от банята и отиде в стаята си.

— Закара ли мистър Карпентър? — извика след нея Вик.

— М-хм.

— Показа ли му къщата на Чарли?

— Не.

— Симпатичен човек изглежда.

Мелинда излезе от стаята си по пенъоар, боса, с навита на чалма хавлиена кърпа около главата.

— Вярно. Има мозък в главата. С него е приятно да се приказва.

— Тонът ѝ отново беше заядливо-предизвикателен.

Вик се засмя.

— Защо тогава да не го каним по-често. Стига само да има време за нас.

В понеделник Вик позвъни от кабинета си в „Кенингтън“. Да, имали мистър Карпентър. Мистър Харолд Карпентър. Не бил постоянно там, каза жената насреща, но можела да му остави бележка.

— Сигурно го търсите във връзка с квартирата? — попита тя.

— Да, но ще позвъня отново — отвърна Вик. — Още нищо определено не мога да му кажа, исках само да го чуя. Благодаря ви. — Затвори телефона, преди да са го попитали от кое квартирно бюро се обажда.

[1] Английската азбука се пее на песничка, която знаят всички първолаци. — Б.пр. ↑

Карпентър и Мелинда пипаха много предпазливо. Измина цяла седмица, без Вик да се убеди напълно, че Карпентър е детектив, въпреки че на два пъти се виждаха — първо у тях на кафе и после у Хорас и Мери, където Мелинда го беше поканила, без да я е грижа, че гостите ще бъдат в съвсем тесен кръг — всичките им приятели вече бяха зачеркнали Уилсънови от списъка на гостите си. Тогава Хорас говори нещо с Карпентър и по-късно същата вечер Вик го попита за какво е станало дума. Разговаряли за мозъчните увреждания. А те откъде се познават с Карпентър? Вик му повтори каквото беше чул от Мелинда. Всъщност положителната равносметка от вечерта се състоеше само в едно — Мелинда прекали с любезността си към Карпентър. Явно си бяха наумили да привлекат погледите върху себе си. Вик добродушно им се усмихна. Какво целяха? Да го подтикнат към ново убийство? Така ли бяха пресметнали първия си ход?

След още десетина дни Карпентър зачести с посещенията си. Беше се настанил в бившата квартира на Чарли де Лайл, което съвсем не учуди Вик, защото очевидно беше начин да се осигури удобна тема за разговор — сега Карпентър можеше да разпитва за мъртвия Чарли колкото си иска и когото си иска. Кой ли не се обръща към новодошлия с въпроса „Къде се настанихте?“, а на Карпентър точно това му трябваше. За трите седмици престой сигурно вече беше чул поне десет мнения за нещастиято. Но вероятно го беше постигнал много умело, защото нито Хорас, пито Фил казаха да ги е разпитвал.

— Запознахте ли се вече с Дон Уилсън? — попита Вик Карпентър, който тоя съботен следобед се беше отбил, за да вземе на заем ножиците за подкастриране на жив плет.

— Не — малко учудено отвърна Карпентър.

Мелинда слушаше разговора им.

— Сигурно ще се запознаете — продължи усмихнат Вик. — Жена ми много често ходи у тях. Според мен Дон ще ви допадне.

Изобщо не се съмняваше, че двамата се познават. По всяка вероятност Дон беше ходил вместо Мелинда в Ню Йорк, за да уреди въпроса с Карпентър, тъй като едно заминаване на Мелинда не би останало незабелязано толкова рядко й се случваше да пътува. Работа като тази не можеше да мине без личен контакт. А Харолд Карпентър си го биваше. Не му мигваше окото пред нищо.

— Кога започнахте да се занимавате с психиатрия? — попита Вик. Карпентър му беше казал, че бил последна година в Колумбийския университет и му оставало само да защити дисертация, за да получи докторат.

— Кога ли? Минавах двадесет и три. Малко късничко, по ме изпратиха в Корея.

— И кога прекъснахте?

Въпросът ни най-малко не го смути.

— Какво по-точно имате предвид?

— Кога прекъснахте лекциите, за да се заемете с изследванията за дисертацията?

— А, сега ви разбирам. В началото на лятото, може да се каже. Тогава тръгнах на един летен курс по психиатрия. — Карпентър се усмихна. — В моята специалност обучението няма край и човек не бива да го прекъсва, ако иска да бъде добър лекар.

За Вик отговорите му прозвучаха твърде мъгляво.

— Интересувате се преди всичко от шизофрения, нали?

— Да, би могло да се каже. Това е, знаете, най-често срещаното заболяване.

Вик се усмихна. Мелинда беше отишла в кухнята да си налее още едно уиски. Двамата с Карпентър не пиеха.

— Канех се да ви питам дали не намирате никакви признаци на шизофрения у жена ми.

Карпентър едновременно се намръщи и се усмихна, при което пълните му сочни устни откриха равните бели зъби.

— Съвсем не. А вие?

— Не мога да бъда сигурен. Не съм специалист, както знаете. — Изчака Карпентър да продължи.

— У нея има много чар — рече Карпентър. — Бих го нарекъл безотговорен чар.

— Чарът на безотговорността, искате да кажете.

— Прав сте — засмя се Карпентър. — Искам да кажа, че е по-чаровна, отколкото предполага.

— А това само по себе си е твърде много.

Карпентър прихна и вдигна поглед към Мелинда, която точно в този момент се върна в хола.

Тогава на Вик му мина през ум, че измежду всичките им гости единствен Карпентър не беше проявил изненада, когато разбра, че с Мелинда живеят в различни крила на къщата. Ето къде се беше подхлъзнал. Единия от двамата им обаче съвсем скоро го очакваше голяма изненада. Да видим само кого. Вик се усмихна дружески на Карпентър, също както истинският спортсмен се усмихва на съперника си.

Карпентър остана не повече от половин час. Взираше се във всички с някаква особена полуразсеяност, гледаше Трикси, сякаш намираше нещо нередно в тоя образец на бликащо психическо здраве, озърташе се из гаража, из кухнята, из цялата къща. Всъщност погледът му трудно можеше да се нарече разсеян. Харолд Карпентър не беше разсеян човек. Само дето посещенията му бяха твърде чести, още повече, че тяхната къща не му беше на път от „Кенингтън“ за към дома, т.е. дома на Чарли. А това идваше да потвърди още веднъж, че или е детектив, или наистина е психиатър, приел срещу заплащане да го държи под око.

На 4 октомври дойде банковата сметка и се оказа, че Вик не знае къде са отишли най-малко двеста долара. Стана му неприятно, като помисли, че може да са влезли в джоба на Карпентър, че десетдоларовата банкнота, с която Карпентър беше платил бутилката шампанско за рождения ден на Мелинда, е идела право от месечния доход на семейство Ван Алън. Бяха се срещнали на изхода на един бижутерски магазин на главната търговска улица на Уесли, откъдето Вик току-що беше купил подарък за Мелинда. Карпентър носеше две дебели книги под мишница. Вик често го виждаше с обемисти томове в ръка.

— Имате ли нещо предвид за тая вечер? — попита го Вик.

Нямал, така че Вик го покани на вечеря. Мелинда има рожден ден, обясни той, макар да беше сигурен, че Карпентър знае. Ще празнуват в съвсем тесен кръг, добави, само с Мелърови, но не се и съмнявал, че Мелинда ще се зарадва, ако дойде и той. Карпентър

започна да го увърта уж от учтивост, искаше първо да се обади на Мелинда, но Вик го разколеба, за да бъде изненадата пълна. В последна сметка Карпентър прие поканата и купи шампанското.

Кауанови не можеха да дойдат, защото Фил беше заминал да чете лекции във Вермонт, а Ивлин каза, че я е налегнал някакъв вирус. Идеята да отпразнуват рождения ден беше на Вик и му струва немалко усилия, докато склони Мелинда. Тя твърдеше, че старите им приятели напоследък странели от нея, което не беше далеч от истината, но Вик ѝ изтъкна, че въпреки всичко продължават да я канят на гости и че ако иска нещата да потръгнат, трябва и тя от време на време да ги кани. Нямахше случай Мелинда веднага да се е съгласила да поканят гости. Не че Вик го човъркаше чувството за дълг към приятелите, които често ги канеха — не и в град като Литъл Уесли, където изобщо не държаха на условностите, — а просто си мислеше, че два-три пъти в годината и те като другите могат да събират повечко хора в дома си. Но само да споменеше за гости, и Мелинда губеше ума и дума. Почваше да се притеснява, че уискито няма да стигне, че сладоледът ще се разтопи, преди да е поднесен, внезапно ѝ хрумваше, че къщата се нуждае от основно почистване или пък че в кухнята трябва да се закачат нови пердета и дотам докарваше нещата, та Вик накрая да се откаже от идеята за гости. Дори посрещането само на двама души, при това близки приятели като Хорас и Мери, беше достатъчно, за да излезе наяве някакво нейно сподавено чувство за малоценност, за да започне да се притеснява и да се съмнява в себе си също като млада булка, която за пръв път посреща шефа на мъжа си. В тия случаи Вик я намираще някак трогателно млада и безпомощна и беше готов на всичко, за да ѝ вдъхне увереност, макар предния месец да му е дошло до гуша от поредния ѝ гостенин, който два пъти седмично е идвал на вечеря, без ни най-малко това да я притесни.

А присъствието на Карпентър едва ли щеше да я притесни, само би помогнало, така че Вик го беше поканил най-добронамерено. И явно не беше сгрешил, защото лицето на Мелинда светна, когато им отвори вратата в седем и половина. Хорас и Мери се обадили, че ще дойдат към осем. Карпентър ѝ поднесе шампанското, Мелинда го пое с благодарност и го сложи в хладилника, за да се изстуди, докато му дойде редът след вечеря. Непрестанно се суетеше из къщата, надигаше чашата с уиски, през пет минути отиваше в кухнята, за да наглежда

патицата във фурната, не откъсваше поглед от масата в хола, макар че всичко по нея беше в необичаен порядък: чистите пепелници, сламките за пиене, голямата купа скариди, залети с квасена сметана. И въпреки че имаше още време, беше напълно готова — тъмнозелена рокля без ръкави, златисти обувки с джувки и огърлица от парчета бял корал, която напомняше оголена челюст на тигър. На лицето ѝ беше изписан панически страх.

Вик ги остави за малко и отиде да си смени ризата и да облече тъмен костюм. Като се върна, извади от джоба на самото си малка кутийка и я подаде на Мелинда. След един тревожен, търсец опрощение поглед към Карпентър тя отвори кутийката. В миг лицето ѝ светна.

— О, Вик, какъв чудесен часовник!

— Ако не ти харесва, можеш да го върнеш и в магазина ще ти го сменят с нещо друго — рече Вик, макар да беше сигурен, че тя е във възторг. Карпентър ги наблюдаваше добродушно усмихнат, Мелинда сложи часовника на ръката си — беше елегантен златен часовник, покрит с малки диамантчета. Преди две-три години Мелинда беше повредила стария си часовник, като забрави да го свали една нощ, преди да влезе да плува в басейна на Ивлин и Фил, и оттогава все си мечтаеше за хубав часовник.

— О, Вик, направо е разкошен! — Толкова нежност не бе звучала в гласа ѝ от много отдавна.

— И това е за теб. — Вик измъкна от другия си джоб нещо, пъхнато в пликче. — Макар че не е точно подарък.

— Перлите ми!

— Само дадох да ги нанижат. — Перленият гердан се беше разпилял преди месец, когато по време на един скандал Мелинда го беше запратила по него.

— Благодаря ти, Вик. Толкова си мил — тихо рече Мелинда и погледна Карпентър, като че се боеше да не се досети защо се е наложило да се пренанизва герданът.

Но Карпентър, изглежда, се беше досетил. И щеше да му е още по-забавно, ако знаеше как, докато Вик е лазил по пода да събира разпилените перли, Мелинда неуморно го е налагала по гърба.

Хорас и Мери подариха на Мелинда електрическа скара за кухнята, понеже знаеха, че на двора използват голям мангал с

дървени въглища. Първа Мери целуна Мелинда по бузата, а после и Хорас. Мери се бе държала и много по-сърдечно с Мелинда, но все пак и това беше достатъчно за пред Карпентър. Защото като че ли тази вечер той се интересуваше преди всичко от отношенията между тях четиримата, по-точно от отношението на Мелърови към Вик и Мелинда поотделно. Е, повече от ясно везните се накланяха в полза на Вик.

Докато си пиеха аперитива, Мелинда продължи да снове между хола и кухнята и Мери предложи да ѝ помогне.

— В никакъв случай — възпротиви се Вик от името на двамата. — Стой си спокойно и остави домакинстването на мен.

Той отиде в кухнята, за да помогне на Мелинда в най-критичния момент — прехвърлянето на патицата върху поднос. При тая операция ябълката, която бяха пъхнали под задницата на патицата, падна в пещта, но Вик успя да я улови в пламъците и усмихнат я постави върху печката.

— О, боже! — изпъшка Мелинда и безпомощно размаха ножа и бруса. — Какво ли още ще се случи?

— Най-много да изгорим ориза — отвърна Вик и надзърна във фурната. Всичко беше наред. Той взе една голяма лъжица и се опита да напъха обратно ябълката в патицата.

— Даже не съм сигурна дали на патицата ѝ върви ябълка — простена Мелинда.

— Май си права. Дай да не я слагаме.

— Но погледни каква дупка остава! — Мелинда беше отчаяна.

— Не се тревожи за това. Ще я запълним с малко ориз.

Заедно подредиха патицата, ориза, граха, препечените хлебчета. Оставаше само да се нареже зелената салата. Открай време салатите бяха специалитет на Вик. Той ги правеше по собствени рецепти, като добавяше в разни съотношения стръкчета от седемте вида билки, които сам отглеждаше.

— Изобщо за нищо не се тревожи! Сега слагам всичко обратно във фурната и светкавично приготвям салатата!

Той пъхна сребърния поднос с патицата във фурната, остави Мелинда да нареди останалите блюда и се зае със салатата, счука в гаванката чесън и сол, сипа малко оцет и без да престава да бърка с дясната ръка, с лявата добави стръкче по стръкче от три вида билки.

— Благодаря ти, че си измила листата за салатата — каза ѝ той през рамо.

Мелинда не отвърна.

— Надявам се, че Харолд не очаква да му поднесем охлюви — поде Вик.

— Откъде-накъде?

— Каза ми, че ги обичал. За ядене, разбира се — засмя се той.

— Не му ли каза, че това е все едно да яде твоя плът и кръв?

— Не, не му казах. Е, салатата е готова. Ще отидеш ли да поканиш гостите?

Хорас и Карпентър бяха потънали в разговор и последни дойдоха на масата. Хорас беше нещо обезпокоен. А Мелинда така се притесняваше да не би нещо да не е достатъчно вкусно или достатъчно топло, че първите петнадесетина минути дума не обели. Всичко обаче беше вкусно и вечерята мина съвсем добре. Не беше точно каквато трябва да е една вечеря между близки приятели, но може би присъствието на Карпентър си казваше своето. На Вик му направи впечатление, че Хорас не се опита да заприказва отново Карпентър. А по изваяното, застинало в любезно изражение лице на Карпентър не можеше да се разбере нищо. Интересното беше само, че двамата с Мелинда почти не размениха дума. Това наведе Вик на мисълта, че през деня са се виждали. По-голямата част от времето Карпентър мълча и се вслушва в общия разговор на масата.

Кафето изпиха в хола. Хорас отиде до прозореца и се загледа навън. След малко отвори вратата на терасата и направи знак на Вик да излязат.

— Тоя приятел не е бил в Колумбия — направо започна Хорас, смръщил вежди. — Не познава никого от университета. На няколко пъти повтори името на ръководителя на катедрата по психиатрия, но за останалите изобщо не е чувал.

— Така и очаквах — тихо рече Вик.

— Това съвсем не означава, че не се опита да се държи като много вътрешен човек, но мен не може да ме преметне — достатъчно знам за катедрата по психиатрия. Той беше от амбулаторните пациенти на „Кенингтън“, нали?

Вик отметна глава и високо се изсмя в нощната пустота.

— Не, Хорас. Дошъл е да прави изследвания за дисертацията си.

— Аха. Дали е истина?

— И аз не знам след това, което ми каза.

Хорас припряно запали цигара, но не хвърли клечката на тревата.

— Нещо не ми е симпатичен. За какво може да е дошъл?

— Нямам никаква представа.

Вик откъсна няколко стръка трева и ги вдигна пред очите си на фона на бледия диск на луната. Това го подсети да опита да извади на офсет страници със стръкчета трева, листа или, да кажем, с напречен разрез на детелинов цвят. Много би подходило за стихосбирката на Брайън Райдър, тъй като в повечето стихотворения се загатваше за цветя и растения.

— Вик?

— Да?

— За какво може да е дошъл? Не казвай, че не си мислил. Да не е заради Мелинда?

Вик се поколеба, преди да отвърне с безразличие:

— Мисля, че не.

Ето че понякога и истината можела да се каже.

— Нещо друго цели той покрай тая научна работа, сто на сто. Дори не се опита да се измъкне с това, че е бил по други университети и по тази причина не познава добре Колумбийския, не, хвана се за тоя Колумбийски университет и се издаде. И все пак направи го много умело, съвсем не се оплете като пате в кълчища, нали ме разбираш?

— Нищо не зная, Хорас. Нямам понятие за какво е дошъл.

— Отгоре на всичко се настанил на мястото на Де Лайл. Това е заслуга на Мелинда, нали?

— Тя му препоръча къщата — призна Вик.

Хорас се замисли за миг.

— Струва си да разберем дали Карпентър се познава с Дон Уилсън.

— Защо?

— Защото може да излязат стари познайници.

— Да не искаш да кажеш, че Дон го е докарал тук, за да ме шпионира?

— Точно това искам да кажа.

Очакваше да го чуе от Хорас. Искаше обаче да разбере дали Хорас наистина смята Карпентър за частен детектив.

— Едва ли се познава с Дон — поде той. — Поне така ми каза Мелинда, като я питах последния път.

— А може би нарочно крият познанството си.

Вик се изкиска.

— Та ти си имал развинтено въображение също като Дон!

— Добре де, може и да греша. Признавам, че Карпентър има известна представа от психиатрия. Но все пак не е този, за който иска да мине, и ми се ще да разбере подбудите му. Докога смята да остане?

— Още месец, доколкото разбирам. Заел се е с някакви контролни тестове над шизофреници.

— Любопитен съм да разбере нещо повече за тия тестове — иронично рече Хорас. — Ще попитам един познат от катедрата.

Вик издаде едно „хм“ в знак, че не си струва.

— А как е Мелинда напоследък?

— Добре е — отвърна Вик, подвластен на стария рефлекс да брани Мелинда пред хората, макар да му беше ясно, че всъщност Хорас го пита дали Мелинда продължава да го обвинява в убийството на Чарли. Не би питал как е със здравето, след като цяла вечер е имал възможност сам да прецени.

— Не е идвала втори път при Мери — поде Хорас малко предизвикателно. — Така като гледам, Ивлин обаче няма да може да преодолее отношението си към Мелинда.

— Жалко — отвърна Вик.

Хорас го потупа по рамото.

— Право да ти кажа, доста се поизмъчих с Мери, докато я склоня да дойде — само заради теб се съгласи.

— Много ми се иска тая история да се забрави. Давам си сметка, че е трудно, но дано след време да стане.

Хорас не отговори.

Върнаха се в хола. На предела на търпението си въпреки изпития алкохол, Мелинда изнервено предложи да отвори шампанското на Карпентър, но Мери се възпротиви и шампанското остана неотворено. Нищо не им се пиеше след вечерята.

Хорас и Мери си тръгнаха към десет и четвърт, макар че при други обстоятелства — ако всичко между Мери и Мелинда беше наред и ако Карпентър не беше дошъл — биха останали още поне един час. Карпентър също си тръгна, като обсипа с благодарности Вик и

Мелинда. Качи се в тъмносиния си плимут, за който скромно беше казал на Вик, че го купил неотдавна на старо, и бързо се изгуби от погледа им.

— Не ти ли се струва, че е позанемарил работата си? — полита Вик още докато бяха на вратата.

— Коя работа? — сепна се Мелинда.

Вик се подсмихна, давайки си сметка, че усмивката му не е твърде дружелюбна.

— Може би ти ще ми кажеш.

— За какво намекваш? За кого изобщо говориш? — не издържа Мелинда.

— За Карпентър.

— Ами... Доколкото знам, той повечето време си е в „Кенингтън“.

— Аха — подкачи я Вик. — Чудех се просто как успява да отделя толкова време за нас.

Мелинда взе да прибира чашите и чиниите от масата. Вик донесе една табла от кухнята, за да става по-бързо. Хиляди неща трябваше да се отнесат в кухнята. Той си върза престилка и свали часовника от ръката, за да се заеме с миенето на съдовете. Повече не намекна на Мелинда, че мисли Карпентър за частен детектив. Тя беше достатъчно прозорлива, за да разбере, че би усетил и най-нищожната грешка на Карпентър, и все пак недостатъчно, за да разбере, че грешките вече са няколко.

— Честит рожден ден, скъпа.

Вик извади от шкафа един пакет, увит в раираната в червено и бяло хартия на магазин „Бандана“, и ѝ го поднесе.

— Нима още един подарък? — Изопнатите ѝ черти се поотпуснаха в изненадана усмивка.

— Дано да ти хареса.

Тя развърза пакета и притисна до гърдите си белия пуловер от ангорска вълна.

— О, Вик, точно за такъв пуловер си мечтаех! Как можа да се досетиш?

— Нали живеем под един и същ покрив, а? — Той пристъпи към нея и я целуна по бузата, без сам да разбира защо го прави. Мелинда не се дръпна. Сигурно просто не беше усетила целувката.

— Честито.

— Благодаря ти, Вик.

Изгледа го някак странно — едната ѝ вежда играеше, изопнатите ѝ устни потръпваха ту в усмивка, ту в злобна гримаса, и те лъкатушни като мисълта ѝ.

Вик отвърна на погледа ѝ, като съзнаваше, че изобщо не може да предвиди думите или действията ѝ миг по-късно, както и че с тия угоднически вдигнати вежди и немигащи равнодушни очи, с тия устни, за които, можеше да се каже единствено, че са затворени, самият той има превзето и жалко изражение. Лице-маска, за разлика от нейното, поне в момента. Опита се да се усмихне. И усмивката дори не излезе искрена.

После Мелинда отмести поглед и всичко свърши.

Като си легна, Вик премисли разговора си с Хорас. Беше казал точно каквото трябваше — ако Карпентър се окажеше детектив, щеше да поддържа, че отдавна го е разбрал, но не е обръщал внимание, и при това щеше да се покаже като истински джентълмен по отношение на Мелинда — съпругата, която беше наела детектив да го следи. А ако Карпентър не се окажеше детектив, поне нямаше да се е държал глупашки, като споделя подозренията си. Втори път не беше забелязал издутина под мишницата му. Но за ония триста долара от банковата сметка нямаше друго обяснение, освен че Мелинда лека-полека му ги изплаща.

В миговете преди да заспи бавно, от само себе си у него се занадига смътна, напиреща като борец в хватка враждебност към Мелинда. Така се случва да излезе наяве някоя привичка — да заспиш, легнал по гръб, например както сега. Все още будното му съзнание извади наяве тая враждебност и я остави да му се изплъзне, както се изплъзва в просъница най-обикновена и ненатрапчива мисъл. Мелинда му се явяваше като че с надпис „Моят враг“, истинският му враг, който никога нямаше да се вразуми. Смътната враждебност стегна хватката си, той се понамести в леглото и заспа.

Изглежда Харолд Карпентър беше взел решение рязко да смени тактиката. Разреди посещенията си и започна по-често да се вижда насаме с Мелинда. Непосредствено след рождения ден те прекараха заедно два следобеда и Мелинда направи всичко възможно Вик да го научи. Но той изобщо не обърна внимание. Само и каза:

— Никак не ме интересува колко често излизаш с Карпентър. Но повече не искам да го виждам вкъщи.

Мелинда го изгледа озадачена.

— Какво те прихваща?

— Чисто и просто ми е неприятен — отсече Вик и отново се зачете във вечерния вестник.

— И откога ти стана неприятен? Струва ми се, че доскоро ти беше особено интересен.

— И продължава да ми е особено интересен.

Мелинда не отвърна веднага, само неспокойно запристъпя от крак на крак. По изключение беше обула обувки на висок ток, понеже Карпентър беше висок.

— И откога започна да се разпореждаш кой да идва вкъщи и кой не? — попита тя след малко, като едва сдържаше гласа си, търсейки верния тон.

— Отсега. Неприятен ми е, и толкова. Съжалявам. И не ми се говори повече за това. Не може ли ти да ходиш при него или пък някъде другаде да се виждате? Пък и той няма да е тук още дълго, нали?

— Не, доколкото знам. Може би още две седмици.

Вик се подсмихна зад вестника, после усмихнат погледна Мелинда. Значи още две седмици за негова сметка. Изкушаваше се да ѝ го каже, но опакият навик да сподавя импулсите си го спря.

— Много ще ни липсва, нали?

— Не бих казала, че ще „ни“ липсва.

— Но сигурно скоро ще се появи някой друг. — Усети, че Мелинда настръхва. Тя запали цигара и хвърли запалката върху възглавниците на дивана.

— В чудесно настроение си тая вечер, няма що. И гостоприемен, и мил, и внимателен. Нали все се хвалиш с тия си достойнства.

— Никога не съм се хвалил. — Той забеляза уплахата ѝ. — Е, хайде, не ми обръщай внимание. Всъщност нямам нищо против Карпентър. Та той е един много мил и симпатичен човек.

— Само го казваш, но не го мислиш.

— Нима? Съжалявам.

Някак странно го избиваше на мекушава отстъпчивост и неприязън едновременно. Осъзна, че се е усмихнал.

— Хайде да забравим за тоя разговор, а? Какво ще вечеряме?

— Искам да бъда сигурна, че ако реша да го поканя вкъщи, ти няма да се държиш грубо.

Вик преглътна. За принципа ставаше дума, а не конкретно за Карпентър и Мелинда. Усети, че отново по силата на навика се усмихва.

— Разбира се, че можеш да го доведеш вкъщи, скъпа. Извинявай, че избухнах. — Замълча, но понеже Мелинда не продума, продължи: — Кога би искала да го поканиш? Защо не още тия дни на вечеря?

— Няма нужда да се престараваш!

Мелинда нервно въртеше на пръста си някаква връв. Това го дразнеше нетърпимо, колкото и да се опитваше да не обръща внимание.

— Какво ще вечеряме, скъпа? Да отида ли да приготвя нещо?

— Аз ще приготвя — отвърна Мелинда и се завтече към кухнята.

Понякога в съзнанието му се надигаше вихър, който сякаш брулеше тъмните очертания на горски върхари. В такива моменти мисълта му изпреварваше действията и той се виждаше да събаря пепелници от масата, да чупи охлювни черупки между пръстите си, което така и не ставаше, защото винаги успяваше да се овладее. Нито веднъж ръцете му не нарушиха плавните си сръчни движения — малки, пухкави, добротворни ръце, чисти като на лекар, освен когато ги изцапваше с мастило в печатницата. Охлювите все така обичаха тия ръце и бавно, но уверено пълзяха по палеца му, дори без слабият им взор да е примамен от листо маруля.

Най-сетне натрапчивата мисъл за брулените горски върхари се избистри в ясения спомен за връхлитаща планинска буря в Австрия. Тогава беше десетгодишен. Баща му беше още жив и тримата с майка му бяха предприели едно от ежегодните си пътувания до Европа. Баща му беше инженер-консултант по жиростатика и въпреки че беше подсигурен със солидна рента цял живот беше създавал впечатлението, че работи непрестанно, че пред него стои за разрешаване основният практически проблем да си изкара хляба, който всъщност имаше наготово, и да гони повишение, което не беше за него условие за съществуване. Спомняше си всичко много добре. Баща му беше приключил две-триседмичната си работа в Париж и преди да се върнат къщи, тримата прекараха част от отпуската в Мюнхен и Залцбург. Отседнаха в един хотел съвсем като в приказките (на Волфгангзее ли беше или пък на Фушлзее?). Беше зима — нямаше сняг, но се очакваше всеки момент да завали. И тогава от планинския скат срещу техния прозорец връхлетя бурята. Вик помнеше как бе зъзнал въпреки добре уплътнените прозорци и дебелите хотелски стени и как нищо не можеха да направят срещу студа, защото колкото и силно да беше отоплението на хотела, за случая не беше достатъчно. Баща му, крайно изискан човек, комуто тежеше съзнанието за материалното му превъзходство над повечето хора, не би се оплакал дори и при много по-ниска температура. *Richesse oblige*^[1]. Бурята се задаваше откъм планината, която изглеждаше зловещо близка и тъмна, като несъкрушим исполин с незнайна мощ. Очертанията на дърветата по върховете се извиваха на всички страни, сякаш изтезавани от побеснелия, напирещ вятър, се мъчеха да се изтръгнат от корен, за да му се изплъзнат. С глас, който прикриваше собствената му възбуда, баща му каза: „Този облак ще навее сняг“, а облакът беше почти черен, толкова черен, че стаята им беше притъмняла като да беше нощ. И когато черният облак се реши да се изтърколи към тях по планинския скат, помитайки дърветата в тътнещ порой, Вик побягна от прозореца и се сви в отсрещния ъгъл на стаята. Помнеше изненаданото и разочаровано лице на баща си, докато го изправяше на крака. Успя да се задържи прав, но не можа да си наложи да се върне до прозореца, колкото и да настояваше баща му. Страх го беше не от бурята, а от мятащите се в безреда дървета.

Напоследък все се сещаше за тях, когато разбереше, че Мелинда е прекарала следобед с Карпентър. Всъщност подозираше, че в повечето случаи, когато му казва, че отива с Карпентър на езерото или в бара на „Честърфийлд“, или пък че ще му ходи на гости, Мелинда си е наумила нещо съвсем друго. Това му беше направо отвратително, но не даде никакъв външен израз на отвращението си — повече никакви остри забележки, никакви недоволни физиономии. На два пъти ѝ предлага да поканят Карпентър — единия път, когато очакваха Хорас и Мери, и втория път, когато имаха хубави пържоли, но Мелинда така и не го покани. Такъв ли е бил номерът? Да го накарат да вземе отношенията им за толкова интимни, че не желаят компанията на трети? Голям хитрец беше тоя Карпентър. Наистина умееше да се владее, но беше най-лошият актьор на света. Кого си въобразяваше, че залъгва? Не успя даже хората в града да настрои срещу Виктор Ван Алън. А мисълта, че навярно и плаща на Карпентър, беше, най-меко казано, неприятна на Вик.

Успяваше да се сдържа, докато един ден видя на улицата Ралф Гоздън и Дон Уилсън заедно. Беше по обяд и на път за вкъщи спря колата пред една обуцарница, за да прибере обувките на Трикси, които беше оставил на поправка. Точно излизаше от обуцарницата, когато Уилсън и Ралф се зададоха по тротоара. Стори му се, че и двамата се сепнаха, като го видяха, и от това гневът му пламна.

— Здравейте — подсмихна се Вик, като приближиха. — Искам нещо да ви питам.

— Да чуем — дръзко се ухили Ралф, макар че тънката кожа на лицето му преbledня.

— Убеден съм, че вие двамата познавате Харолд Карпентър — рече Вик.

Ралф загуби ума и дума, а Уилсън едва успя да измъкне, че са се виждали.

— Естествено. Вие ли го наехте?

— Да съм го наел? Какво искате да кажете? — Черните вежди на Уилсън се склочиха.

— Не се правете, че не разбирате. Карпентър изобщо не е това, за което се представя. Стигнах до извода, че е детектив, по всяка вероятност подбран от вас, Уилсън. До Ню Йорк ли ходихте да го наемете... — щеше да каже „за жена ми“, но се спря.

— Не разбирам за какво говорите — намръщен рече Уилсън.

Но по уплашения поглед на Ралф му стана ясно, че е уцелил истината или поне е близо до нея.

— Много добре разбирате. Карпентър е детектив и това ви е известно, нали? Нали, Уилсън? — Вик пристъпи крачка напред и Уилсън се отдръпна. Би го ударил с удоволствие.

Уилсън се озърна дали някой не ги гледа.

— Възможно е. Но не го познавам достатъчно добре.

— А кой го нае? Нали вие? — Вик изгледа Ралф. — А може би вие? Макар че, като поразмисли човек, не бихте имали смелост за подобно нещо. Предпочитате да стоите настрана и да се забавлявате, нали, Ралф?

— Да не сте откачили? — само успя да промълви Ралф.

— Към кое детективско бюро се числи? — обърна се Вик към Уилсън, като нарочно още повече се наведе към него.

— Но какво толкова има? Да не би да излиза прекалено често с жена ви? — изписука Ралф. — Защо тогава направо не го убиете?

— Затваряй си устата! — срязва го Уилсън. Май трепереше.

— Кое е бюрото? — повтори въпроса си Вик. — Няма какво да го увъртате, защото много добре ми е известно, че Карпентър е детектив.

Ако пък се окажеше, че не е, че е поел по съвсем грешен път, просто щяха да го сметнат за луд. А това щеше само да му помогне.

— Мълчите? Е добре, ще разбере от Мелинда. Не исках да опирам до нея, но щом се налага... Тя още не предполага, че съм се досетил. — Той погледна Уилсън с презрение. — Обещавам ви да разглася тая история. И може градът да ви се види тесен.

— Стига сте се правили на господ, Вик! — обади се Ралф, внезапно окуражен в страха си. — Да не би да е ваш тоя град? Да не би вие да раздавате правосъдие?

— Да ви кажа ли как им викат на хора като вас, Ралф? — рече Вик и от яд вратът му почервения.

Ралф млъкна.

— Сигурно си спомняте мнението ми за вас — каза Уилсън. — Казах ви го право в очите.

— Смелчага сте вие, Уилсън. Но защо нямате смелост да ми кажете къде работи Карпентър? Би следвало аз да прекъсна

ангажимента му, след като му плащам. — Възбудата изби по смръщеното лице на Уилсън. — Значи нямате смелост, а?

— Ще ви кажа, като толкова искате — реши се Уилсън. — Секретна детективска служба, Манхатън.

— Секретна! — Вик отметна глава и се разсмя. — Ха-ха-ха! Секретна!

Уилсън и Ралф смутено се спогледаха.

— Благодаря. Ще им позвъня следобед. И още нещо — вие ли го наехте, Уилсън?

Уилсън не отвърна и тръгна да си върви, като че вече беше казал достатъчно.

— Нали вие го наехте, Уилсън? — извика Вик след него.

Уилсън се обърна, но не каза нищо. Излишно беше.

Вик обядва сам на спокойствие (Мелинда беше излязла), прехвърли няколко страници от книгата за витражите, после извади телефонния указател на Манхатън и потърси номера на Секретната детективска служба в раздела „Детективски служби“. Отново му стана смешно, че е „секретна“.

Обади му се мъжки глас с доста твърдо нийоркско произношение.

— Добър ден. Обаждам се във връзка с вашия служител Харолд Карпентър, поне с това име се представя — започна Вик.

— А, да, сещам се за кого говорите — гласът звучеше доста любезно въпреки грубото произношение.

— Нямаме повече нужда от него — продължи Вик.

— Аха. Случило ли се е нещо?

— Какво да се е случило?

— Питам ви дали имате някакви оплаквания.

— Съвсем не. Освен че човекът, когото трябваше да наблюдава, е разбрал кой е и съответно се пази.

— Ясно. Обажда се мистър... мистър Доналд Уилсън от Литъл Уесли, Масачусетс, нали?

— Не.

— А кой е на телефона?

— Човекът, когото Карпентър трябваше да следи.

Кратко мълчание.

— Значи Виктор Ван Алън?

— Точно така. Или пращайте нов човек, или се откажете от тая работа. Според мен по-добре се откажете, защото сметката плащам аз и ако тая глупост се проточи, просто ще откажа да плащам. А не виждам откъде другаде ще ви дойдат парите. — Отново мълчание. — Разбрахте ли ме?

— Да, мистър Ван Алън.

— Така. Ако е останало нещо неплатено, можете направо да ми изпратите сметката. Предполагам, че ми имате адреса?

— Да, мистър Ван Алън.

— Добре. Това е всичко. Благодаря. А, един момент!

— Да?

— Моля ви веднага да телеграфирате на Карпентър, че прекратявате ангажимента му. Аз ще платя за телеграмата.

— Ще бъде изпълнено, мистър Ван Алън.

С това разговорът приключи.

Мелинда се прибра в седем и петнадесет и каза, че пила коктейл с Харолд.

— Харолд получил ли си е телеграмата? — попита Вик.

— Каква телеграма?

— Тази, с която Секретната детективска служба му отнема случая.

Мелинда зяпна, но лицето ѝ изразяваше повече яд, отколкото изненада.

— Как разбра? — мина тя в настъпление.

— Уилсън изплю камъчето. Какво го прихваща и него, ами не си гледа пишещата машина!

Седнала на пода, Трикси слушаше с широко отворени очи.

— Кога ти каза? — настояваше Мелинда.

— Днес по обяд. Налетях на него и Ралф на улицата. Не бях виждал по-стреснати и тъпи физиономии.

— Какво точно ти каза? — съвсем объркана попита Мелинда.

— Само го попитах — спокойно поде Вик — дали Карпентър не е детектив. Попитах ги и двамата. И когато Уилсън призна, което не ми струва особени усилия, понеже се беше побъркал от страх, го попитах за името на детективската служба. Той ми го каза и аз се обадох по телефона с молба да прекратят ангажимента на Карпентър. До гуша ми дойде да му плащам.

Мелинда хвърли на дивана джобното издание, което държеше, и свали палтото си.

— Такаа. Значи по сметките си се... — Не довърши.

Вик почти я съжали за неуспеха й.

— Не, мила моя. Преди няколко дена Хорас ми каза, че Карпентър нищо не знае за Колумбийския университет. Хорас поддържа връзка точно с катедрата по психиатрия. А дали Карпентър се е споразумявал нещо в „Кенингтън“, или не, не зная и не ме интересува.

Мелинда демонстративно отиде в кухнята. Без съмнение тая вечер щеше да се напие. Пък и сигурно вече добре си беше подложила с Карпентър. Утрешният махмурлук беше готов. Вик въздъхна и се зачете във вестника.

— Искаш ли нещо за пиене? — извика Мелинда от кухнята.

— Не, благодаря.

— Изглеждаш много добре напоследък. Същински образец на цветущо здраве — забеляза тя, като се върна с питието си. — Може би ще ти е интересно да научиш, че Карпентър действително е психиатър. Е, може да няма диплома — побърза да го защити тя, — но знае доста неща.

— Не желая да го виждам повече — бавно, с отвращение натърти Вик. Мелинда мълчеше. Той поде отново: — А ти откъде знаеш? Да не ти е правил психоанализа?

— Не.

— Жалко. Би могъл да ме просветли относно теб. Признавам, че не те разбирам.

— Аз пък те разбирам — озъби се тя.

— За какво ти беше тогава тоя психиатър? Всъщност психиатър или детектив?

— И двете — гневно отвърна Мелинда, като крачеше из стаята и отпиваше от тъмнозлатистото уиски.

— Аха. И каква диагноза ми е сложил?

— Остър случай на шизофрения.

— О?! Остър случай е той, така да знае! Едно голямо недоразумение, нищожество, което стъпкваш и веднага забравяш!

Мелинда изсумтя.

— Той би могъл да те...

— Татко, какво е това шизомения? — попита Трикси, която продължаваше да седи на пода, обвила ръце около коленете си, и да поглъща всяка тяхна дума.

— Точно така се просвещава едно дете — злостно процеди Мелинда.

— И по-лоши е чувала. — Вик се изкашля. — Шизофрения, детето ми, означава раздвоение на личността. Това е душевно заболяване, което се характеризира с прекъсване на връзката с действителността и отслабване на умствената дейност. Това е то. Разбра ли? Оказва се, че твоят татко има шизофрения.

— Хи-хи-хи — изкиска се Трикси, като да я будалкаха. — И как разбра?

— Мистър Карпентър така казва.

— Той пък как е разбрал? — смееше се Трикси очарована. Като че ли слушаше някоя от веселите нелепици, които Вик съчиняваше за разни несъществуващи животни, и тя го питаше могат ли да летят, да четат, да готвят, да шият, да се обличат сами и той отговаряше ту че могат, ту че не могат.

— Мистър Карпентър е психиатър — обясни и Вик.

— Какво е това психиатър? — попита Трикси.

— За бога, Вик, престанете! — извика Мелинда, като се извърна от другия край на стаята да го изгледа.

— Друг път ще продължим този разговор — усмихна се Вик на дъщеря си.

Мелинда наистина се напи яко тая вечер. Два пъти говори по телефона, но Вик взе мерки да не я чува, като се оттегли в кухнята, където гласът ѝ не можеше да достигне. Пригответи вечерята. Мелинда едва-едва хапна. Към девет часа, времето, по което Трикси си лягаше, Мелинда вече се олюляваше. До този момент Вик беше разяснил няколко психиатрични понятия. Не беше лесно да се обясни на Трикси какво е това съзнание, затова ѝ каза, че когато човек пие прекалено много и заспи на дивана, го загубва.

[1] Богатството задължава (фр.). — Б.пр. ↑

По обяд на другия ден Мелинда още не беше станала. Вик знаеше, че е заспала много късно, защото в два и половина, когато загасяше лампата си, бе видял светлото очертание на прозореца ѝ върху тревата. В седем вечерта я завари все така махмурлия, макар че беше спала до три часа. Имаше да ѝ казва две неща, едното — приятно, другото — може би не чак толкова. Реши да започне с първото, та дано ѝ подействува добре, защото състоянието ѝ преди вечеря беше направо отчайващо.

— Можеш да бъдеш сигурна, че нямам намерение да казвам на никого каквото и да било, дори на Хорас и Фил. Така че ако Уилсън и Ралф си затварят устата, за което имат всички основания, никой няма да разбере за тая история с детектива. Друг не знае, нали? — попита загрижено той, сякаш беше на нейна страна.

— Не — отвърна тя, съвсем беззащитна в страданието си.

— Помислих, че ще се почувствуващ по-добре, ако ти го кажа.

— Благодаря ти — вяло отвърна Мелинда.

Той неволно сви рамене. Но Мелинда гледаше встрани и не забеляза.

— Между другото днес получих писмо от Брайън Райдър. Кани се да идва насам през втората половина на ноември. Казах му, че може да отседне у нас. Идва само за два-три дни, освен това имаме доста работа в печатницата, така че няма да се задържаме дълго въкъщи.

По нищо не личеше да го е чула, думите му минаваха край ушите ѝ, като да говореше на заспал човек или пък сам на себе си.

— От писмата се вижда, че е много интелигентен младеж. Само на двадесет и четири години е.

— Няма ли да ми донесеш нещо за пиене? — Мелинда му протегна празната си чаша, като продължаваше да гледа в пода.

Този път Мелинда яде много на вечеря. Винаги ядеше много, когато беше махмурлия, тъй като смяташе, че в тия случаи яденето

полага. „Запушвало“ и затова оправяло. След вечерята се почувствува достатъчно добре, за да прегледа вечерния вестник.

Вик сложи Трикси в леглото, после се върна при Мелинда и седна във фотьойла насреща ѝ.

— Искам нещо да те попитам — започна той.

— Слушам те — погледна го тя над вестника.

— Би ли искала да ти дам развод? При положение, че ти отпусна голяма издръжка.

Тя задържа поглед върху него.

— Не — отсече накрая твърдо и разгневено.

— Но как ще я караме така? — възкликна Вик и разтвори ръце, внезапно почувствувал се самото олицетворение на логиката. — Мразиш ме. Гледаш ме като враг. Наемаш детектив да ме следи...

— Защото уби Чарли. И е толкова вярно, колкото че седиш сега тук.

— Но, скъпа, съвсем не е вярно. Хайде, ела на себе си.

— Всички знаят, че е вярно!

— Кои всички?

— Дон Уилсън, Харолд, Ралф!

— Защо тогава не го докажат? — попита той спокойно.

— Дай им малко време и ще го докажат. Ако не те, аз ще го докажа! — Тя трескаво се пресегна от дивана към цигарите на масата.

— Бих искал да знам как. Разбира се, стига да искаш, винаги можеш да натопиш човека, но, струва ми се — замислено додаде той, — че малко сте закъснели. Защо впрочем Уилсън или Карпентър не ме изпитат на детектор на лъжата? Макар че едва ли имат някакво законно право.

— Харолд казва, че изобщо няма да реагираш — отвърна тя. — Според него не си с всички си.

— И ето ти основание да се освободиш от мен.

— Я не ме поднасяй.

— Извинявай, ако така се получи. Но да се върнем към това, което те попитах. Ще ти дам всичко освен Трикси, ако поискаш развод. Помисли само — ще имаш достатъчно пари да вършиш каквото си искаш, да се срещаш с когото си поискаш. Ще се освободиш от всякаква отговорност за дете и съпруг. Помисли само как би могла да се забавляваш.

Мелинда хапеше долната си устна, сякаш думите му я измъчваха — а може би изкушението беше твърде голямо.

— Още не съм си разчистила сметките с теб. Ще ми се да те съсия, да те смачкам.

Той разтвори леко ръце.

— Има толкова изпитани средства — арсеник в супата например. Само че имам много чувствително небце. Освен това...

— Нямам намерение да те убивам. Ти си толкова откачен, че ти е все едно жив ли си или мъртъв. Решила съм да смачкам гадното ти самочувствие.

— А нима вече не си? Мила моя, какво още ти остава да направиш? Какво си мислиш, че ме крепи в този живот?

— Самочувствието ти.

Смях заклокочи в гърлото му, но почти веднага секна.

— Не, не е самочувствието. А силната воля, която споява отломъците на личността ми. Тя ме крепи и този живот, а не самочувствието. Пък и откъде да го взема това самочувствие? — отчаяно завърши той, извънредно доволен от тая насока на разговора, както и от собствения си глас, който му звучеше съвсем безпристрастно, като че ли го слушаше записан на магнетофонна лента. Говореше като трагически актьор, съчетал непосредствената страст с преиграването. Гласът му щедро се лееше, жестовете му пламенно убеждаваха:

— Знаеш, че те обичам, знаеш, че бих ти дал всичко, което поискаш, всичко, което е по силите ми. — Той замълча за миг — сети се, че вече ѝ е дал и половината легло, своята половина, но не ѝ го каза от страх да не се разсмее или пък нея да разсмее. — За последен път ти предлагам. Не виждам какво повече бих могъл да направя.

— Вече ти казах — бавно поде тя, — че още не съм си разчистила сметките с тебе. Защо ти не поискаш развод? При това ще ти го дадат веднага, защото имаш сериозни основания — поне така смяташ, нали? — додаде тя иронично, като чели ставаше дума за някакви фантасмагории, като че ли на такива основания можеше да се позове само един мерзавец.

— Да съм ти казвал, че искам развод? За мен това би означавало бягство от отговорност. Пък и не върви мъж да иска развод. Жената

трябва да поиска развод. Но аз започнах този разговор, по-точно този скандал, за да...

— Още не си му чул края.

— Именно. Все с тоя враждебен тон ли ще ми говориш? — Неговият тон беше все още мек.

— Прав си. Ще го запазя за последната атака — все така враждебно отвърна тя.

Вик въздъхна.

— Значи статуквото остава същото. Кога ще поканиш Уилсън и Ралф? Съвсем спокойно ги покани. Няма да има проблеми от моя страна.

Мелинда го погледна със студени и неподвижни като на жаба очи.

— Това ли е всичко, което имаш да ми казваш?

— Да.

— В такъв случай ще си лягам.

Той стана и ѝ се усмихна.

— Лека нощ. Приятни сънища.

После взе лулата си от масичката до фотьойла и се отправи към отвъдния свят на своята стая.

Не бяха минали и две седмици от срещата им с Вик на улицата, когато Дон Уилсън се премести с жена си в Уесли. За пореден път Мелинда се притече на помощ в намирането на квартира, ако и да се отнасяше за Уесли. За Вик това беше недостойно отстъпление. Уилсън беше рухнал още от първия удар. Сега се оттегляше, за да си осигури по-добро прикритие, макар че навъсеният му поглед така по-трудно можеше да следи врага.

— Какво става около Уилсън? Нима се е озовал в такова нетърпимо положение, че чак да напуска града? — попита Вик Мелинда, макар отлично да знаеше, че точно това е станало. Най-вероятното беше Ралф да се е разприказвал. Само че целта му е била зле премерена — за да разправа, че Виктор Ван Алън е бил следен пет седмици от детектив, тъй като е сериозно заподозрян, Ралф трябва да се е надявал да настрои общественото мнение срещу него. Обаче репутацията на Вик беше издържала. Отзвукът беше чудноват, сякаш стъклено гюле е било изстреляно по каменна стена и се е разпръснало на хиляди частици, някои от които гражданите са събрали, но от тях цялостна история не се получаваше. Кой примерно е наел детектива? Някои предполагаха, че е Уилсън — само че безпаричието му веднага биеше на очи. Според други, ако изобщо е имало детектив и тая история не е някаква измишльотина, то той чисто и просто е бил полицейски инспектор, който две седмици след инцидента с Де Лайл тайно е извършвал обичайните при подобни случаи разследвания. Хорас беше най-наясно от всички, но дори и той не се реши да каже нещо, нито да попита Вик дали Мелинда не е наела детектива. Вик знаеше, че Хорас си го мисли, но, изглежда, му се струваше твърде срамно да задава въпрос за такова нещо — при това може би несъществуващо, — на който Вик с твърде мъчително усилие над себе си би трябвало да отговори с „да“. Но на лицето на Хорас тия дни беше изписана мъка.

Вик се чувствуваше по-весел и по-бодър от всякога. А Мелинда все повече затъваше в мрачно пиянство. При едно от многото ѝ пътувания до Уесли я задържаха за превишаване на скорост и шофиране в нетрезво състояние. Обади му се в печатницата от полицейския участък в Уесли и Вик веднага потегли за там. От пръв поглед забеляза, че не е много пияна, всъщност никак в сравнение с друг път, но полицаят сигурно е усетил някакъв дъх или пък е решил, че е пила, ако се е разгорещила, като я е спрял. Мелинда самоуверено настояваше да ѝ направят алкохолна проба, но се оказа, че нямат балончета.

— Нима не виждате, че не е пияна? — обърна се Вик към полицаия. — Приемам, че може да е превишила скоростта. И друг път ѝ се е случвало. Мелинда, защо не се разбереш с човека, щом си карала с непозволена скорост!

С цялата си тактичност Вик се стараеше да го предума, защото, отнемеха ли на Мелинда свидетелството за правоуправление, животът им щеше да се превърне в същински ад. Вързана вкъщи, Мелинда щеше да е още по-непоносима. Полицаят дръпна една реч за опасността от шофирането в нетрезво състояние, която Вик внимателно изслуша, сигурен, че всичко ще свърши благополучно. Мелинда обаче го прекъсна:

— Никога не са ме спирани за шофиране в нетрезво състояние и твърдя, че и сега не съм пияна!

Настоятелността ѝ подействува на полицаия, както, разбира се, и фактът, че Вик не е кой да е, а уважаваният гражданин на Литъл Уесли и собственик на „Грийнспър Прес“ Виктор Ван Алън. Поне видът на застаряващия капитан от пътната полиция беше достатъчно интелигентен, за да може да се предположи, че действително е чувал за „Грийнспър Прес“ и за притежателя ѝ. Работата се размина с петнадесет долара глоба, която Вик заплати, а Мелинда продължи пътя си към Уесли.

— Ще ми кажеш ли какво е наумил, Дон Уилсън? — попита Вик вечерта.

— Какво искаш да кажеш?

— Питам те какво сте наумили вие двамата. Нещо все се съвещавате.

— Той ми е симпатичен. Намираме много общи теми за разговор. Дон има много интересни идеи.

— Нима? И аз да не знам досега, че се интересуваш от идеи!

— О, това е нещо повече от идеи.

— Като например?

Тя отмина въпроса. Беше коленичила да разчиства шкафа си и измъкваше отвътре обувки, захвърлени чорапи, калъпи за обувки, някаква прашна парцалена кукла на Трикси.

— Никак няма да е лошо да си вземем куче — внезапно рече Вик. — Трикси ще се зарадва. Откога говорим и все отлагаме.

— Само куче ни липсва.

— Ще питам Трикси какво куче иска.

Мелинда не обичаше кучетата. Колко пъти бяха говорили и той все беше отстъпвал. Сега вече не го интересуваше дали Мелинда възразява, или не.

— Как е впрочем Джун Уилсън?

— Добре. Защо?

— Просто ми е симпатична. Такава една мила и чистосърдечна. Чудя се как е могла да се омъжи за този тип.

— Глупачка е тя. Той сигурно не е знаел за какво чудо се жени.

— Знаеш ли, тя ме посети преди близо два месеца само за да ми каже, че не одобрява действията на мъжа си. Помня колко тактично се изрази. Не споделяла мнението на мъжа си и искала да ми го каже. Жалко, че заради Уилсън трябва да живее като изгнаница. Какво всъщност прави тя, докато вие двамата си приказвате?

Мелинда по изключение не беше настроена за кавга.

Вик се загледа в превития ѝ гръб, в ръцете ѝ, които трескаво четкаха обувките и ги подреждаха в права редица — общо взето, необичайно съзидателен изблик на неосъществената ѝ енергия. Ясно му беше що за атмосфера цари у Уилсънови, единственото място, където не я посрещаха хладно. Дон навярно е започнал да се отегчава от Мелинда, да гледа на нея като на косвена причина за оттеглянето си от Литъл Уесли и за изпадането си в немилост, но се чувствуваше длъжен да бъде мил с нея. Джун сигурно ги оставя насаме, след като хладно поздрави, но тъй като Мелинда поначало презира жените, това не ѝ прави никакво впечатление. Много вероятно е и Ралф да се отбива от време на време, както и Мелинда да наминава при него, независимо

че е казала, че отива у Уилсънови. Много е вероятно, стига Ралф да намери смелост да я допусне в дома си. Вик се подсмихна, загледан в издължения силен гръб и забързаните ръце на Мелинда, и се замисли как ли се държат двамата насаме. Ралф сигурно се бои да я докосне и Мелинда го презира за това, обаче все я тегли към него, защото и той спада към малкия съюз срещу Вик. Сигурно неспирно бърборят за него, повтарят се и се преповтарят като стари баби.

Вик почука на вратата на Трикси.

— Ще позволите ли, госпожице?

— Влизай!

Отвори вратата. Трикси седеше на кревата и шареше с боички едно блокче за оцветяване. Усмихна ѝ се. Какво самостоятелно, спокойно, задълбочено дете. Беше горд с нея. Тя беше същинско негово копие.

— Трикси, какво ще кажеш да си вземем куче?

— Ама истинско куче ли?

— Няма да се излагаме с плюшено я!

— Татенце!

Тя се изтърколи от кревата и заподскача, като си подсвиркуваше:

— Куче — куче — куче! И-и-ха-а!

Той пъхна ръце под мишниците ѝ и я вдигна високо във въздуха.

— Казвай сега какво ще бъде кучето!

— Голямо!

— Добре де, ама какво?

— Ами — овчарско!

— Я измисли нещо по-интересно!

— Ами — вълча порода!

Той я пусна да стъпи на земята.

— Те са за полицаите. Защо да не си вземем боксер. Оня ден, като минавах по Истлаймския път, май видях къде дават малки боксерчета. Ти нали искаш малко кученце?

— Да — отвърна Трикси, като продължаваше да подскача нагоре-надолу, толкова щастлива, че беше съгласна с всичко.

— Значи решено. Утре следобед отиваме. Ще дойда да те взема от училище в три.

— Ре-ше-но! — отвърна Трикси на пресекулки, както подскачаше. — Как изглеждат боксерите?

— Я не се излагай! Кафяви, с черна муцуна, горе-долу ей толкова високи... Ще видиш, че ще ти хареса!

— Ей, страхотия!

— Я виж как се задъха! Време е да си лягаш. Хайде, почвай да се събличаш! — Вик тръгна към вратата.

— Пусни ми водата в банята!

— Нали се къпа преди вечеря?

— Искам пак.

Вик понечи да се възпротиви, после рече: „Добре“, прекоси хола и пусна водата в банята. Тая страст на Трикси да се къпе започна преди два дни, когато ѝ подари един гумен водолаз. Сега водолазът лежеше до ваната. Вик го пусна вътре и му стисна помпичката, за да се напълни с въздух и да не потъва. Беше малко, тридесетина сантиметрово човече с гумен водолазен костюм и шнорхел, свързан с кислородния апарат на гърба. Няколко минути погледа как се поклаща на повърхността и когато ваната се напълни достатъчно, пусна помпичката и човечето послушно запотъва сред рояк въздушни мехурчета, докато накрая се изправи върху тежките си крака на дъното на ваната. Вик се усмихна. Беше му забавно и реши да го повтори. Чудесна играчка. Често си беше мислил, че ако печатарството не го привличаше толкова силно, би се заловил да прави играчки. По-приятно занимание от това не би могъл да си измисли.

Трикси пристигна, свали хавлията на червени и бели райета и доверчиво влезе във ваната, без дори да провери дали водата не е студена.

— Госпожице, ваната е на ваше разположение — рече Вик и тръгна към вратата.

— Татко, когато Чарли се удави в басейна, и той ли застана прав на дъното?

— Не съм бил там, та да знам, душко.

— Бил си, бил си! — настоя тя, внезапно смръщила русите си вежди.

— Ами не можах да видя под водата.

— Не го ли дръпна първо за краката?

— Как да ти кажа, май че изобщо не се докоснах до него — полу на шега, полусериозно отвърна Вик.

— Как пък да не си! И Джени, и Еди Дънкан, и Грейси, и Пити, и всички, всички така казват!

— Боже господи, ама наистина ли? Та това е ужасно!

— Ей, не ме будалкай! — изхихика Трикси.

— Съвсем не те будалкам — вече сериозно отвърна Вик, осъзнал колко често е правил точно това. — А откъде са толкова сигурни твоите приятелчета?

— Казали са им.

— Кой им е казал?

— Майките и татковците им.

— На всички, които ми изреди?

— Да — отвърна Трикси и го погледна както в редките случаи, когато лъжеше, и понеже сама не си вярваше, не беше съвсем сигурна, че ще ѝ повярват.

— Не ти вярвам — отсече Вик. — Само някои приказват така, но вие по детски раздувате нещата. — А не бива, искаше да добави той, но знаеше, че Трикси няма да го послуша, а и не искаше да изглежда нито в нейните, нито в своите очи дотолкова уплашен, че да я смъмри.

— Все ме врънкат да им кажа как си го убил — рече Трикси.

Вик се наведе и затвори крана, защото водата беше стигнала почти до раменете ѝ:

— Но аз не съм го убил, детето ми. Иначе щяха да ме пратят в затвора. Нали знаеш, че за убийство наказват със смърт. — Той шептеше както за да ѝ направи по-силно впечатление, така и защото, като не шуртеше водата, Мелинда би могла да ги чуе от хола.

За миг Трикси го погледна съсредоточено, после погледът ѝ разсеяно — също като на Мелинда — се плъзна по потъналия водолаз. Не искаше да повярва, че не е убил. В тая руса главица нямаше никакъв нравствен критерий, камо ли за нещо толкова голямо като убийство. Трикси не би откраднала и парченце тебешир от училище, но убийството за нея беше съвсем друго нещо. Всеки ден тя гледеше убийства в комиксите, по телевизията у Джени, ликуваше, когато добрите каубои от уестърните геройски убиваха. Тя искаше татко ѝ да е герой, от „добрите“, да не се страхува от нищо. А ето че сега ѝ падна в очите.

Трикси вдигна глава.

— Аз пък знам, че си го убил. Само ми казваш, че не си.

На следващия ден двамата купиха един мъжки боксер за седемдесет и пет долара. Беше съвсем мъничък, ушите му бяха току-що подрязани, омотани с бинтове и пластири, които стърчаха по главата му. Беше чистокръвен боксер на име Роджър Горски. На Вик му стана много драго, че от толкова много кученца Трикси се спря точно на Роджър заради печалната му маймунска муцунка и заради бинтовете му. Докато оглеждаха кученцата, Роджър на два пъти наостри уши и изскимтя срещу него, а изражението му стана още по-печално. През целия път до вкъщи Трикси го държа в скута си, прегърнала го през врата, по-щастлива дори отколкото на Коледа.

Мелинда сигурно щеше да направи някоя неприятна забележка по адрес на кучето, ако не беше видяла, че Трикси е очарована. Вик намери в кухнята един картонен кашон, подряза го, за да не е много дълбок, и отвори вратичка на едната му страна, през която кученцето да влиза вътре да спи. После покри дъното на кашона със стари бебешки пелени и го отнесе в стаята на Трикси.

Беше купил пакетчета бисквити за кучета, бебешка овесена каша и бурканчета с някаква специална кучешка храна, която кучкарят му препоръча. Кученцето имаше апетит и вечерта, след като си хапна, заразмахва опашка и доби малко по-весел вид. Поигра си с гумената топка, която Трикси му търкулна на пода.

— Животът почва да навлиза вкъщи — рече Вик на Мелинда, но отговор не последва.

През ноември Вик и Мелинда отново отидоха на танцова забава, този път на т.нар. „Нощ на листопада“, с която в Литъл Уесли посрещаха есента. Като се получи поканата от клуба, първата мисъл на Вик беше да не ходи, но почти веднага промени намеренията си щеше да е грешка, ако не отиде, а той поначало се стремеше да не допуска грешки пред хората. Даде си сметка за съображенията, които бяха продиктували първоначалната му реакция да отхвърли поканата. Преди всичко отношенията им с Мелинда на 4 юли бяха къде по-добри отсега, четири месеца по-късно, и не му се щеше да противопоставя онова по-щастливо време на настоящия момент. Освен това беше потънал в четене на един ръкопис на италиански, по-точно на сицилийски, и нямаше желание дори за една вечер да се откъсне от него. Пък и съвсем нямаше да е лесно да склони Мелинда да отидат. Както и стана — тя отказа, макар да настояваше той да отиде. Навярно искаше да мине за съкрушена, съсипана жена, която си седи вкъщи и ридае. Но главно искаше да покаже, точно като не се показва пред хората, че е враг на мъжа си, а не вярна съпруга. И въпреки това не се оказа кой знае колко трудно да я предума. Последната възпираща го причина, достатъчно незначителна обаче, беше, че официалният му костюм трябваше да се стесни в кръста.

Голямата кръгла танцувална зала на клуба беше цялата украсена с есенни листа, по полилеите висяха пищни гроздове от борови шишарки, а тук-там сред червеникавокафявите листа оранжавееше по някоя кратунка. Едва тук, когато тръгна на една от обичайните си самотни обиколки из залата, на Вик започна да му става приятно. Навярно, макар и за момент, вкъщи се беше усъмнил в себе си. Не знаеше доколко да се доверява на това, което беше чул от Трикси. Сега обаче му се видя много любопитно да минава или да се застоява край същите хора както на 4 юли. Ето я мисис Поднански, по-мила и дружелюбна от всякога, ето ги Макфърсънови, съвсем, съвсем същите — към десет часа Мак позачерви очите от пиене, но сигурно щеше да

се държи докрай, а що се отнася до жена му, дори и да беше проявила на здрависване някакви признаци на подозрение с продължителния си изпитателен поглед, то като че отпадна, когато заяви, че Вик изглежда направо чудесно.

— Диета ли пазите? — попита тя възхитена. — Ще се радвам да ми я кажете.

Само защото му беше забавно, Вик записва някаква диета, която в момента си измисляше. Само хамбургер и грейпфрут. От време на време се позволяват и резенчета лук към хамбургера. Но нищо друго.

— Идеята е дотам да ти втръсне от хамбургера и грейпфрута, че изобщо да ти се отяде — поясни усмихнат. — И действително се получава.

Мисис Макфърсън го слушаше с голям интерес, разбира се, но му беше ясно като бял ден, че няма да смогне и със сантиметър да се втали. Ако пък се изтървеше пред Мелинда за диетата и станеше ясно, че Мелинда нищо не знае за нея, това не би изненадало никого, защото беше общоизвестно, че изобщо не я е грижа какво прави или яде съпругът ѝ.

Всички се държаха много мило и в края на краищата Вик се почувствува точно толкова добре, колкото и на 4 юли. Не веднъж, а два пъти покани Мери Мелър да танцуват. Танцува и с Ивлин Кауан. Не покани Мелинда, защото не му се танцуваше с нея. Не му беше безразлично обаче дали ѝ е приятно на забавата, или не. Не искаше да ѝ е тъжно. Забеляза, че Хорас и Мери проявиха любезността да поприказват с нея. После затанцува с някакъв напълно непознат мъж. Все някак си щеше да се оправи, въпреки че повечето им приятели, даже и Макфърсънови, съвсем не бяха благосклонни към нея. Вик отиде с Хорас да пийнат по нещо на дългия извит бар в края на салона. Заразказва му за италианския ръкопис. Бе дневник на една полуграмотна старица, която двадесет и шест годишна дошла със съпруга си от Сицилия в Америка. Смяташе само малко да го пооглади, колкото да се разбира, да го посъкрати и да го отпечата. Направо фантастично бе описано управлението на Кулидж^[1] и цялото изложение, отнасящо се главно до отглеждането на три момчета и две момичета, бе наситено с невероятни коментари върху политиката и нашумелите спортни звезди. Единият син на старицата станал полицай, другият се върнал в Италия, третият се заловил да събира на

черно облози за конни надбягвания, едната ѝ дъщеря завършила училище и се омъжила, а другата заминала със съпруга си — инженер — за Южна Америка. Описанията на Южна Америка, на дома в Манхатън бяха ту забавни, ту страховити. Вик накара Хорас да се смее с глас.

— Досега не си печатал такива книги — отбеляза Хорас.

Вик се озърна за Мелинда и я видя с Ралф Гоздън и мъжа, с когото вече няколко пъти беше танцувала.

— Не — отвърна той. — Но очевидно им е дошло времето. Ръкописа ми изпрати омъжената дъщеря от Южна Америка. Това е истински късмет, казвам ти. Пише ми, че прочела за „Грийнспър Прес“ в някакво южноамериканско издание и разбрала, че печатам и на други езици, не само на английски, и затова ми изпраща дневника на майка си, може би щял да ме заинтригува. Очарователно писмо. Съдържано и самоуверено едновременно. Мисля да отпечатам книгата на италиански и на английски — страница срещу страница, както беше с Ксенофонт. Иначе много малко хора ще я разберат.

— А ти как успя да я прочетеш? Нима знаеш толкова добре италиански?

— Не, но с речник криво-ляво се справям. При това имам и речник на италианските диалекти. Преди години си го купих на старо от Ню Йорк, един господ знае защо, но ето че му дойде времето. Почти всичко разбирам, а и почеркът, слава богу, е съвсем четлив.

Хорас поклати глава.

— За всичко те бива тебе.

Вик погледна към Мелинда и улови погледа на грубоватия мъж, с когото беше танцувала. Дори от другия край на салона му стана ясно, че човекът го гледа с искрено любопитство. Сигурно Мелинда току-що му го беше посочила. Ралф разговаряше с тях, скръстил ръце на гърдите си, попревил слабоватото си тяло — самото възплъщение на безличието. Не гледаше към него. Сигурно повечето хора знаеха, че е бил любовник на Мелинда. Ето че се и засмя. Нещо беше много смел тая вечер. В този момент здравенякът протегна ръце към Мелинда и двамата грациозно се понесоха по дансинга. Ралф ги загледа (дали не гледаше само Мелинда?) все така плиткоумно ухилен. Вик усети, че Хорас е проследил погледа му, и сведе очи към чашата си.

— Това не е ли Ралф Гоздън? — попита Хорас.

— Да. Това е той, добричкият ни Ралф — отвърна Вик.

Хорас почна да му разказва, че получил за анализ в лабораторията част от мозъчна тъкан на епилептик, увредена по време на лоботомията, понеже пациентът, който бил с местна упойка, помръднал. И двамата имаха подчертан интерес към мозъчните увреждани и заболявания, както и към мозъчната хирургия. Това беше любимата им тема за разговор. Точно обсъждаха ефекта от лоботомията в поведението на епилептиците, когато Мелинда пристигна със своя партньор по танц.

— Вик, запознай се с мистър Антъни Камерън. Мистър Камерън — моят съпруг.

Камерън протегна широка длан.

— Приятно ми е.

— На мен също — отвърна Вик и стисна ръката му.

— А това е мистър Мелър?

Хорас и Камерън се здрависаха.

— Мистър Камерън е предприемач. Дошъл е да търси място за строеж на къща. Помислих си, че може да му е от полза да поговори с вас — рече Мелинда с малко напевен тон, който подсказа на Вик, че основната причина да ги запознае с Камерън не е тази.

Камерън имаше ококорени белезникаво-сини очички, несъразмерно малки на фона на масивното му телосложение. Не беше много висок и главата му изглеждаше четвъртита и огромна, като че ли направена от нещо друго, а не от кости и плът. Млъкнеше ли, за да изслуша някого, устата му зейваше полуотворена. Хорас му препоръча един малък земен участък между северните квартали на Литъл Уесли и извънградската зона. Имало и малко хълмче с изглед към езерото.

— Видях го, но не ми е достатъчно високо — рече Камерън и се усмихна на Мелинда, като че ли беше казала голяма духовитост.

— Няма да намерите високо място наоколо, освен ако не ядете в планината — каза му Вик.

— А защо не? — потри ръчищата си Камерън. Вълнистата му тъмнокастения коса изглеждаше мазна, като че ли издаваше някаква неприятна сладникава миризма.

Заговориха къде може да се ходи на риба из околността. Камерън се похвали, че бил голям рибар и никога не се връщал с празен сак. Макар да стана ясно, че дори не е и чувал за най-обикновената муха за

високопланински риболов, той заразмахва ръце, за да покаже как се справя с въдицата. Хорас вече го гледаше с неприязън.

— Да ви предложи нещо за пиене? — попита Вик.

— Не, благодаря. Изобщо не близвам! — отвърна Камерън така гръмогласно, като че ли се намираще сред полето. Сияйната му усмивка разкри дребни, правилни, съвсем равни зъби. — Страхотна вечер, нали? — Той погледна Мелинда. — Ще потанцуваме ли?

— С най-голямо удоволствие — отвърна тя и вдигна ръце.

— Всичко хубаво, мистър Ван Алън, и на вас, мистър Мелър — вече танцувайки, рече Камерън. — Радвам се, че се запознахме.

— Всичко хубаво — отвърна му Вик. С Хорас се спогледаха, но и двамата бяха твърде изискани, за да се подсмихнат или да направят някоя забележка. Заговориха за друго.

Ралф Гоздън покани Мелинда само няколко пъти, останалото време тя танцува с Камерън. А към два часа се понапи и започна сама да си танцува, като развяваше дългия яркозелен шал, с който в началото на вечерта намяташе раменете си. Беше облякла рокля от розов сатен, съвсем стара, според Вик нарочно избрана, за да свидетелствува за мъките ѝ и за да може, в съчетание със зеления шал, да внушава идеята за нежен, девствен ябълков цвят, макар че лицето ѝ не излъчваше нито нежност, нито девственост. По-скоро някакво диво очарование струеше от косите ѝ, свободно развяващи се от движенията ѝ, прошарени от лятното слънце с по-светлоруси снопове. Нямахше как човек като Камерън да устои, да не бъде привлечен и от силното ѝ гъвкаво тяло и от лицето ѝ, останало вече почти без грим, просто едно леко пияно, земно, щастливо лице. Поне на Камерън сигурно му изглеждаше щастливо. Вик усещаше предизвикателството в движенията ѝ, в бясно развения шал, който на два пъти се усука о вратовете на друга танцуваща двойка. Беше предизвикателство към всички присъстващи. Най-напред Мелинда беше решена да мине за мъченица, а после за броени секунди го обърна на необузdana веселба, пак така решена да покаже, че се забавлява по-добре от когото и да било. Вик въздъхна, замислен над внезапните промени в намеренията ѝ.

На другия ден следобед Вик точно се беше заловил да почиства аквариумите с охлювите, когато изневиделица в гаража влезе Камерън. Беше по риза.

— Има ли някой тук? — подвижна той весело.

Вик беше малко изненадан, тъй като не беше чул шум от кола.

— Само аз — отвърна той. — Жена ми май още спи.

— Аха — рече Камерън. — Просто минавах насам и понеже жена ви ми каза да се чувствавам поканен по всяко време, рекох да се отбия. И ей ме на!

За миг Вик се стъписа.

— Какви са тия работи тук?

— Охлюви — отвърна Вик, като се питаше дали Мелинда не е станала, та да го отърве от този тип. — Само за минутка. Ще ида да видя дали жена ми не се е събудила.

Затече се към къщи. Вратата на Мелинда беше още затворена.

— Мелинда! — повика я той. После силно почука. Отговор не последва и той отвори вратата. — Мелинда!

Мелинда лежеше на една страна с гръб към него. Бавно се протегна и едновременно с това се извърна — също като животно.

— Един господин ти е дошъл на гости — рече Вик.

Тя рязко вдигна глава от възглавницата.

— Така ли? Кой?

— Май Камерън се казваше. Няма да е зле да слезеш долу и да се погрижиш за него. Можеш да го поканиш вкъщи, защото засега стои отвън.

Мелинда се намръщи и се пресегна за чехлите си.

— А ти защо не го поканиш?

— Защото не искам — отвърна той. Мелинда го изгледа изненадана, но безразлична.

Вик излезе навън и завари Камерън да се върти на токове на сред пътеката и да си подсвирква.

— Жена ми ще дойде след минутка. Защо не я почакайте вътре в хола?

— Предпочитам да постоя на въздух. Вие там ли живеете? — Камерън посочи пристройката на отсрещната страна на гаража.

— Да — отвърна Вик, като разтегна устни в усмивка. Зае се отново с почистването на аквариумите. Това беше една от непривлекателните страни в отглеждането на охлювите, да почистваш с бръснарско ножче нечистотиите им от стъклените стени. Затова му беше противно, че Камерън се намъкна да го гледа и на всичко отгоре

все така си подсвиркуваше. За своя изненада Вик разпозна част от Моцартов концерт.

— Откъде сте ги взели толкова много? — попита Камерън.

— Повечето са родени тук или по-точно — излюпени са тук.

— А как се размножават? Във водата ли?

— Не, снасят яйца в почвата.

Вик миеше вътрешността на аквариумите с гъба, вода и сапун. Внимателно отдели един млад охлюв, който беше изпълзял от стъклото, което държеше, и го постави върху пръстта на дъното на аквариума.

— Сигурно ги бива за ядене — забеляза Камерън.

— О, да, превъзходни са.

— Напомнят ми за Ню Орлийнс. Били ли сте там?

— Да — отвърна Вик, за да приключи разговора. Пристъпи към следващия аквариум, като най-напред отдели направо с ръце или с бръснарското ножче заспалите по стените охлюви с най-различна големина.

— Не махайте мрежата, ако обичате — рече той на Камерън, като го видя какво прави. — Веднага ще изпълзят навън.

Камерън се изправи и придърпа мрежата така непохватно, че Вик потръпна, защото положително едно-две малки охлювчета бяха премазани. Камерън навярно дори не беше забелязал нежните охлювчета. Той нямаше очи за нещо толкова мъничко. Точно беше тръгнал към Вик с разсеян вид и с дежурната си вежлива усмивчица, когато Мелинда се показа на вратата на къщата и той се обърна към нея.

— Здравей, Тони! Добре дошъл! Колко мило да минеш да ни видиш!

— Няма да преча, нали? — Той бавно тръгна към Мелинда. — Минавах с колелото и рекох да се отбия.

— А защо и да не пийнем нещо? — весело попита Мелинда и широко отвори вратата.

— Аз съм на бира, ако ви се намира.

Камерън остана за следобедния чай, остана и за вечерята в девет. Една след друга изпи девет бири. Вик почти сам приготви и сервира всичко. Когато към шест часа излезе от стаята си, за да вземе

неделните вестници, завари Камерън да седи на дивана с Мелинда и да тръби из целия хол как се сдобил с името си.

— А как ти е истинското име? — попита Мелинда.

— Полско ми е името. Няма да успееш да го кажеш! — Камерън гръмко се изсмя.

Все едно, че бяха усилили до крайност грамофон. Вик поседя малко при тях. Беше се преоблякъл с чиста риза и току-що огладен панталон с надеждата Камерън да си помисли, че имат да излизат, но Камерън явно взе преобличането като проява на внимание към него и реши, че гостуването му тепърва започва. Странното беше, че на Мелинда като че ли всичко това ѝ допаднаше, въпреки че цял ден се беше наливала с водка с доматен сок, за да се оправи от снощния махмурлук, и вече се беше понапила. Както с бурни ръкомахания описваше поставянето на динамит, Камерън премина към изреждането на изискванията, които някои клиенти предявявали към него — да им намери място с хубава гледка, но да е защитено от вятъра, да не е по-голямо от три акра, но да има къде да се направят плувен басейн, игрище и тенискорт.

— Какво ли не искат от мене, още малко и гробище ще ми поискат. — Камерън гръмогласно се изкикоти в заключение. Това беше обичайният му начин да завърши разказа си. Но сега направо беше надминал себе си. Приличаше на малко момче, което се опитва да направи впечатление на някое момиче, като наперено размахва нож или пък подпалва залята с газ котка.

Вик подпря глава на ръката си и зачака Камерън да се усети.

Питърсънови доведоха Трикси, която беше прекарала у тях целия следобед заедно с кучето. Не пожелаха да влязат, като видяха, че имат гости.

— Но моля ви, заповядайте — замоли Вик, но напразно — Питърсънови бяха стеснителни хора. Тогава вече не издържа и с яд затръшна външната врата, след което рече с надеждата, че Камерън най-сетне ще усети предизвикателството. — Е, като че ли идва време за вечеря.

Камерън беше едва ли не очарован.

Когато можеше да се приеме, че е дошло време за аперитива и картофите се печеха във фурната, а най-голямото парче месо, което

Вик успя да намери в хладилната камера, се размразяваше на мивката, Камерън изведнъж скочи и заяви, че имал приятна изненада за тях.

— Ей сега се връщам. Само да си взема нещо от колелото.

— Какво иска да взима? — попита Вик, който точно идваше от кухнята.

— Не знам.

— Бих предпочел да не се заливаш от смях на идиотщините му. Но май вече е късно да ти го казвам.

— Ами ако така ми харесва? — отвърна Мелинда със застрашително спокоен тон. — Той ми е много забавен и освен това с истински мъж.

Вик не свари да ѝ отговори, защото Камерън се върна. В ръката си държеше кларнет.

— Ей го на — рече той, като захвърли на пода матовата найлонова торбичка, от която явно беше извадил кларнета. — Винаги си го нося, като излизам с колелото. Обичам да си поседна в гората и да си посвирия. Нали казахте, че имате Моцартовия концерт за кларнет в ла?

— О, да. Вик, би ли потърсил плочата?

Вик извади плочата от шкафа — беше много стара, на седемдесет и осем оборота.

— Да опитаме с втората част! — рече Камерън, като вдигна тръбата до устните си и засвирука. Пръстите му върху хромираните клавиши приличаха на разперени бананови чепки.

Вик намери втората част и я пусна на грамофона. Камерън моментално подхвана темата заедно с оркестъра, като с усилие, но иначе вярно нацелваше тоновете. В една от паузите победоносно се усмихна и погледна Мелинда.

— Не трябваше да се включвам веднага, ама като толкова я обичам тая музика! Я да пробваме сега с това!

Бени Гудман и Камерън засвириха едновременно, само че Камерън по-силно. Той притвори малките си очички и се заолюлява като някакъв слоноподобен Пан. Справяше се много добре с промените на ритъма. Нямаше никаква грешка. Но и качество нямаше.

— Ти си направо разкошен! — провикна се Мелинда.

Камерън прекъсна за момент, за да ѝ се ухили.

— Всичко на всичко три урока съм взел в живота си — рече той бързо и отново затъкна уста с инструмента.

После се заредиха бавната част на Третия Бранденбургски концерт, втората част на Двадесет и третия концерт за пиано от Моцарт, втората част на Първата симфония от Бетховен.

Вик остави Мелинда да го замества на грамофона, защото трябваше да приготвя месото и салатата.

Докато вечеряха, Камерън им разправя колко било приятно да се кара колело и как съчетавал приятното с полезното, като отивал до почти всичките си обекти с колелото. Държеше се открито и приятелски с Вик, час по час го поглеждаше, за да го приобщи като слушател, с цялата си снизходителност показваше, че го смята просто за домашен компаньон на Мелинда, нещо като възрастен чичо или брат ерген. И всичко това, за да се хареса на Мелинда.

Трикси се беше вторачила в него с удивление, което беше съвсем обяснимо за Вик. Беше го гледала така вторачено и докато свиреше с кларнета, нито се обаждаше, нито се опитваше да го заговори. А и това беше почти невъзможно, защото Камерън без прекъсване редуваше мощните напъни на гласните струни с неистов кикот и кикота с гръм на кларнет. От него непрестанно изригваше шумотевица.

— Капнах — промълви Вик на Мелинда, докато отнасяха чиниите от вечерята в кухнята. — Ще можеш ли да се справиш сама нататък? Ще ми се да се оттегля на тишина в стаята си.

— Но моля ти се — Мелинда леко изфъфли.

Вик отиде в хола, за да каже лека нощ на Камерън, и го завари нетърпеливо да тъпче напред-назад, пъхнал ръце в джобовете, и весело и гръмовито да приказва на боксерчето по липса на друг събеседник.

— Лека нощ, мистър Камерън — рече Вик подсмихнат. — Извинявайте, но имам малко работа.

— О, не се притеснявайте — отвърна Камерън с разбиране. — Влизам ви в положението. А вечерята беше тип-топ. Много ми хареса!

— Радвам се.

Вик се зачете в дневника на сицилианската старица, като почти постоянно отваряше речника на италианските диалекти. Докато четеше, успяваше да се абстрахира от изпълнението на дуета Мелинда-Камерън, но щом престана да чете, волю-неволю, се заслуша. Мелинда правеше грешки и бързаше да ги оправи с бесни удари по клавишите

на пианото. Доволният кикот на Камерън се чуваше ясно през отворения прозорец.

[1] Кулидж, Джон Калвин — тридесети поред президент на САЩ (1923–1929). — Б.пр. ↑

Изведнъж Мелинда прояви жив интерес към работата на Камерън. По цял ден беше с него да го развежда с колата където пожелае и да го води у приятелите им, за да му дадат по някой съвет. Тая вечер, докато се хранеха, бърбори безспир за височината, дренажа, гледката и водния фон на някакво място на изток от Литъл Уесли, което Камерън избрал за своя клиент. Клиентът пристигал в събота и дотогава Тони трябвало да изготви подробно описание на природните дадености на мястото.

— Какъв разкош е тоя воден фон на почвата, нали? Тони ми обясни как се познава дали наистина има воден фон, или няма. Повечето хора си мислят, че малко като се понадигне почвата, значи има, ама не е така.

Вик се понамръщи.

— Предполагам, че ми говориш за водонаситеност, а не за воден фон, защото земята по принцип си има воден фон.

Мелинда навъсено го изгледа над масата.

— Какво искаш да кажеш с това по принцип? Щом като има вода, значи има и воден фон!

— Ще излезе, че навсякъде има вода — отвърна Вик. — А според определението за воден фон говорим при най-горния, наситен с вода земен слой. Такъв слой има навсякъде, дори и в Сахара, само че е много надълбоко. Не знам какво ти е наприказвал Тони, но във всеки случай това е вярното.

Мелинда се умълча доста за дълго. Когато отново заговори, първите й думи бяха за белия гранит, който Камерън се опитвал да достави.

— Кажи му да провери във Върмонт — предложи Вик.

— Това е идея! Там има чудесен камък! Помниш ли...

— Е, не е чак пароски мрамор, но все ще свърши работа — сръзая Вик, зает да маже с масло една репичка.

Мелинда премина към дренажната система. Тони имал великолепната идея водите да се оттичат в изкуствен водоем по протежение на парцела. Вик така и не можа да разбере откъде ще се вземе всичката тази вода и идеята на Тони не му направи никакво впечатление, макар че Мелинда я намираще оригинална — явно Тони ѝ я беше представил за оригинална.

— Римляните са постъпвали така преди две хиляди години — каза ѝ Вик. — В Авиньон например.

— Къде се намира Авиньон, татко? — попита Трикси.

Вик изведнъж осъзна, че заради Камерън Трикси е пропуснала неделния си урок.

— Авиньон се намира в Южна Франция. Бил е седалище на папата — преди петстотин години, струва ми се. Трябва да идеш там някой ден. Има една известна песен:

*На моста в Авиньон аз танцувам ли, танцувам,
на моста в Авиньон аз танцувам в кръг. —*

запя той и увлече след себе си Трикси. Двамата пееха ли, пееха, докато сервираха десерта, а Мелинда бърчеше чело, като че ли от пеенето я заболяваше главата. Трикси беше неуморима за подобни неща и баща и дъщеря продължиха да пеят, докато миеха чиниите, после разучиха втория куплет и все така пееха ли, пееха, докато накрая Мелинда не издържа:

— О, за бога, Вик, престанете!

В събота сутринта Вик срещна Хорас в железарския магазин в Литъл Уесли и той веднага спомена за Камерън. Като излязоха от магазина и тръгнаха към паркинга до супермаркета, Хорас рече:

— Чувам, че Ферис щял да купува мястото до Фил. — Ферис беше клиентът на Камерън, богат нюйоркчанин.

— Така е. Откъде знаеш?

— Фил ми каза. Мелинда ходила преди известно време там с предприемача. Изглежда, се е заела да му помага.

— Нали все с нещо трябва да се занимава — бързо и уж безразлично рече Вик.

Хорас кимна и ако се беше канил да добави нещо за Мелинда и Камерън, сега се въздържа. Вече при колите рече:

— С Мери сме решили утре да опитаме да приготвим вечеря на двора. Бяхме поканили Макфърсънови, но нещо нямало да могат да дойдат. Защо вие с Мелинда не наминете към пет часа?

Поначало на Вик би му било приятно да се разположи на тревата, да гледа залеза на слънцето и да вдишва аромата на дървени въглища и печено месо. Сега обаче първата му мисъл беше, че Мелинда може да не е свободна. За първи път се оставяше да си даде сметка, че едва ли не всеки следобед, а дори и тази сутрин, Мелинда излиза нанякъде с Тони Камерън.

— Благодаря, Хорас. Доколкото знам, ще можем да дойдем, но за всеки случай ще ти позвъня.

— Добре — усмихна се Хорас. — Дано да можете, защото зимата приближава и — край на вечерите навън.

Вик се прибра вкъщи с пълен багажник зеленчуци за почивните дни (Мелинда вече почти не пазаруваше) и с нов свредел. Предния ден беше счупил един свредел, защото беше ядосан или по-скоро защото го бяха налегнали влудяващи мисли, които се въртяха все около Мелинда и Камерън: какво ще си кажат приятелите им? Кога ще започнат да приказват? Дали Мелинда и Камерън са вече любовници? Бяха имали достатъчно време и удобни случаи, а че Камерън продължава да се държи по същия начин с него, си беше напълно в стила му. Дебелокожо животно такова! На моменти на Вик му ставаше даже смешно. Толкова елементарен беше тоя Камерън. В голямото му четвъртито лице имаше нещо направо отблъскващо наивно и простодушно. И как съвсем по хлапашки чистосърдечно си въобразяваше, че няма абсолютно нищо нередно в това да прекарваш по осем часа дневно с чужда жена. Разбира се, и Мелинда го окуражава със своето привично: „Обичам Вик, само че...“, и т.н. и т.н. Не че Мелинда иска Камерън на всяка цена да ѝ стане любовник, това Вик не можеше да повярва, по-скоро ѝ се иска да се обгради с романтика, да ѝ е открит пътят.

Мелинда не си беше вкъщи. Трикси беше на кино. На вратата го посрещна Роджър, развъртял късото си опашле. Вик го пусна навън и разсеяно го загледа как присяда и прави локвичка. Е добре, на Камерън му оставаха още само две седмици. Работата му около къщата на Фернс привършваше към края на ноември, сам го беше казал.

В шест и половина Мелинда пристигна заедно с Камерън. Лицето му пламтеше, възчервено от слънчевия загар, а усмихнеше ли се, засияваше от щастие и самодоволство.

— Тоя път сам съм си донесъл бирата! — провикна се Камерън и размаха касетка с половинлитрови бутилки.

— Браво! Отлично! — похвали го Вик, както се хвали дете. После се обърна към Мелинда: — Мога ли да ти кажа две думи насаме?

Двамата влязоха в кухнята.

— Утре в пет часа сме канени у Хорас и Мери на чеверме. Искаш ли да отидем?

Лицето ѝ, поруменяло и възбудено от разходката с Камерън, се оживи още повече.

— Разбира се! С най-голямо удоволствие!

— Чудесно, отивам да се обадя на Хорас — отдъхна си Вик. Усмихна ѝ се.

— Нали мога да доведе и Тони, а?

Вик вече беше тръгнал към телефона и се извърна.

— Не, не е удобно.

— Защо?

— Защото Тони не е по вкуса на Хорас и Мери.

— Я гледай! — Мелинда разтърси глава. — Че откога почна да определяш кое им е по вкуса и кое не?

— Това точно го знам, представи си.

— Отивам да ги питам — рече Мелинда и тръгна към телефона. Вик я улови за ръката и я задържа, след което затвори вратата на кухнята.

— Не, няма да ги питаш. Камерън не ми е симпатичен, и точка. Канят само нас двамата.

— Ще го заведе и хич не ме е грижа какво ще си кажат!

— Това няма да стане, Мелинда — кротко рече Вик, макар да усети, че гласът му се разтреперва от гняв.

— И как ще ми попречиш?

Вик стисна устни, засрамен от гнева си, слисан от ненадейната ѝ ярост.

— Добре, прави каквото искаш.

Мелинда го изгледа за миг и явно изтълкувала думите му като отстъпление, победоносно кривна нагоре ъгълчето на устата си, подмина го и излезе от кухнята.

— Тони, не ти ли трябва отварачка за бирата? — чу я да пита Вик и се сети, че докато разговаряха, Мелинда държеше в ръката си отварачка за бутилки.

Вик не отиде у Хорас и Мери. Беше предоставил на Мелинда да се обади, че приемат поканата, така че не знаеше какво точно е уговорила, но в последния момент заяви, че няма да отиде. Камерън тоя път пристигна не на колело, а със солидния си плимут в цвят кафе-меланж, на който вероятно натоварваше колелото, като пътуваше. И двамата с Мелинда провесиха нос, като разбраха, че Вик няма да отиде с тях.

— Случило ли се е нещо? — попита Камерън. Беше се издокарал с току-що огладен летен костюм и бели обувки, за да направи добро впечатление на Мелърови.

— Не, просто имам да свърша някои неща. Но вие вървете.

— Но какво ще си кажат Хорас и Мери? — леко смутена попита Мелинда.

— Не мога да знам. То ще си проличи — отвърна Вик, като я обезоръжи със злорада усмивка.

Без да промени изражението си, Камерън рече:

— Я го премислете още веднъж.

— Вие вървете. Приятно прекарване и много здраве на Хорас и Мери. — Забеляза, че Мелинда изнервено върти между пръстите си ключовете от колата.

Миг след като влезе в стаята си, двете коли потеглиха.

Напомни си, че най-вероятно е Камерън и Мелинда да не са стигнали до физическа близост. Дори го вярваше. И какво от това? Както си седеше в стаята и се опитваше да се окопоти, за да може да почете, Вик съжали, че постъпи толкова детински. Мина му през ум, че още не е късно. Но щеше да излезе още по-детинско. Не, няма да отиде. Само че това означаваше още един мъчителен или най-малкото неудобен разговор с Хорас.

Мелинда се прибра в един и десет през нощта. Вик четеше в леглото и не стана да ѝ се обади. Нямахше желание. Сигурно беше

пияна. Можеше да се предположи, че досега е стояла с Камерън в някой бар, понеже точно в един затваряха всички барове.

На другия ден в седем без двадесет вечерта Хорас се отби в печатницата. Вик беше предвидил посещениято му, беше предвидил и изражението на лицето му.

— Къде се загуби снощи? — започна Хорас. — Звънихме ти вкъщи, но не отговаряше.

Вик усети, че почервява от срам, като да бяха го уловили в дебела лъжа. Беше чул телефона, но не се беше обадил.

— Бях излязъл малко да се поразходя, след като Мелинда тръгна.

— Много ни липсваше снощи.

— Щеше ми се да премисля някои неща, нали разбираш. Казах си, че Камерън може да ме отмени за вечерята.

— И още как те отмени!

— Хубаво ли беше?

— О, чудесно! Камерън даже ни посвири на кларнет.

— И аз съм го чувал.

— Не ти е особено приятен, както виждам. На мен също.

Срамът отново прониза Вик, но лицето му остана спокойно и приветливо.

— Какво искаш да кажеш?

— Да говоря ли направо, Вик? Не ми харесва тоя Камерън, не ми харесва, дето все се навърта около Мелинда. Не ми харесва и това, дето си стоиш настрана и само чакаш нещата да се оправят от само себе си.

— А не е ли било все така? — усмихна се Вик, но му стана неловко, че го хващат натясно.

— Не знаеш какво беше снощи. Мелинда пи доста и си каза някои неща — като например, че Камерън бил човекът на мечтите й. А Камерън се държи, като че ли...

Леко се почука.

— Да! — обади се Вик.

На вратата се появи Стивън Хайнс.

— О, мистър Мелър! Как сте?

— Благодаря, добре, а вие?

— И аз също. Карлайл взе камионетката — продължи той към Вик. — Утре ще ходи на пощата да провери дали е пристигнал новият

валяк.

— Добре. Няма защо да бърза — отвърна Вик, като механично пресметна, че по-рано от три седмици няма да използват новия валяк за книгата на Райдър. Нарочно беше оставил един валяк да ръждяса, за да може отпечатъкът върху хартията да изглежда като платно.

— Нещо друго има ли? — попита Стивън.

— Като че ли не.

— Тогава лека нощ. До утре.

— Лека нощ — отвърна Вик и се обърна към Хорас. — Да не забравя да ти кажа, че донесоха Ксенофонт от печатницата! Искаш ли да хвърлиш едно око?

— Да, но според мен говорехме за нещо по-важно, не мислиш ли?

— Слушам те, Хорас.

— Как да ти кажа, останах с впечатление, че Камерън е решил да отведе Мелинда със себе си. И на нея, изглежда, много ѝ се иска.

— Да я отведе със себе си ли?! — с почти неподправено удивление възкликна Вик.

— Щял да заминава на работа в Мексико и вече бил купил два билета за самолет. Поне така каза и не ми се видя пиан от друго освен от властта си над Мелинда. А тя заяви, че с него била готова и на края на света да иде. Вик, защо не вземеш да го разкараш?

— За пръв път чувам всичко това.

— А би трябвало да го знаеш. Донякъде и сам си си виновен. Опитал ли си се изобщо да оправиш отношенията си с Мелинда след историята с Де Лайл?

Вик се замисли на кое от двете значения на „историята“ с Де Лайл да избере да отговори.

— Опитвал съм — рече просто.

— Доколкото знам, още живееш в пристройката — започна Хорас, като прикриваше смущението си зад нападателния тон. — Млад си, Вик. На тридесет и шест беше, нали? А Мелинда е още по-млада. Как си го представяш ти тоя брак? Някоя сутрин ще осъмнеш сам вкъщи.

— Нямам намерение да я командувам — рече Вик. — Никога не съм го правил. Мелинда е свободен човек.

Хорас го изгледа смаян.

— Значи вдигаш ръце, така ли? Ако питаш мене, може и да изгубиш пред Камерън.

Вик замълча. Не че не обмисляше какво да отговори. По-скоро от разговора го обземаше такова смущение, че усещаше вкуса му в устата си, а се и ужасяваше да не би Хорас да промени отношението си към него, да не би да му падне в очите.

— Добре, Хорас. Ще поговоря с Мелинда за Камерън.

— Тук само разговор няма да помогне. Или променяш цялото си поведение, или — край!

— Не преувеличаваш ли? — усмихна се. Вик.

— Не мисля. — Хорас запали цигара. — Вик, какво е това дяволско равнодушие от теб? Какъв е смисълът?

— Това не е равнодушие. Искаш ли да отидем да пийнем по нещо? — Вик започна да събира нещата, които мислеше да си вземе вкъщи.

— Изцяло си на погрешен път, Вик. Може някога да е бил правилният, може, но сега не е.

— По-силни думи не съм чувал от теб, Хорас.

— Казвам ти каквото мисля.

Вик го изгледа, вече доста смутен.

— Отиваме ли да пийнем по нещо?

Хорас поклати глава.

— Ще си вървя. Не мислех, че ще избухна, но сега съм доволен, че стана така. Може би тоя път ще вземеш Камерън насериозно. Лека нощ, Вик. — Хорас излезе и затвори вратата след себе си.

Особено чувство, подобно на страх, обзе Вик, като остана сам. Събра докрай листовете, излезе и заключи вратата. Колата на Хорас вече се губеше по пътя. Вик се качи в своята. Студена тръпка пролази по гърба му до тила. Преглътна и отпусна ръце върху кормилото. Наясно беше откъде идва всичко. Съзнателно се беше въздържал изобщо да мисли за Камерън, освен дето ще си замине след някоя и друга седмица. Съзнателно се беше въздържал да съзри проблема, пред който Камерън го изправяше. А Хорас му го каза. Все едно, че му посочи огъня, горящ в краката му, който беше предпочел да не забелязва. (Защо пък, от друга страна, да няма право да не го забелязва, щом така предпочита? Ако в краката му гори огън, единственият пострадал би могъл да бъде самият той. Това, което го разстройваше

обаче, беше, че Хорас го обвини в примиренческо поведение, в примиренчески поглед върху нещата.) Но може би Хорас имаше право, че не е обръщал внимание на съществени неща. Не беше допускал например мисълта, че Мелинда може наистина да харесва Камерън, че може той да е точно неин тип. Толкова тъпотия, толкова простащина нямаше и у самата Мелинда! Да не говорим за дебелокожата му наивност! Точно мъж като него би „отвел“ Мелинда, би я изчакал да се разведе и би се оженил за нея, както си му е редът. Разбира се, че Камерън е нейният тип. Изводът го порази.

Завари Трикси сама вкъщи. Боксерчето доприпка при него за поздрав и заподскача и се запровира между краката му също като скоклива пъстърва.

— Майка ти беше ли си вкъщи, като се прибра? — попита Вик.

— Тцъ. Сигурно е излязла с Тони — отвърна Трикси, без да вдига поглед от забавната страница на вечерния вестник.

Вик си наля уиски. Като отиваше към фотьойла, забеляза на масичката до него нова синьо-бяла кутия тютюн „Нелсън“. Сигурно днес се е получил и Мелинда го е разопаковала и го е сложила тук. Сигурно го е поръчала преди две седмици — в някой от дните, които е прекарала с Тони.

Брайън Райдър пристигна с влака следващата събота. Беше хубав, пращящ от сила младеж, пъргав и снажен като млад Тарзан. Първото му желание беше да обиколи града, макар че с Вик още не бяха успели и дума да разменят за стиховете му. Върна се след близо два часа с мокра коса и сияещо лице. Намерил езерото. Температурата на водата била 40°^[1]. При това до езерото имаше повече от дванадесет километра. Вик го запита как е могъл толкова бързо да ги мине.

— О, взех го на бегом дотам — отвърна Брайън. — Обичам да тичам. А на връщане ме докара един ваш познат.

— Така ли? Кой?

— Питърсън се казва.

— А, да.

— Той има много високо мнение за вас.

Вик не отвърна.

Мелинда седеше на дивана в хола и лепеше снимки в албума си. Не беше казала една дума на Брайън, след като Вик ги запозна, но не откъсваше от него пълни с неприкрито любопитство очи — също като Трикси, когато майка ѝ отново доведеше някой мъж вкъщи. А Брайън я гледаше прямо и открито, сякаш очакваше от нея да подпомогне някак разговора или поне да прояви малко дружелюбност, преди двамата с Вик да се заемат с работата си, но тя упорито мълчеше и не се усмихна дори когато Брайън улови погледа ѝ.

— Да отидем да поговорим в моята стая? — предложи Вик. — Там държа ръкописа ви.

Мелинда доведе Камерън на вечеря.

— Щях да водя жена ти на ресторант, Вик, но тя настоя да си се прибере при тебе — рече Камерън през кикот.

Вик не намери думи да отвърне на тая невероятна простащина. Брайън също я чу. И от този момент нататък цяла вечер не прави почти нищо друго, освен да наблюдава Камерън и Мелинда със сериозна, догаждаща се физиономия. А те разиграха цяло представление.

Камерън непрекъснато сновеше между кухнята и хола, за да помага на Мелинда да нареди масата, все едно, че си беше вкъщи. Говореха си какво са правили следобед, обсъждаха разни строителни материали, коментираха цената на цимента. Вик се опита да заприказва Брайън за поезия, но да се надвика Камерън, беше невъзможно. Вик не преставаше да се усмихва, за да прикрива от Брайън яда си. Но не беше сигурен дали му се удава. Брайън беше много наблюдателен младеж.

— Доколкото разбирам от Мелинда — рече след вечеря Камерън, — вие двамата се каните да си побъбрите, тъй че си казах дали пък да не заведе Мелинда малко на танци в „Бармейд“.

— Много мило — любезно отвърна Вик. — Там май имаха наливна бира, нали?

— Как да нямат! — Камерън потупа солидното си, добре охранено шкембе. На цялото му ядене и пиене пак не беше дебел. Тялото му беше яко и с къси бедра като на горила.

Брайън одобрително изгледа Мелинда от глава до пети, когато се върна от стаята си на високи отворени лачени обувки, облякла върху роклята със яркочервен жакет. Беше положила повече грижи за грима си от друг път, русата ѝ коса беше старателно сресана.

— Ще си дойда, когато си дойда — весело рече тя на излизане.

Горилата я последва, широко ухилена.

Вик веднага подхвана разговор с Брайън, за да не му остави възможност да задава въпроси, но по лицето на младежа се виждаше, че тия въпроси изцяло заемат съзнанието му. Брайън нямаше да закъснее да ги зададе. Вик се упрекна, че още преди време не е поговорил с Мелинда. Хорас имаше право. Все нещо трябваше да ѝ каже. Но каква полза от това? Да не би да имаше някаква полза от разговора им за Де Лайл?

— Съпругата ви е много привлекателна жена — бавно рече Брайън, когато и двамата бяха замълчали за малко.

— Така ли мислите? — усмихна се Вик. И внезапно си припомни как Брайън го беше попитал озадачен: „Нима тук спите?“, когато видя стаята му в пристройката. Също както децата, без да мислят, задават жестоки въпроси. Ужасно го беше заболяло и оттогава не му излизаше от главата.

Заговориха за книги и поезия и вече минаваше полунощ, когато Брайън тактично намекна, че на Вик може би му се иска да си легне. Вик се досети, че всъщност Брайън иска да отиде да чете антологията на немската метафизическа поезия, която му беше дал от библиотеката си, така че го извини. И сам остана да чете в леглото си до завръщането на Мелинда в два часа. Лампата още светеше в стаята на Брайън. Не му се щеше Брайън да вижда Мелинда пияна, макар че до момента нямаше представа дали е така. Загаси лампата си в два и половина. Малко след това през полуотворения прозорец дочу провлачения щастлив пиянски смях на Мелинда. Чудно какво ли намираше да ѝ приказва Брайън.

— Твоето приятелче е страхотен сладур — рече на следващата сутрин Мелинда.

— Страхотно добър поет е — отвърна Вик.

Брайън беше отишъл на обичайната си сутрешна разходка. Сигурно пак щеше да донесе птичи пера като вчера. Когато тая сутрин Вик надникна в стаята му, леглото бе оправено, а по средата на писалището бяха грижливо подредени в права линия синьо перце, речно камъче, гъба и сухо листо — Брайън навярно беше размишлявал над тях.

— И той те намира много привлекателна — каза ѝ Вик, без да му е ясно защо си прави труда да ѝ го казва. Тя имаше достатъчно високо мнение за себе си.

— След като ще те използваме за посредник, можеш да му кажеш, че е най-привлекателният младеж, когото съм виждала, откакто завърших гимназия.

Вик се сдържа да каже каквото напираше в съзнанието му.

— Ще се виждаш ли с Тони следобед? — вместо това попита той.

— Не. Сигурно ще се видя с Брайън.

— Брайън е зает.

— Не цял следобед обаче. Покани ме да се разходим с лодка по езерото.

— Аха.

— Тони ще дойде на вечеря. Ще послушаме малко музика. Вчера купих от Уесли пет нови плочи.

— Не искам да го виждам довечера — тихо каза Вик.

— Така ли било? — Тя вдигна вежди. — Да чуем защо.

— Защото искам да поговоря с Брайън, а дори да отидем в моята стая, през прозореца ще се чува музиката.

— Такаа. И къде според теб трябва да отидем?

— Това изобщо не ме интересува. — Вик запали цигара и сведе поглед към сгънатия брой на „Таймс“ върху масичката.

— И какво смяташ да правиш, ако все пак го доведе?

— Ще му кажа да си върви.

— Тая къща е точно толкова твоя, колкото и моя, нали?

Тоя въпрос имаше толкова много отговори, че Вик не можа да даде и един и само всмукна от цигарата си.

— Е? — Мелинда плъзна вял поглед по него.

Какъв смисъл да ѝ казва, че заради Брайън би могла да се държи по-добре. Никакъв. Всичко беше безсмислено.

— Нали ти казах вече — ще му кажа да си върви. И той ще ме послуша.

— Ако го направиш, ще се разведе с тебе.

Вик се подсмихна.

— Мислиш, че само си приказвам, нали? Само че не е така. Готова съм да приема предложението ти за издръжката. Нали си спомняш?

— Да.

— Когато кажеш, можем да започваме. — Беше се изправила с ръце на хълбоците, отпуснала издълженото си тяло и привела глава, както винаги когато се бореше за нещо — също като звяр в схватка.

— И как така се реши? — попита Вик, макар че много добре знаеше. Хладният ужас отново пропълзя по гърба му. Мелинда мълчеше. — Заради Камерън ли?

— Той е триста пъти по-свестен от тебе. Разбираме се чудесно.

— В живота има и по-важни неща — бързо рече Вик.

— Но без това не може!

Впериха очи един в друг.

— Вече ми повярва, нали? Разбери, Вик, аз искам този развод. Ти ми постави въпроса преди два месеца, помниш ли?

— Да.

— Е, добре, в сила ли е още предложението ти?

— Никога не се отмятам от думите си.

— Аз ли да заведа делото?

— Така е прието. Можеш да ме набедиш в изневяра.

Тя взе от масичката цигара и с безразличен вид я запали. После му обърна гръб и отиде в стаята си. След миг обаче се върна.

— Каква ще бъде издръжката?

— Няма да е малка.

— Колко?

Той с мъка се съсредоточи.

— Да кажем, петнадесет хиляди годишно? Като няма да имаш грижа за Трикси.

Мелинда взе да пресмята наум. За Вик тия петнадесет хиляди означаваха, че няма да може да издава толкова книги, колкото сега, че ще трябва да освободи Стивън или поне да намали заплатата му, с което той сигурно щеше да се съгласи. Заради един каприз на Мелинда щеше да се наложи семейството на Стивън да живее притеснено.

— Става — рече тя накрая.

— Пък и Камерън не е опрял до просешка тояга.

— Той е един чудесен, истински мъж — защити го Мелинда, като че ли Вик го беше унизил с думите си. — Е, мисля, че се разбрахме. В понеделник ще направя необходимото. — Тя кимна в знак, че разговорът е приключен, и влезе в стаята си.

След няколко минути Брайън се върна и двамата отидоха в стаята на Вик, за да продължат с подбора на шестдесет от общо сто и двадесетте стихотворения в ръкописа. Брайън ги беше разделил на три — любими, по-малко любими и накрая останалите. Повечето бяха метафизико-етически размисли за природата, което им придаваше нещо от атмосферата на одите на Хораций — макар че Брайън, донякъде извинително, беше казал, че Хораций никога не го е вълнувал и едва сега си спомня и едно от неговите стихотворения. Предпочитал Катул. Имаше и няколко пламенни любовни стихотворения, възторжено-платонически, но с изящен слог като стихотворенията на Дън^[2]. Стихотворенията за Ню Йорк не бяха толкова убедителни, но Вик настоя да включат едно-две от тях за разнообразие. Брайън беше твърде сговорчив, в някакво възторжено разположение на духа и на няколко пъти Вик имаше чувството, че изобщо не го слуша. Но когато му предложи обложка в ръждивокафяво, Брайън изведнъж дойде на себе си и възрази. Настоя за светлосиньо в точно определен нюанс и за

да му покаже цвета, извади парченце черупка от птиче яйце, което намерил сутринта. Изключително много държал на цветовете. Вик внимателно прибра черупката в чекмеджето на бюрото си. После му описа как си представя оформлението на страниците под някои стихотворения — орнаментирани с птиче перо, стрък трева, паяжина, копринен пашкул. Брайън разгорещено изрази одобрението си. Вик беше пробвал да извади отпечатъци на офсет и се бяха получили чудесни резултати.

— Мелинда дали е вкъщи? — попита по едно време Брайън и неспокойно се изправи.

— Сигурно е в стаята си — отвърна Вик.

— Поканих я на разходка по езерото.

Още не бяха свършили с подбора на стихотворенията, но беше ясно, че мисълта на Брайън е съвсем другаде. „Ще остане време между разходката и вечерята“ — каза си Вик.

— Вървете — рече той, изведнъж някак странно отмалял.

Брайън излезе.

Камерън пристигна седем вечерта и се настани в хола, доволно усмихнат като човек, който очаква добре да си похапне. Брайън помагаше на Мелинда в кухнята. Тя приготвяше прасенце сукалче, което, както Вик смътно си спомняше, че му беше казала, Брайън настоял да купи от една месарница в Уесли. Целият този следобед някак му се губеше. Не помнеше как е минало времето и какво е правил, освен че за нещо му потрябва чук и така си удари левия палец, та още го болеше, като го допреше до показалеца. Усети се, че разговаря с Камерън, които просто не си затваряше устата, без изобщо да се замисля какво говори. Опита се да се съсредоточи върху думите на Камерън: „... и хич ме няма в кухненската работа. Нали знаеш, човек или го бива, или не го бива!“ Вик отново изключи — все едно, че вървеше радиoproграма, която не искаше да слуша. Имаше нещо смущаващо, че Брайън е в кухнята. Защо не дойде и хола да поприказват по работа? Камерън от немай-къде щеше да млъкне. После се сети, че сутринта се беше зарекъл да изгони Камерън, ако дойде на вечеря, че Мелинда беше обещала да заведе дело за развод в понеделник, значи утре, че Камерън въпреки всичко е дошъл и при това прелива от задоволство. Дали Мелинда вече му е казала за делото?

Камерън се надигна от дивана — отивал да надзърне в кухнята. След няколко минути се върна ухилен.

— Вик, какво ще кажеш да взема двадесет-тридесет от твоите охлюви? Ще извъртя един сос с масло и лук, дето няма равен! Много проста работа е, ама става като да го ядеш в Ню Орлийнс! — Той удари длани и ги потри една в друга. — Ти ли ще донесеш, или аз да ида? Мелинда каза първо тебе да питам.

— Охлювите не са за ядене — отвърна Вик.

Лицето на Камерън леко помръкна.

— Добре де, за какво, по дяволите, са тогава? — засмя се той. — Мелинда каза...

— За нищо не са. Напълно са безполезни. — Вик подчертано язвително натърти на всяка дума.

Мелинда дойде от кухнята.

— Какво толкова има да вземем няколко охлюва? На Брайън му се приадоха, а Тони казва, че може да ги приготви. Дайте да си приготвим една истинска галавечеря! — Мелинда замахна с готварската лъжица, завъртя се така, че се намери едва ли не право в ръцете на Камерън, и го потупа по бузата.

Вик погледна към Брайън, който беше дошъл след Мелинда.

— Току-що казах на Тони, че охлювите не са за ядене.

— Тони, хайде отивай да донесеш малко охлюви! — разпореди се Мелинда. Алкохолът вече я хващаше.

Тони тръгна и спря, като погледна Вик.

— Охлювите не са за ядене — потрети Вик.

— Вижте, не съм казвал, че ми са се прияли охлюви! — смутено подхвана Брайън, без да се обръща нито към Мелинда, нито към Вик. — Искам да кажа — не съм казвал такова нещо!

— Не може да не са вкусни, толкова добре се хранят — пържоли ли не щещ, моркови ли, бостонска салата ли... Тони, хайде отивай за охлювите! — Мелинда едва не се строполи върху плъзгащата се врата на хола, като отиваше към кухнята.

Тони гледаше Вик като тъпо животно, като куче, което не е доразбрало какво се иска от него. Масивното му тяло беше готово всеки миг да се размърда.

— Какво ще кажеш, Вик? Трийсетина парчета няма и да ги усетиш!

Вик беше стиснал юмруци. Беше сигурен, че Брайън е забелязал, но продължи да ги стиска.

— Охлювите не могат да се ядат веднага — поде той неочаквано бодро, едва ли не весело. — Трябва да се оставят да гладуват два дни, за да се прочистят. А моите всичките са яли. Мислех, че това ви е известно.

— О — въздъхна Камерън, като прехвърли тежестта си равномерно върху двата си мощни крака. — Колко неприятно.

— Да — съгласи се Вик и погледна Брайън, който напрегнато го наблюдаваше, опрял гръб върху ръцете си на скрина за стъклария. Синята му риза се опъваше по силните заоблени гърди. Очите му гледаха съсредоточено и изненадано като никога досега.

Вик усмихнат изгледа Камерън.

— Съжалявам. Дано следващия път да се сетя два дни да оставя без храна няколко охлюва за вас.

— Много добре — колебливо рече Камерън. Потри отново ръце, усмихна се, сви рамене и изчезна в кухнята.

— Наистина нямах намерение да се захващам с охлювите — усмихна се Брайън. — Беше идея на Мелинда. Казах ѝ, че нямам нищо против, ако вие имате навика да ги ядете. Защото все си мислех, че са ви любимци.

Вик му спести неудобството, като замълча вместо отговор, взе ръката му в своята и го поведе към креслата. Още не бяха седнали, когато Мелинда викна от кухнята:

— Брайън!

Дори на Коледа не бяха сядали на такава трапеза. Мелинда явно се беше постарала — три вида зеленчукови гарнитурни, батати, пюре от картофи, три вида десерт на масичка отстрани, кифли в изобилие, а по средата на масата прасенцето, едва-едва закрепено в подноса върху две плитки тави и една голяма форма за торта помежду да не капе на покривката, но, така или иначе, беше покапало, понеже поставките се огъваха под тежестта на подноса. За Вик имаше нещо много смущаващо в това озъбено прасе, а изобилието от храни му беше направо отвратително, макар че двамата гости и Трикси, която се беше прибрала в седем и половина незнайно откъде, изглежда, го възприемаха като голямо домашно угощение и шумно изразяваха радостта си. Едва сега, на масата, Вик си изясни защо Брайън го кара

да се чувствава неловко — в държането му към Мелинда имаше нещо от безцеремонността на Камерън. Знаеше, че Брайън намира Мелинда привлекателна, но начинът, по който ѝ се усмихваше, начинът, по който и помогна да си свали престилката, подсказваше, че — съзнателно или не — той следва примера на Камерън, смята я за лесна плячка и е решил да се възползува. Вик си даде сметка и за това, че Брайън е последвал и неговия собствен пример на толерантно поведение към Камерън, и съвсем определено почувствува, че е загубил престижа си в очите му. Струваше му се, че след караницата за охлювите уважението на Брайън към него е намаляло.

Вечерта се изнизваше мъчително. Мелинда се напи прекалено много, за да излезе с Камерън, въпреки че той я покани, настани се на дивана и започна да каканиже вицове и всевъзможни пиянски щуротии, на които Брайън — от любезност ли, от любопитство ли — насила се засмиваше от време на време. Камерън седеше разкراчен на фотьойла на Вик, приведен напред, с бутилка бира в ръка, унесен в някакво тъпо блаженство, което очевидно го застраховаше срещу скуката и пристъпите на умора, защото иначе отдавна да си е тръгнал. Замлъкваха за дълго. За първи път от месеци Вик изпи пет чаши уиски. Цялата тая пошлост гнетеше непоносимо душата му и все пак не можеше да намери сили да отведе Брайън в стаята си, защото би излязло като паническо бягство. Направи мъчителен опит да заговори Камерън било за строителен камък, било за почвената влага или за предстоящата му работа в Мексико, но неговите леко кръвясали, белезникавосини очи непрекъснато се извъръщаха към Мелинда и тоя път като никога гласът му не се чуваше. Остана до два и половина.

Брайън, който се беше поизтегнал на другия край на дивана — замечтан ли, замислен ли, опиянен ли, знае ли човек състоянията на поетите, — се надигна веднага след Камерън и учудващо сърдечно му пожела лека нощ. Погледна часовника си и заяви, че изобщо не е разбрал как е станало толкова късно и че е трябвало по-рано да се оттегли.

— Имаме да доуточним още някои неща, нали, мистър Ван Алън?

— И на мен така ми се струва.

— Тогава утре ще се откажа от сутрешната си разходка, за да имаме известно време, преди да взема влака в единадесет. — Той се

поклони малко срамежливо. — Лека нощ, Мелинда. Тоя банкет ще се запомни. Беше много мило от твоя страна да хвърлиш толкова труд. Благодаря ти.

— Но идеята беше твоя — отвърна Мелинда. — Я гледай какъв хубав мъничък прасчо ни купи!

Брайън се засмя.

— Лека нощ, сър — рече той на Вик и тръгна към стаята си.

Обръщанията „сър“ и „мистър Ван Алън“, както и свойското „Мелинда“ няколко мига безсмислено кръжаха из главата на Вик.

— Чудесна вечер — рече той след малко.

— Нали? Не може да не ти е харесало. Я колко тихо беше.

— Така е. А какво стана с новите плочи?

В блуждаещия ѝ поглед се появи проблясък на спомен.

— Съвсем ги забравих, по дяволите. — Тя бавно започна да се надига. Вик я остави да се добере до средата на хола и едва тогава си наложи да стане, за да я задържи. Прихвана я леко над лакътя.

— Почакай до утре. Брайън няма да може да спи.

— Не ме пипай! — сопна му се тя гневно.

Пусна я. Тя остана да се клатушка на място, като го гледаше предизвикателно.

— Много съм изненадан, че Камерън мълча цяла вечер — рече Вик. — Не мислиш ли, че беше редно да ме уведоми за намеренията си?

— Аз му казах да не го прави.

— Аха. — Вик запали цигара.

— Всичко си е чудесно, всичко си е наред. И аз съм си наред.

— Ти си пиана.

— Тони не ми държи сметка за това. Разбира защо се напивам. И въобще той ме разбира.

— О, да, Тони е идеалният мъж, който всичко разбира.

— Да — потвърди тя, — и ще бъдем много щастливи заедно.

— Моите поздравления!

— При това Тони вече е купил два билета за... — Тя замълча, докато се сети — за Мексико Сити! Ще ходи там по работа.

— Аха. И ти ще го придружиш.

— Само това „аха“ си знаеш.

Тя се завъртя на тока си, както имаше навика да прави, когато добре си беше пийнала, и щеше да се строполи, ако Вик не беше я задържал. После веднага я пусна.

— Не мога да ти опиша колко ми беше приятно тая вечер — рече той и леко се поклони, също като Брайън. — Лека нощ.

— Лека нощ — на свой ред го изимитира Мелинда.

[1] По Фаренхайт; около 14°C. — Б.пр. ↑

[2] Дън, Джон (1573 — 1631) — английски поет метафизик. — Б.пр. ↑

21

Към десет и половина на следващата сутрин Вик, Брайън, Трикси и кучето вече пътуваха към Уесли, за да бъдат навреме на гарата. Трикси трябваше да бъде в училище в единадесет без петнадесет, когато специалният автобус щеше да откара училищния хор в Балинджър, за да участва в конкурса по пеене между началните училища в Масачусетс. Хорът се състоеше от петнадесет деца и щеше да се яви с „Лебедът“ на Сен Санс. Вик намери време да изслуша Трикси още веднъж, преди да тръгнат, но по средата тя нещо се притесни и млъкна. Гласчето ѝ беше пискливо и малко колебливо на високите тонове, но иначе пееше вярно. Вик я остави пред вратата на училището и ѝ обеща точно в дванадесет да бъде в Балинджър.

— А Мелинда няма ли да дойде? — попита Брайън.

— Сигурно не — отвърна Вик. Мелинда изобщо не се интересуваше от хора на Трикси. Като излизаха от къщи, тя още спеше, така че с Брайън не можаха да се сбогуват.

— Мелинда е забележителна жена — рече Брайън, като бавно и отчетливо произнасяше думите, — но ми се струва, че самата тя не се познава.

— Така ли мислите?

— Да. И това е жалкото, защото иначе е пълна с живот.

Вик нямаше какво да отвърне. Не знаеше какво точно мисли Брайън за Мелинда, а и не го интересуваше. Тая сутрин се чувствуваше крайно нервен и раздразнителен, както се чувствува човек, когото го е страх да не закъснее за някъде, и непрекъснато поглеждаше часовника си, като че ли до Уесли им оставаше кой знае колко път.

— Беше ми много добре при вас — поде Брайън. — И искам да ви благодаря, задето взехте толкова присърце оформлението на книгата. Никой друг издател не би направил това, което правите вие.

— На мен ми доставя удоволствие — отвърна Вик.

Като пристигнаха на гарата, им оставаха около пет минути до идването на влака. Брайън измъкна, от джоба си един лист и припряно го подаде на Вик.

— Снощи написах едно стихотворение. За пет минути го написах, направо на един дъх, и сигурно не се е получило от най-хубавите, но ми се ще да го погледнете.

Вик зачете:

*Веднъж сторил ли нещо — назад не можеш го
върна.*

*Ни страстния порив, чуждата страст недочакал,
ни ръката, отрекла с недвусмислен замах,
ни любовта ми, погубена като плаващо цвете
в забързан поток — тъй бърз, че не ще я достигна.
Не мога да върна потока назад —
нали и сам плувам по него —
ръка дели ме от моето плаващо цвете.*

— Съвсем не е лошо за пет минути — усмихна се той и подаде листа на Брайън.

— О, задръжте го. Имам и друг екземпляр. Може да го покажете и на Мелинда.

— Така да бъде — кимна Вик. Беше очаквал да чуе това от Брайън. Още от първия ред му стана ясно, че вдъхновителката на стихотворението е Мелинда. А обективността на поета към собствените му творби беше дала право на Брайън не само да му го покаже, но и да го помоли да го предаде на Мелинда.

В оставащите минути двамата бавно се разхождаха напред-назад по перона, като Вик държеше под око малкия куфар на Брайън, понеже той изобщо не се сещаше. Вървеше изправен в цял ръст, пъхнал ръце в джобовете, вперил очи в далечината с оня пламенен, неопределен и безусловен младежки оптимизъм, който Вик беше забелязал още при пристигането му. Дали Брайън се беше замислил какво представлява Камерън в живота им с Мелинда, дали самото запознанство с Мелинда му бе достатъчно — подобно на твърде честите краткотрайни увлечения на Гъоте по разни прислужници, кръчмарки и готвачки,

които все се струваха на Вик недостойни и някак смешни, макар да бяха подхвърлили на Гъоте идеята за някое и друго стихотворение. Какво нещо е инстинктът! Ето че и този посветил се на поезията младеж с чисто като кристал сърце се беше поддал — поне за няколко часа — на обаянието на Мелинда. Добре, че не остана за по-дълго! При тази мисъл му стана толкова драго, че започна да се усмихва.

Влакът се зададе. Брайън изведнъж измъкна ръка от джоба си.

— Бих искал да ви подаря ето това.

— Но какво е то? — попита Вик, понеже нищо не се виждаше в кокалестия юмрук на младежа.

— Някога принадлежаха на баща ми. Останали са ми три чифта. За мен те са особено ценни, но си бях наумил, ако ми допаднете, да ви подаря един чифт. Дано да ви харесат. Вие ми допаднахте и при това сте първият издател на... на първата ми книга. — Брайън замълча, като че ли да сподави вълнението си. Юмрукът стоеше протегнат.

Вик вдигна ръка и Брайън пусна в нея нещо, увито в изпомачкана хартия. Вътре се оказаха златни копчета за ръкавели с хелиотропи.

— Баща ми все ме насърчаваше да пиша стихове — продължи Брайън. — Така и не ви разказах за него. Почина от туберкулоза. Затова толкова много се стара да направи здравеняк от мен. — Брайън погледна към спирация влак. — Нали ще ги приемете?

На устата му беше да възрази, но знаеше, че на Брайън ще му стане неприятно.

— Разбира се. Благодаря, Брайън. Поласкан съм.

Брайън се усмихна и кимна, без да знае какво да каже.

Качи се във влака с куфара в ръка и спря на стъпалата да помахна на Вик, без да продума, сякаш бяха на километри един от друг.

— Ще изпратя шпалтите веднага щом станат готови — извика му Вик. После сложи копчетата в джоба на сакото си и тръгна към колата, замислен дали Мелинда вече е станала, дали си е уговорила среща с Камерън в Балинджър и дали възнамерява да завежда делото за развод. Едва ли би отишла при адвокат заедно с Камерън, но сигурно щеше да го остави да чака отвън. Познаваше я добре. Щеше да се събуди махмурлия, налегната от нерви, разкаяние и желание да руши, и щеше да се залови да пусне в ход нещата. Можеше да си представи лицето на адвоката, при когото Мелинда щеше да отиде — независимо дали в Балинджър или някъде другаде. Но положително щеше да е наблиз

някъде — може дори и в Уесли, след като се е подкрепила със съветите на Уилсън. Адвокатът несъмнено щеше да е наясно кой е Виктор Ван Алън — рогоносец номер едно на Литъл Уесли. Вдигна глава и започна да си тананика. Кой знае защо, си затананика „Старият ми дом в Кентъки“.

Като минаваше по главната улица на Уесли, Вик се озърна за Дон и Джун Уилсън. Вместо тях обаче видя Камерън. Точно излизаше от един магазин за пури и напъхваше някакъв пакет в джоба на панталоните си, като нещо подвикваше и се усмихваше назад. Вик го зърна малко пред себе си отдясно на тротоара и без да мисли какво прави, спря колата точно където Камерън се канеше да пресече улицата.

— Ей, здрасти — провикна се той весело. — Ще се качиш ли?

— Привет! — ухили се Камерън. — Няма нужда, колата ми е отсреща.

Вик погледна нататък, по Мелинда не беше в колата.

— Ако имаш малко време, качи се да поговорим — предложи той.

Усмивката на Камерън внезапно угасна, но после — изглежда, си даде сметка, че трябва да се стегне и да се държи като мъж — той подръпна колана на панталоните си, усмихна се, отвори вратата на колата и се качи.

— Какъв хубав ден, а? — приветливо започна Вик и подкара колата.

— Така си е.

— Как върви работата?

— Отлично. Мистър Ферис не е много доволен от темпото, ама сега... — Камерън се изсмя и постави големите си ръце на коленете.

— Сигурно вече си свикнал с капризите на клиентите.

Разговорът продължи в тоя дух. Изглежда, само такъв сорт разговори се нравеха на Камерън. Вик реши да не споменава Мелинда, било даже случайно. Щеше да закара Камерън в каменната кариера. Беше му хрумнало внезапно, още докато му предлагаше да се качи в колата. Пак щеше да има безкрайно много време, за да стигне навреме в Балинджър за изпълнението на Триксиния хор. Така че се успокои и се съсредоточи.

Заговориха за разрастването на Уесли през последните няколко години. Получаваше се нелепо, защото всъщност градът не се беше разраснал особено напоследък.

— Къде отиваме? — попита Камерън.

— Защо да не се разходим до старата кариера в Ист Лайм, за която ти разправях снощи? За две минути сме там.

— Аа, сецам се. Дето била изоставена.

— Да. Собственикът умря и понеже никой не се погрижи за нея, всички машини ръждясаха. Заслужава си да се види. Един предприемчив човек още би могъл да изкарва от нея, стига да има пари да я купи. — Вик никога не беше чувал гласа си толкова спокоен.

Отклони се от пътя за Ист Лайм по един черен път, а малко по-нататък, където никой не можеше да го види, кривна по един дълбок коловоз, така нагъсто обрасъл с млади дървета и храсталаци, че клоните шумно удряха по колата.

— На това място никак не е приятно да налетиш на някого — рече Вик и Камерън се изсмя, като че ли беше чул страхотна смехория. — Вчера беше една прекрасна вечер — продължи Вик. — Трябва в най-скоро време пак да дойдеш.

— По-гостоприемни хора от вас направо не съм виждал! — Камерън разтърси глава и се разсмя дебелашки самодоволно.

— Ето че пристигнахме! — рече Вик. — Ще трябва да слезеш, за да можеш да разгледаш добре.

Спря колата на една малка площадка между края на гората и пропастта. Роджър изскочи от колата подире им. Кариерата се ширна пред тях, внушителна с четиристотинте си метра дължина и близо двеста дълбочина. На самото ѝ дъно имаше езеро, сравнително плитко отляво, където почти бели скални отломъци се бяха оронили във водата; отдясно обаче във варовика бяха изсечени правоъгълни блокове, някои от които водата едва покриваше, а други образуваха съразмерни ниши, подобни на великански стъпки, където водата изглеждаше черна от голямата дълбочина. Тук-там из кариерата стърчаха ръждясали подедни кранове, пречупени под всевъзможни ъгли, сякаш работниците просто ги бяха оставили през обедната почивка и не се бяха върнали.

— Гледай ти! — заглежда се Камерън с ръце на хълбоците. — Ами то било направо грамаданско! Не съм и помислил!

— Така е — отвърна Вик, като се поотмести надясно, по-наблизо до пропастта. Кучето го последва. — Я погледни колко камък има още!

— Така изглежда! — Камерън също приближи до ръба.

По-рано често идваха на това място на пикник с Мелинда и Трикси. Вик го каза на Камерън, но не добави, че бяха престанали да идват, защото не им издържаха нервите да са постоянно нащрек да не би Трикси да отиде много близо до ръба.

— Пък и езерото е добро за плуване — продължи Вик. — Има пътечка за надолу. — Той се отдръпна от ръба.

— Няма начин на Ферис да не му хареса цветът на камъка — рече Камерън. — Нали все се оплаква, че тоя, дето съм го взел, е много бял.

Вик вдигна един ръбест белезникав камък колкото човешка глава, уж да го разгледа. После замахна назад с ръка и точно когато Камерън се обръщаше към него, го запрати по главата му.

Камерън свари да се наведе, така че камъкът мина над главата му, но залитна леко към ръба на пропастта. Погледът му кръвяса като на зашеметен бик, а Вик вдигна нов камък (стори му се, че изтече цяла минута), двойно по-голям от първия, засили се тичешком и го хвърли. Тоя път удари Камерън в слабините. Той неистово размаха ръце и политна надолу с оглушителен полукрясък-полурев, който постепенно взе да заглъхва в дълбочината. Вик отиде до ръба на пропастта колкото да види как тялото на Камерън отскача от стръмния скат на сантиметри от дъното и безшумно се изтърколва върху камънака. Повече нищо не се чуваше освен замиращото шумолене на ситните камъчета, чиято тънка струйка чертаеше дирята на Камерън към пропастта. После се разнесе радостен лай и като се извърна, Вик видя Роджър, подпрян на предни лапи, надигнал задница, готов за игра. Огледа цялата кариера, всички дървета наоколо, както и плитката част на езерото, където му се беше случвало да види я момченца да играят, я някой скитник. Нямаше никой. Отиде до колата за въже. Доколкото си спомняше, имаше едно в багажника. Въже обаче нямаше и той се сети, че още преди месеци го използва за нещо, което Трикси беше поискала. Поколеба се дали да не вземе макарата дебел канап, но после предпочете веригата за сняг.

Забърза по ръба към пътеката, която знаеше отпреди. Беше толкова стръмно, че от време на време се хързулваше по цял метър

надолу и се улавяше за жилавите хрусталаци, за да се задържи, но си даваше сметка, че всъщност не бърза — дори успяваше да се обръща, за да види дали Роджър го следва. Само веднъж на една стръмнина кученцето се уплаши и изскимтя и Вик се върна, за да подложи ръка под гърдите му и да го смъкне надолу.

Камерън лежеше по гръб, вдигнал ръка над главата си, както навярно е имал навика да спи. Едрото му четвъртито лице беше потънало в кръв. Големи петна кръв имаше и по ризата му под разкопчаното вълнено сако. Вик се огледа за подходящ камък сред богатия избор наоколо му. Избра един, който много напомняше сплескана конска глава, и го отнесе върху варовиковия блок, върху който лежеше Камерън. Щяха да му трябват повече камъни, затова подбра още четири, подобни на плочи. После внимателно, за да не се изцапа с кръв, довлече тялото до водата. Роджър подскачаше наоколо, душеше кървавите петна и лаеше, като че ли очакваше Камерън да се надигне и да си поиграе с него. Вик машинално щракна с пръсти, за да го отпъди. След това постави веригата върху камъка и изтърколи отгоре тялото. Внезапно го осени мисълта да разкопчае колана от крокодилска кожа и да напъха до половината един продълговат камък в панталоните. После отново закопча панталоните, колана и сакото. Постави на гърдите два от най-тежките камъни и издърпа отгоре краищата на веригата. Беше гъвкава като кожа верига, тридесетина сантиметра широка и се закопчаваше според желанието. Закопчалката беше като на каишка за кучета и можеше да се нагласи за всякаква дължина. Вик я стегна напърако върху камъните доколкото беше възможно. После огледа езерото и като съзря най-тъмното място точно край ъгъла на каменния блок, на който стоеше, изтърколи тежкото тяло във водата. До болка усети как острият ръб на камъка се врязва в гърба на Камерън и сякаш той се огъна над него.

Тялото потъна с глухо бълбукане в зеленикаво-черната вода. Макар че две секунди по-късно вече нищо не се виждаше освен надигащи се мехурчета, Вик продължи да се взира във водата с ъгълчето на лявото си око и съзря на около метър дълбочина една продълговата белезникава ниша, припокрита в единия край от блока, върху който беше застанал. Напомняше издължените строги очертания на гроб. Кой знае какви още гигантски ниши имаше, изрязани под водата. Където изтърколи Камерън, беше близо десетина метра

дълбоко — някой беше казал, че е толкова, когато един път бяха тук с Мелинда и Трикси. Но щом се успокои водата, съзря точно отдолу, петшест метра по-дълбоко, още една ниша — далеч по-ужасяваща гробница от първата. Нищо не можеше да се види, но дано тялото да я е подминало.

Роджър весело джафкаше. По едно време плъзна предните си лапи по ръба на камъка, топна муцунка под водата и веднага я дръпна, като тръскаше глава и махаше с опашка. Погледна Вик и се усмихна, колкото може един боксер да се усмихва, после размаха късото си опашле, сякаш казваше: „Браво на теб!“

Вик се наведе да оплакне ръцете си. После се върна, където беше лежал трупът, и видя петна кръв. Разтърка ги с обувка, колкото да се покрият с остри камъчета и варовиков прах и поне отгоре да не се виждат. Но после реши, че по-важно в момента е да се заеме с предвидените за деня работи, вместо да прикрива следите си, затова свирна на Роджър и двамата се заизкачваха по пътеката.

Горе внимателно изтри обувките си от праха и провери дали не са останали по тях драскотини и кръв, след което огледа колата. Тя познаваше много гъсто обрасли пътища, включително и този, по който бяха минали сега, и то през летците месеци, когато зеленината е най-буйна, така че калниците и вратите отдавна бяха издраскани, ако някой решише да ги проверява. Съществени драскотини от днешното пътуване нямаше.

— Скачай вътре, Роджър! — подвикна Вик и Роджър, който си падаше по колите, послушно скокна на предната седалка и се надигна, за да гледа през отворения страничен прозорец. Вик бавно подкара по тесния път и предвидливо натисна клаксона на най-острия завой, да не би насреща да иде друга кола. Не идваше, но дори и да идваше, това ни най-малко не би го разтревожило. Сигурно би се оказал познат или поне някой, с когото са се срещали, и двамата любезно биха си предложили да дадат заден ход и накрая заден ход щеше да даде той, а другият щеше да се усмихне, да му пожелае приятен ден и да отmine.

Пред боядисаната във винено четвъртитата сграда на гимназията в Балинджър, на постланата с пясък алея вече бяха паркирани шест училищни автобуса. Продължаваха да пристигат родители, кои с коли, кои пеша, и всички бързаха, като че ли бяха закъснели, а беше само дванадесет без пет. Вик паркира зад един от автобусите и влезе в

сградата през страничния вход, откъдето видя, че влизат другите родители, като извади бялата покана, която Трикси му беше дала преди близо седмица. „Важи за двама“ — беше написано на нея.

— Ей, Вик!

Обърна се и видя Чарлс Питърсън с жена си.

— Здравейте! Джени ще пее ли?

— Няма. Хвана я магарешка кашлица — отвърна Чарлс. — Дошли сме, за да чуем приятелките ѝ и после да ѝ разказваме.

— Много ѝ е мъчно, че не може да пее днес — обади се Катрин Питърсън. — Дано само Трикси да не се е заразила, защото през последните дни на два пъти бяха заедно.

— Трикси вече прекара магарешка кашлица. Опитайте ли със сиропа на Адамсън? Има вкус на малинов сок и на Джен ще ѝ хареса.

— Не сме — отвърна Чарлс.

— Продават го в едни старовремски шишета. Има го в аптеката на Чърч Стрийт. Едва ли ще го намерите в главната аптека. Наложил се да го разделяме на дажби, иначе Трикси щеше да го изпие наведнъж. Наистина помага.

— Ще го запомня — рече Чарлс.

Вик им махна с ръка и се дръпна встрани, за да си намери място, където няма да е сред познати. Здрависа се с майките на още няколко приятелки на Трикси, които едва познаваше, и успя да се настани до непознати. Предпочиташе да е сам, докато слуша хора на Трикси, но не заради това, което току-що беше извършил в кариерата. При всички положения би предпочел в този случай да е сам.

Залата беше с балкон, от двете ѝ страни имаше продълговати прозорци, а огромната сцена смалчаваше фигурките на наредените деца, от които най-големите бяха десетгодишни. Вик одобрително изслуша най-напред хоровото изпълнение на приспивната песен от „Хензел и Гретел“, после се заредиха една весела лагерна песен, в която се говореше за ружи, гори и дървеса, за залези и плуване посред нощ, една нежна и мелодична песен от Шуберт и накрая хорът на Хайлендското училище изпълни „Лебедът“ на Сен Санс.

„Над водата бело-снежен ле-бед...“

Хорът беше смесен и макар че момченцата звучаха сякаш по-пронизително, момиченцата бяха по-гласовити и разпалени от тях. Те плавно се вляха в хоровия припев, който Трикси от седмици си

тананикаше из къщи. А когато последните стихове глъхнеха, подсказвайки изчезването на лебеда, на Вик му се стори, че от претъпканата сцена чува само гласа на Трикси. Тя беше в първата редица и от време на време се повдигаше на пръсти, извила нагоре личице с разтворени устни.

„Лебедът — като дим изчезна — със светлика — със светлика...“

Стори му се, че Трикси пее ликуващ химн за изчезването не на лебеда, а на Камерън. Сигурно би го направила.

Когато същия ден Вик се прибра от печатницата, Мелинда беше на телефона в стаята си. Щом го чу да затваря вратата, тя остави слушалката и отиде в хола с намръщено и тревожно изражение на лицето.

— Здравей! — рече ѝ Вик. — Как си днес?

— Добре съм. — В едната си ръка държеше цигара, а в другата — чаша уиски.

— Ехо, татенце, чу ли ме? — изхвърча от стаята си Трикси.

— Разбира се! Чудесна беше. Чувах ти гласа над всички останали! — Той я вдигна във въздуха.

— Ама не взехме първата награда! — изкряска Трикси, като риташе и хихикаше.

Вик избягна удара на малките кафяви обувки и я пусна на земята.

— Голяма работа! Нали взехте втората?

— Да, ама друго си е първата!

— Права си, но пак ми харесахте. Много хубаво пяхте.

— Толкова съм щастлива, че се свърши. — Трикси затвори очи и отегчено поглади чело, както беше виждала да прави майка ѝ.

— Защо?

— Втръсна ми от тая песен.

— И как не!

— Трикси, защо не си идеш в стаята? — тежко въздъхна Мелинда. Не ги издържаше, като се разприказват.

Трикси я изгледа, като се правеше на по-обидена, отколкото всъщност беше, и заподскача към стаята си. Вик не можеше да се начуди, че Трикси винаги се подчинява на Мелинда, но в същото време се убеждаваше, че нейната широко отворена за хората душа действително е ненакърнима.

— Сутринта изпратих Брайън — рече той и бръкна във вътрешния джоб на сакото си за стихотворението. — Помоли ме да ти дам това стихотворение. Написал го е миналата нощ.

Мелинда пое листа с кисела, разсеяна физиономия, намръщи се за миг и го пусна на масичката. После отиде до прозореца с чашата в ръка. Беше с високи обувки, тясна черна пола и чисто бяла памучна блуза. Явно се беше облякла като за среща, макар че в пристъп на раздражение беше запретила небрежно ръкави.

— Закара ли си колата да я гресират? — попита Вик.

— Не съм.

— Искаш ли утре аз да я закарам? Трябваше да стане още преди десетина дни.

— Не искам да я закараваш ти.

— Даа. Заведе ли днес делото?

Мелинда доста дълго мълча и после отвърна:

— Не.

— Камерън ще идва ли тая вечер?

— Може би.

Вик кимна, макар че нямаше кой да го забележи, защото Мелинда беше с гръб към него.

— За вечеря ли ще дойде?

— Не знам, представи си!

Телефонът иззвъня и Мелинда се втурна към стаята си.

— Ало!... Кой... А, да... Не, не е, но очаквам да се обади. Да му кажа ли да ви позвъни?... Да... Разбирам... И аз бих искала да зная. Трябваше да ми се обади следобед... Ако ви се обади, нали ще му кажете да ми звънне? Много ви моля... Благодаря. Дочуване, мистър Ферис.

Мелинда се върна в хола, взе си чашата от перваза на прозореца и отиде в кухнята да я напълни. Вик седна да прегледа вечерния вестник. Пиеше му се, но си беше дал дума да не пие тази вечер. Мелинда се върна с пълна чаша и седна на дивана. Десетина минути мълчаха. Вик беше решил повече да не споменава Камерън и да не коментира позвъняването на Ферис, както и евентуалните други обаждания.

Телефонът отново иззвъня и Мелинда хукна към спалнята си.

— Ало? — обади се обнадеждена. — О, здравей!... Не, а на теб?... О, господи! — възкликна така изненадано, че Вик изтръпна. — Не може да бъде... Никога не го е правил. Зная, Дон, ужасно съжалявам, но нали все го чаках. Обадих се на Джун към шест, както

знаеш... Не, нищо. Цял ден нищо не съм свършила, само чак... Да. — Мелинда въздъхна.

Разговорът беше съвсем ясен. Сигурно Дон е поканил Мелинда и Камерън, за да отпразнуват завеждането на делото за развод. Последното „да“ по всяка вероятност беше отговор на въпроса дали Вик си е вкъщи. Толкова пъти беше чувал това „да“.

— Съжалявам, Дон... Поздрави Ралф от мене...

В лагера на противника наставаше смут.

Като се върна Мелинда, Вик изведнъж промени решението си и попита:

— Камерън да не е офейкал?

— Сигурно му се е отворила някъде работа до късно.

— По-скоро е офейкал.

— От какво?

— От тебе.

— Врели-некипели.

— Голяма мъка е това за един мъж. Ти май не го разбираш. Камерън просто не е могъл да издържи.

— Кое наричаш мъка?

— Това, което Камерън се опитваше да направи. Сигурно единият билет за Мексико Сити му е свършил добра работа.

Мелинда се закова на място и го погледна. По лицето ѝ Вик видя така ясно, сякаш бе написано, че все пак изключва тази възможност.

— Щом като това те интересува — поде тя, — мога да ти кажа, че Тони е оставил колата си в Уесли незаключена, с отворен прозорец, а на седалката е имало документи и разни други неща. Така че не ми се вярва да е тръгнал за Мексико.

— Не че толкова ме интересува, просто мисля, че е офейкал, и хич не ми се вярва пак да ти се обади.

Пристигна Роджър, настани се в краката на Вик и му се усмихна, сякаш двамата си имаха някаква своя, известна само на тях закачка. Вик протегна ръка и го почеса по главата.

— Ял ли е Роджър? — попита той.

— Откъде да знам!

— Ял ли си, Роджър? — попита Вик, после стана, прекоси хола и почука на вратата на Трикси.

— Влизай!

Трикси се беше разположила сред възглавниците на леглото и четеше.

— Нахранила ли си Роджър?

— Аха. В пет часа.

— Аха. Ясно. И сигурно пак си го накарала да преяде.

— Ама не му стана лошо — отвърна Трикси равнодушно, като повдигна вежди.

— Добре. А ти не огладня ли вече?

— Искам да ям с теб и мамчето! — предварително се намръщи Трикси да не би да ѝ кажат, да яде по-рано и при това сама.

— Само че мамчето може и да не вечеря вкъщи. Може да излиза с Тони.

— Добре тогава. Ще вечеряме двамата.

— Дадено — усмихна се Вик. — Искаш ли да ми помогнеш да приготвим вечерята?

Заедно приготвеха вечеря за трима, и масата сложиха за трима, но Мелинда отказа да седне с тях. Нищо не беше напазарувала и Вик отвори едно пиле-консерва, което от доста време стоеше в шкафа. Извади от дъното на барчето бутилка бяло вино и сипа в чаши на столче на Трикси и на себе си, като сложи и по две кубчета лед. Беше приготвил пюре от батати отгоре с галушки, понеже Трикси много ги обичаше. Двамата надълго и нашироко разговаряха за видовете вина, как се правят, защо са различни на цвят и Трикси така се опи, та взе да твърди, че лимонадата била вино, и то най-любимото ѝ, а Вик я остави да си приказва на воля.

— Да не си решил да напиеш детето? — попита Мелинда, като минаваше покрай тях, за да си напълни за четвърти или пети път чашата.

— От чаша и половина само по-дълбоко ще заспи — отвърна ѝ Вик. — Добре дошло за теб!

Мелинда се оттегли в хола, но нервната ѝ безпомощност се чувствуваше из цялата къща. Вик не би се стреснал нито от трясъка на захвърлената на пода лампа, нито от прошумоляването на запратеното по стената списание, а още по-малко от рязкото изскърцване на външната врата и нахлулия в къщата хлад, като остави вратата отворена, ако излезе да се разходи по алеята или да се дене един господ знае къде с колата. Трикси взе да хихика и едва не се задави,

докато му разкаже как някакво момче от училище можело да си носи учебниците, пъхнати отзад в панталоните.

Мелинда започна да набира някакъв номер и точно в този миг на Вик му се допуши. Отиде в хола да си вземе цигара и това, което чу, му беше достатъчно, за да разбере, че Мелинда се обажда в хотела на Камерън в Уесли, за да попита дали не знаят нещо за него. Не знаеха. Върна се в кухнята, за да поднесе на Трикси любимия ѝ десерт — бити белтъци със захар, които със собствените си ръце беше разбил, а отгоре беше сложил една пияна вишничка.

Пийна още малко вино с цигарата и продължи да си бъбри с Трикси, макар че тя клюмаше в полудрямка на стола.

— Какво толкова празнувате? — попита Мелинда, облегната на портала между хола и кухнята.

— Живота... виното — отвърна Вик и надигна чашата си.

Мелинда бавно се изправи. Беше изблизала червилото си и чертите ѝ се сливаха, но не толкова поради изтрития грим, колкото поради размътения ѝ вече разсъдък. Вик погледна дали очите ѝ не са замъглени, защото това беше най-добрият начин да се разбере колко е пила. Очите ѝ бяха вперени право в него.

— Какво си наприказвал на Тони? — попита тя.

— Дори не съм го виждал днес — отвърна Вик.

— Не си ли?

— Не съм.

— Тони — барабони! — провикна се през смях Трикси.

Мелинда надигна чашата си и отпи голяма глътка, след което направи гримаса.

— Какво си му наприказвал? — повтори тя.

— Нищо, Мелинда.

— Не го ли видя в Уесли?

Мина му през ум, че Дон може да ги е видял, но отвърна:

— Не.

— А защо сте толкова радостни тая вечер?

— Защото Тони го няма! — изписка Трикси.

— Мълчи, Трикси. Какво му направи? — Мелинда пристъпи към Вик.

— Какво съм му направил ли? Та аз не съм го виждал.

— А къде беше цял следобед?

— В печатницата.

Мелинда отиде да си напълни чашата.

Трикси задряма. Вик приближи стола си до нейния, за да може да я хване, ако политне на пода.

Мелинда се върна със замръзнала в пиански ужас физиономия, като че ли току-що беше видяла нещо много страшно. Вик точно се канеше да я попита какво има, но тя го изпревари:

— Уби ли го? И него ли го уби?

— Мелинда, не говори глупости.

— Тони не би се побоял да ми се обади. Не би забравил. Той от нищо не се бои, даже и от теб!

— Никога не съм мислил, че се бои от мен — рече Вик. — То се вижда.

— И затова съм сигурна, че не е забравил! — Мелинда почваше да се задъхва. — Затова съм сигурна, че нещо му се е случило! И ей сега ще съобщя на всички! Веднага!

Тя тресна чашата си на масата и точно в този момент навън глухо и сънено прогърмя. Вик веднага си помисли, че дъждът (още в четири часа беше забелязал, че има изгледи да завали) ще измие следите от гумите му по черния път, ако все пак са останали. Един обилен дъжд щеше да измие и кървавите следи по белите скали.

Мелинда сигурно беше отишла в стаята си и си обличаше палтото. Вик ни най-малко не се страхуваше какви може да ги наприказва, страхуваше се само да не ѝ се случи нещо, ако шофира в това състояние. Тръгна към стаята ѝ, но видя, че Трикси клюмва настрани, и бързо подложи ръка под натежалата ѝ глава, за да не се удари. После опря главата ѝ на рамото си и отиде при Мелинда.

— Не е разумно да караш в това състояние, Мелинда — започна той.

— И по-зле съм карала. Да знаеш дали Хорас и Мери са си вкъщи?

Вик неволно се засмя. Хорас и Мери живееха най-надалеч и при това не ѝ бяха на път към Уесли, т.е. към Ралф и Уилсънови, като Кауанови и Макфърсънови. Попитала беше, за да си спести разкарването. И като я гледаше да се навежда над тоалетната масичка, за да си вземе червилото и ключовете, олюлявайки се в бежовото си манто, Вик изведнъж усети, че му е безразлично какво ще стане с нея

тая вечер, защото отново е тръгнала да го разобличава, че заслужава да се блъсне в някое дърво или да затъне в канавка при някой бърз завой. После се сети за острия завой на склона наред пътя за Мелърови. Беше стръмно и сега сигурно щеше да е хлъзгаво. Сети се и как тялото на Камерън безшумно беше отскочило от най-долния скат и се беше търкулнало в мъртвешки покой.

— Къде искаш да отидеш? — попита той. — Ще те закарам.

— А, не, благодаря! — Мелинда се извъртя и очите ѝ с усилие го различаха. Намръщи се, примига и изкрещя с неуместно рязък и ясен глас: — Много благодаря!

Вик нервно плъзгаше ръка по нежното закръглено краче на Трикси. После изведнъж се обърна, отнесе Трикси в стаята ѝ, внимателно я сложи в леглото и се върна обратно точно когато Мелинда стремглаво излизаше от стаята си. Сблъскаха се на вратата. И двамата залитнаха от удара, а после той загуби разсъдък или по-скоро хладнокръвие. Когато се опомни, беше на леглото върху Мелинда и се опитваше да улови ръцете ѝ, здраво стиснал едната, но другата така и не можеше да хване. И крещеше:

— В такова състояние не можеш да караш!

После Мелинда опря коляно на гърдите му и внезапно го отблъсна с такава невероятна сила, че той се катурна почти презглава назад и в ушите му отекна оглушителен трясък. След това като че всичко утихна и той усети, че се усмихва глуповато, сетне за момент съвсем ясно видя току под носа си сивия килим на Мелинда и си даде сметка, че се е подпрял на едно коляно и се мъчи да стане на крака. Олюля се леко и забеляза десетина червени петна по сивия килим, чу усиливащия се вой от колата на Мелинда, от което, кой знае защо, му стана противно, и накрая усети по яката му да се стича топла кръв.

Изправи се и машинално тръгна към банята. Уплаши се от бялото си лице и се дръпна от огледалото. Опипа мокрото място на главата си, за да намери раната. Все едно, че в косата му имаше широка усмихната уста. Ясно, че трябваше да се зашие. Подвоуми се дали да си сипе едно уиски, преди да позвъни на лекар, защото можеше да припадне, преди още да е стигнал до бутилката. Така в двоумене глупаво пропиля близо минута, а после отиде право на телефона в стаята на Мелинда.

Набра централата и поиска да го свържат с доктор Франклин, но като размисли, поиска доктор Сюъл, защото не му се щеше доктор Франклин да става свидетел на още една криза в семейство Ван Алън. Никога преди не беше говорил с доктор Сюъл, затова първо му се представи.

— Добър вечер, доктор Сюъл. Обажда се Виктор Ван Алън от Пенделтън Роуд... Да, добре съм. А вие? — Бледопрасковената стена се раздробяваше пред очите му, но гласът му си оставаше все така спокоен. — Дали не бихте могли да наминете към нас, като вземете необходимото за няколко шева?

Понякога Вик се беше замислял какво би станало, ако той, Хорас Мелър или въобще някой с твърдо установени навици изчезне внезапно и необяснимо. Ще се вдигне ли бързо тревога, ще се води ли правилно следствието. Ето че сега му се предоставяше случай да си отговори.

На сутринта след като си удари главата, двамата с Трикси бяха седнали да закусват, когато телефонът иззвъня. Вдигна слушалката, но като чу от другия апарат промърморването на Мелинда и после един глас, който каза: „Добро утро, мисис Ван Алън, обажда се Бърнард Ферис“, я постави обратно. Няколко минути по-късно Мелинда профуча към кухнята да си вземе портокаловия сок.

— Обади се клиентът на Тони — съобщи му тя. — Казва, че предприятието ще води обстойно разследване.

Не отвърна. Чувствуваше се отпаднал от загубата на кръв, а може би му се маеше главата и от хапчето, което му беше дал докторът. Така дълбоко беше спал, че не беше усетил кога се е прибрала Мелинда.

— Какво има, татко? — попита Трикси. Очите ѝ все още бяха широко отворени от изненадата при вида на бинтованата му глава, макар че той го беше обърнал на шега и ѝ беше казал, че се е халосал в кухнята.

— Тони май се е загубил — отвърна ѝ.

— И не могат ли да го намерят?

— Така изглежда.

— Да не искаш да кажеш, че се скрил някъде? — захихика Трикси.

— Нищо чудно.

— Ами защо?

— Не знам. Нямам представа.

Мелинда се суетеше из къщи, което означаваше, че сигурно има среща с някого, вероятно с Ферис. Сигурно предприятието на Камерън днес или утре щеше да изпрати детектив.

Вик отиде на работа в обичайния час. Като го видяха накичен с дебел пласт обезформен бинт точно там, където монасите обикновено бръснат главите си, Стивън, Карлайл и чистачът, който прибираше изрезките от печатарските преси, го попитаха какво му е. Каза им, че си ударил главата в металната вратичка на един кухненски шкаф и много лошо се наранил.

Към пет часа следобед пристигна Мелинда с някой си Пит Хейвърмал, който се представи като детектив от нюйоркското бюро за разследвания „Стар“. Намерил се някакъв мистър Грант Хаустън, който вчера сутринта бил видял Камерън да се качва в колата на Вик на главната улица в Уесли между единадесет и дванадесет часа.

— Вярно — рече Вик. — Налетях на Тони, след като бях оставил един приятел на...

— Как така налетяхте? — грубо го прекъсна детективът.

— Видях го, като излизаше от някакъв магазин за тютюн, доколкото си спомням, и тръгна да прекосява улицата точно пред колата ми, така че спрях да му кажа добър ден. Предложих му да го закарам до някъде.

— Защо не ми каза това снощи? — извика Мелинда и се обърна към детектива: — Твърдеше, че не бил виждал Тони целия ден!

— Каза ми, че колата му е съвсем наблизо — продължи Вик, — но искал нещо да говори с мен и затова се качи.

— Аха. И къде отидохте? — попита Хейвърмал.

— Как да ви кажа — никъде. Изобщо не бих тръгнал, ако можеше, но там паркирането е забранено.

— Къде отидохте? — настоя детективът и започна да си записва нещо в бележника. Беше пълен, но як наглед мъж, попрехвърлил четиридесетте, с малки свински очички и делови вид. Нищо не би му струвало да прибегне до грубост, ако се наложи.

— Струва ми се, обиколихме няколко улици. На югоизток, за да бъда точен. — Вик се обърна към Карлайл, който стоеше на вратата с плювалника в ръце и слушаше в захлас. — Хайде, Карлайл, няма какво да стоиш — отпрати го той.

Карлайл закуцука с плювалника към машинното отделение.

— Обиколили сте няколко улици — повтори детективът. — За колко време?

— Петнадесетина минути навярно.

— И после?
— После оставих мистър Камерън при колата му.
— Я виж ти! — обади се Мелинда.
— Той качи ли се в колата си? — продължаваше детективът.
Вик се направи, че се мъчи да си спомни.
— Не мога да ви кажа, май не останах да видя.
— Колко беше часът?
— Някъде към единадесет и половина.
— А после какво правихте?
— Отидох в Балинджър на училищния конкурс по пеене, за да чуя дъщеря си.
— Аха. По кое време?
— Малко преди дванадесет. Конкурсът започваше в дванадесет.
— А вие бяхте ли, мисис Ван Алън?
— Не — отвърна Мелинда.
— Видяхте ли някакви познати в Балинджър? — Едното свинско око изгледа Вик накриво.
— Не... О, да, видяхме се с Питърсънови и разменихме по някоя дума.
— Питърсънови — записа си Хейвърмал. — Кога ги видяхте?
Всичко това взе да му омръзва.
— Как мога да знам кога точно? Питайте тях.
— Такаа. За какво искаше да си говорите Камерън?
Вик отново се направи, че иска да си спомни.
— Попита ме... а, да, попита ме как мисля, дали в близките години ще се строи край Балинджър и Уесли. Признах си честно, че не мога да му кажа, но напоследък не се строи много-много.
— За какво друго говорихте?
— Губите си времето! — намеси се Мелинда.
— Не помня — отвърна Вик. — Видя ми се изнервен, притеснен нещо. Спомена, че се канел да минава на частна практика и да се установи тук, защото му харесвало. Но не беше много категоричен.
— Никога не ми е казвал подобно нещо — недоверчиво изсумтя Мелинда.
— По какво съдите, че е бил нервен? — попита Хейвърмал. — Да не би да ви е казал причината? Или пък да ви е споменал какво смята да прави през деня?

— Ще ви кажа нещо, което със сигурност е щял да прави, мистър Хейвърмал — започна Вик, като нарочно се остави на гнева си. — Имал е среща с жена ми, която щеше да завежда дело за развод срещу мен, за да се омъжи за него. Даже си бяха купили билети за самолет за Мексико Сити. Ама вие като че ли едва сега чувате за това. Нима жена ми не ви е казала? Може би ви е казала само, че аз съм убил Камерън?

Лесно беше да се разбере по изражението на детектива, че Мелинда нищо не му е казала за развода.

— Вярно ли е това, мисис Ван Алън? — попита Хейвърмал, като отместил поглед към Мелинда.

— Да, вярно е — отвърна тя с мрачно настървение.

— Струва ми се, че е излишно изобщо да питате защо Камерън се е чувствувал неловко пред мен — поде отново Вик. — Само се чудя защо му трябваше да пита за моето мнение и да се качва в колата ми.

— Както и защо вие сам сте му предложили да се качи — подметна детективът.

— Опитвам се да бъда любезен с хората, поне в повечето случаи — въздъхна Вик. — А Камерън често идваше у нас, както знаете. Предполагам, това жена ми ви го е казала. А ако искате да знаете защо казах, че не съм виждал Камерън в понеделник, ще ви кажа, че ми беше дошло до гуша от него, пък и същата вечер не беше отишъл на уговорената среща с жена ми и тя така се беше разстроила, че беше на път да се напие. Не ми се говореше за Камерън. Вярвам, че ме разбирате.

Хейвърмал изгледа Мелинда.

— Казвате, че познавате Камерън от около месец?

— Да — отвърна тя.

— И сте мислили да се омъжвате за него? — Хейвърмал я гледаше така, като че ли беше започнал да се съмнява дали е с всичкия си.

— Да. — Мелинда провеси глава като виновна ученичка, но след миг отново я вдигна.

— Кога решихте да се омъжите за него?

— Преди няколко дена — обади се Вик.

Детективът язвително го изгледа.

— Май не ви се е нравил Камерън.

— Така е.

— Както знаете, Камерън е изчезнал вчера преди един часа. Имал е среща на обяд и не се е явил.

— Не знаех — рече Вик, като че му беше все едно.

— Но е било точно така.

Вик взе цигара от пакета върху масичката.

— Камерън беше много особен човек — забеляза той, като нарочно употреби миналото време. — Все се опитваше да се държи приятелски, да си остане в добри отношения с мен. Един господ знае защо го правеше. Не е ли така, Мелинда? — запита направо.

Тя го изгледа навъсено.

— Имал си време — между единадесет и петнадесет и дванадесет си имал достатъчно време да му сториш нещо.

— На Търговската улица наред Уесли?!

— Имал си време да го отведеш някъде. Никой не е видял да го оставяш при колата му.

— Откъде знаеш? Да не би да си разпитала всички в Уесли? — Вик се обърна към детектива. — Нищо не бих могъл да сторя на Камерън пряко волята му. Та той беше два пъти по-едър от мене.

Детективът замислен мълчеше.

— Видя ми се някак уплашен — продължи Вик — и най-вероятно от развоя на отношенията с жена ми. Може просто да е решил да се отърве от всичко това.

— Да не би вие да сте му казали да се махне, мистър Ван Алън?

— Не, разбира се, дори не споменах за жена си.

— Само че Тони не е от страхливите — гордо рече Мелинда.

Хейвърмал имаше все така учуден вид.

— След това виждахте ли се с Камерън? — попита той.

— Не — отвърна Вик. — Бях тук цял следобед.

— Как си наранихте главата? — без сянка от съчувствие попита Хейвърмал.

— Ударих се в един кухненски шкаф. — Вик погледна Мелинда и се подсмива.

— Аха. — Около минута Хейвърмал гледа Вик с професионална непроницаемост. Тънка усмивчица, която можеше да изразява както самодоволство, така и презрение, разтегляше устните му. — Добре, мистър Ван Алън. Засега толкова. Ще се видим пак.

— Когато пожелаете. — Вик го изпрати до вратата.

Без съмнение Хейвърмал щеше да разпита Мелинда за връзката и с Камерън. И положително нещата щяха да му се представят в друга светлина. Вик въздъхна и се усмихна, замислен какво ли има да се случва занапред.

Във вечерния брой на „Ню Уеслиън“ се появи малка снимка на Камерън — четвъртитото му лице, сериозно и подплашено, горе-долу както изглеждаше, преди да падне в пропастта. Над снимката беше написано: „Да сте виждали този човек?“ Някакви негови „приятели“ съобщили за изчезването му миналата вечер. Нюйоркското сдружение за покупко-продажби „Пъглис-Маркъм“ провеждало щателно разследване и за целта изпратило в Уесли детектив. „Има опасност, поради естеството на работата му, да го е сполетял нещастен случай“ — позволяваше си да предположи вестникът.

Малко след седем Хорас позвъни на Вик да го пита дали има представа къде може да е Камерън и какво може да му се е случило. Отвърна, че не знае, и Хорас не зададе повече въпроси. Покани ги с Мелинда на вечеря, тъй като току-що получили от един приятел от Мейн каца замразени омари. Вик благодари и отклони поканата, като каза, че вече е сложил вечерята. Вечерята наистина беше сложена, само че Мелинда я нямаше. Сигурно беше с детектива или у Уилсънови и изобщо нямаше да се прибере, камо ли да се обади.

Не беше изминал и час и двамата с Трикси точно привършваха вечерята, когато отвън се чу шум от кола. Беше Хорас — разярен. Веднага му стана ясно какво се е случило.

— Вик, може ли да отидем в твоята стая? Или някъде другаде? Не искам пред... — Хорас погледна Трикси.

Вик отиде при Трикси, прегърна я и я целуна по бузката.

— Нали ще ни извиниш, Трикси? Трябва да поговорим по работа. Допий си млякото и ако си взимаш още сладкиш, гледай парченцето да е по-малко, нали?

Прекосяха гаража и влязоха в стаята му. Предложи на Хорас единствения удобен стол, но на него не му се сядаше. Вик седна на леглото.

— Току-що имахме посещение от детектива — започна Хорас, — както сигурно си се досетил.

— Нима? Мелинда беше ли с него?

— Не. Това поне ни спести. Ама е тръгнала пак да те обвинява! — вече избухна Хорас. — Едва не изхвърлих от къщи тоя Хейвърмейър или какъвто там беше. В края на краищата наистина го изхвърлих, но преди това му казах някои неща. И Мери също.

— Хейвърмал му е името. Какво ти е виновен човекът, такава му е работата!

— Я остави това! Тоя тип просто те изкушава да му разбиеш носа! Седнал в собствената ми къща да ме разпитва дали най-добрият ми приятел може дотам да се ядоса, че да убие човек! Или поне да го отвлече! Казах му, че Виктор Ван Алън гледа отвисоко на тия неща и че сигурно Камерън е мярнал някоя блондинка, която му се е видяла по-хубава от Мелинда, и е хукнал подире ѝ кой знае къде!

Вик се усмихна.

— И какво ми разправя той, че ти последен си видял Камерън?

— Така ли ти каза? Не знам, видях Камерън вчера към единадесет и половина.

Хорас сви слабите си рамене.

— Изглежда, не могат да намерят никой, който да го е видял след дванадесет. И само като си помисля, че трябваше да чуя за детинщините на Мелинда да се развежда с тебе, за да се омъжва за Камерън! Посъветвах Хейвърмал да си мълчи по тоя въпрос. Казах му, че познавам Мелинда почти колкото теб и че като се ядоса, има навика да отправя най-невероятни заплахи!

— Не съм убеден, че беше просто заплаха, Хорас. Преди няколко дена изглеждаше твърдо решена да се разведе.

— Какво говориш?! Добре де, така или иначе, нищо не е предприела. Знам, защото попитах Хейвърмал. Попитах го и как си обяснява причините за развода, но не може да ми отговори.

И този път Вик замълча.

— Добре де, Вик, какво точно се случи, след като Камерън се качи в колата? — Най-накрая Хорас седна.

Вик усети как очите му се ококорват в самозащита.

— Нищо особено. За Мелинда не сме говорили. Общи приказки. За пръв път го видях някак неуверен в себе си. И виждаш ли — Вик реши отново да предизвика съдбата, както по-рано с Хейвърмал, — затова си мисля, че Мелинда говореше истината, когато ми каза, че иска развод. Всъщност вчера именно трябваше да заведе делото. Може

и да не е имала уговорена среща с адвокат, но ми каза, че ще завежда дело. После спомена, че Камерън купил два билета за Мексико Сити и че щяла да заминава с него. Нищо чудно, че Камерън се смущаваше от мен. Можеше и да не се качва в колата, разбира се, но нали го знаеш какъв е. Първо действа, после мисли, ако изобщо мисли. Мина ми през ум, че вчера следобед може да е имал среща с Мелинда в някоя адвокатска кантора. Не бих се учудил, ако направи тая дебелацина да отиде с нея, като урежда документите!

Хорас с отвращение разтърси глава.

— Но, както казах на тоя залутан в догадки детектив, Камерън може и да е решил да зареже всичко това. Естествено, трябвало е да зареже и работата си, най-малкото последния си ангажимент. Как тогава да се срещне с Мелинда в Литъл Уесли, след като е офейкал.

— Да, разбрах те — замислено рече Хорас. — Точно това ще да е направил.

Вик се изправи и отвори долното шкафче на бюрото си.

— Няма да ми откажеш нещо за пиене, нали? — Винаги познаваше кога на Хорас му се пие. — Ще отида да донеса малко лед.

— За мен няма нужда, благодаря. Ще пийна с лечебна цел, а в тия случаи действа по-добре без лед.

Вик взе от бюрото една чаша и я изми в миниатюрната баня. За себе си взе чашата, която използваше, като си миеше зъбите. Сипа и на двамата по три пръста. Хорас жадно отпи.

— Имах нужда да пийна. Изглежда, приемам нещата по-надълбоко от тебе.

— Изглежда — усмихна се Вик.

— Ето че пак ти дойде до главата — същата история като с Де Лайл.

— Изобщо спорна година за детективските бюра. — Забеляза, че Хорас го погледна. Още не беше попитал направо дали Карпентър е бил детектив.

— Интересно, че предприятието на Камерън не го търси в Ню Йорк или в Маями или изобщо някъде, където би отишъл такъв като него — забеляза Хорас. — В Мексико Сити, да кажем. Макар че всъщност нищо не се знае.

Вик умишлено промени насоката на разговора към въпроса доколко е вероятно да бъде открит някой, който е избягал примерно в

Австралия. Успее ли да се промъкне през имиграционните власти и да влезе в страната, шансовете да бъде открит са практически нулеви. После заговориха доколко може да се разчита на анализа на кръвта. Според Хорас вече можело по капка засъхнала кръв да се определи чия е, дори да е отпреди месеци. Вик също беше чувал за това.

— Но я си представи, че го няма човека, за да сравнят — попита той и Хорас се засмя.

Вик се замисли за кръвта по белите скали на кариерата, за трупа на Камерън на близо дванадесет метра под водата. Откриеха ли петната кръв, логично беше да потърсят във водата, но най-вероятно нито в тялото ще е останала кръв, нито по пръстите — кожа. Но иначе можеше и да го разпознаят. Доця му се отново да иде в кариерата и доколкото може, да заличи кръвта, но се боеше да не го видят. Това като че ли беше единствената необмислена, направо глупава постъпка в живота му — да остави следи точно където не трябва, да не изпипа докрай нещо толкова важно.

Като стана да си върви, Хорас вече се смееше. Само че това не беше досущ обичайният му смях.

— Е, какво ли не ни мина през главите, нали? — пресилено весело рече той. — Все ще намерят Камерън. Сигурно във всички големи градове полицията е вдигната на крак. Винаги е така.

Вик му благодари за посещението и Хорас си тръгна. Вик остана в гаража, заслушан в отдалечаващия се шум от колата, замислен, че Хорас не го попита нито къде е Мелинда, нито кога ще се прибере. Ясно му е било, че той сигурно няма да може да му отговори и само би се смутил. Надвеси се над аквариума с охлювите.

Хортензия и Едгар се любеха. Едгар се пресягаше от едно малко камъче да целуне Хортензия по устата. А тя се беше надигнала на самия край на опашката си и леко се олюляваше под ласката му, сякаш бавно танцуваше в омаята на някаква музика. Вик ги гледа може би пет минути, без да мисли абсолютно нищо, даже и за тях, докато в един момент забеляза, че от дясната страна на главите им набъбват чашковидни израстъци. Как се обожаваха един друг, каква идеална двойка бяха. Лепкавите чашки продължаваха да нарастват, докато накрая се допряха, а устата се разделиха.

Погледна часовника си — десет без пет. Необяснимо потискащ вечерен час. Цялата къща бе притихнала. Дали Трикси бе заспала?

Изкашля се и лекият, съвсем естествен звук отекна като шумни стъпки по чакъл.

Охлювите не издаваха никакъв звук. Хортензия първа насочи размножителното си хоботче, но не уцели. Дали пък това не беше част от играта? След малко Едгар на свой ред опита и не уцели, отдръпна се назад и отново опита. Този път успя и хоботчето навлезе където трябва, което накара Хортензия и тя да опиша още веднъж. Беше й по-трудно, защото се целеше нагоре, но бавно и търпеливо, на третия път вече й се удаде. После, сякаш в още по-дълбок транс, главите им леко се отдръпнаха, а рогцата им почти се прибраха. Помисли си, че ако имаха клепачи, сега щяха да бъдат затворени. Охлювите замряха. Вик ги наблюдава, докато забеляза първите признаци, че чашките им вече се разделят. После близо минута се разхожда напред-назад из гаража, измъчван от някакво непривично безпокойство. Мислите му отново се насочиха към Мелинда и той се надвеси над охлювите, за да се отвлече.

Единадесет без четвърт. Дали е у Уилсънови? Сигурно сега там всички ченета работят едновременно. Дали и детективът присъства, или си е легнал след тоя уморителен ден? Възможно ли е някой да се сети за кариерата?

През лупата видя, че сега охлювите бяха съединени само с двете хоботчета. Щяха да останат така поне още час. Този път нямаше тяхното търпение. Отиде в стаята си да почете.

Пет дни по-късно Хортензия вече мътеше яйцата си, а Хейвърмал продължаваше все така да слухти из града, и то къде по-придирчиво и открито от Карпентър, когато разследваше случая с Де Лайл. Ходи у Кауанови, у Макфърсънови, у Хайнесови, у Питърсънови, при стария Карлайл, при Хансен зарзаватчията, при Ед Кларк, собственика на железарския магазин (където Вик беше на почит като комай най-редовният клиент), при Сам, бармана на „Лорд Честърфийлд“, при пощенския раздавач Ригли, който носеше вестниците на Ван Альнови, та чак до чистачите Питър Лазари и Джордж Андерсън, единият от които се грижеше за печатницата, а другият — за къщата. Вик подразбра, че Хейвърмал не се и опитва да прикрива каква е целта — да го изкара отговорен за изчезването на Камерън — и разпитва без всякакви заобикалки. Навсякъде обаче му отвърщали с едно — крайна предпазливост в изявленията и неприязън. Лош късмет за Хейвърмал, че настройваше духовете срещу себе си. Дори такива обикновени хорица като чистачите бяха доловили накъде бие и бяха възнегодували.

Ето какво му разказа Пит Лазари. „Нямам навика да си вра нося в работите на госпожа Ван Алън, му рекох. Обича да си попийва, толкоз знам. Какво си си навил на пръста да изкараш човека убиец! Ама и тая си я бива! От шест години се знаем с гос'ин Ван Алън, викам му, няма от него по-свестен човек в града. Виждам съм ги аз такива мръсници като тебе, викам му. Знаеш ли, викам му, къде ти е на тебе мястото, а? Заедно с целия боклук на буницето!“ Пит Лазари представляваше едно огромно туловище и като нищо мятеше пълни кошове изрезки във вагонетката си на три-четири метра височина.

При второто посещение на Хейвърмал у Мелърови Хорас го върнал още от вратата. А Стивън Хайнс му държал цяла реч, че в английското законодателство е прието човек да се счита невинен, докато не се докаже вината му, но в Америка не се спазва заради такива невежи негодници като него.

От Мелинда разбра, че е направена справка на летището и вече се знае, че Тони не е взимал самолет. Да, но нали пък беше купил двата билета. И Хейвърмал знаеше това така добре, както и че двата билета са заведени на името на мистър и мисис Антъни Камерън.

— Може да е върнал единия билет и да си е купил друг под фалшиво име — подхвърли Вик.

— Изключено — тържествуващо отвърна Мелинда. — В Мексико се отива само с туристическа карта, която проверяват в Ню Йорк, преди да излети самолетът. Знам го от Тони.

Вик се усмихна.

— Не си ли спомняш какво ни разказаха Ивлин и Фил, като ходиха в Мексико преди няколко години? Ивлин си загубила акта за раждане и понеже нямали време да вадят нов просто казали на чиновника в Мексиканското консулство имената си, той попълнил туристическите карти и не им искал никакъв документ за самоличност. Тия туристически карти са само за да се измъкне някой и друг долар от туристите. Нямах ли карта, и в Мексико, както навсякъде по света, те пускат срещу най-обикновен паспорт.

На това Мелинда нямаше какво да възрази. Изглеждаше обезпокоена и притеснена, някак съкрушена, че пребиваването на Хейвърмал в Литъл Уесли се проточва вече цяла седмица без каквото и да било резултат. Хейвърмал кръстосал цялата околност, каза му тя, в такъв радиус, който една кола може да измине, така че да й остане време да стигне до Балинджър общо за около тридесет и пет минути. Не му стана ясно дали Хейвърмал се е натъкнал на кариерата (не може да не си е служил с карта, кариерата обаче не беше обозначена на всички карти), но този път реши да не предизвиква съдбата и не попита. Пък и на два пъти след идването на Хейвърмал в Литъл Уесли беше валиял силен дъжд. Дори и да не беше измил петната кръв, те едва ли биха се различавали от ръждивите петна, които каменарските инструменти, все още пръснати тук-таме из кариерата, бяха оставили по плоските скали. Не беше за вярване Хейвърмал още да не е попаднал на кариерата, но може и така да беше. Изглежда наистина, както каза Мелинда, повечето му време минаваше в кръстосване по пътищата, а кой знае дали не ровеше и из храсталаците за труп.

Ето че Хейвърмал за втори път посети Вик в печатницата. Не можа да го набеди с нищо по-конкретно от язвителните нападки на

Дон Уилсън.

— Дон Уилсън смята, че ви държи в ръцете си. Според него вие сте убили и Де Лайл. Не е ли странно наистина, че човек с толкова, сериозни мотиви и в двата случая е и последният, с когото са видели и двамата мъртъвци. — Хейвърмал натърти на последната дума.

— Да не искате да кажете, че сте намерили трупа на Камерън? — уж изненадано ококори очи Вик, макар че всъщност Хейвърмал му убиваше даже и насладата да го подведе.

— Да, намерихме трупа на Камерън — отвърна Хейвърмал, така вторачен във Вик, че той веднага разбра, че не е вярно, но предпочете да продължи с ролята си на наивник:

— Сериозно? Къде? Защо не казахте веднага?

Хейвърмал безочливо не му отвърна и побърза да заговори за друго. Когато отново спомена Дон Уилсън, Вик му рече с приветлива усмивка:

— Дон Уилсън по-добре да внимава какво приказва, защото мога да го дам под съд за клевета и не знам как ще се оправи тогава. А жена му е много мила, нали?

— Бива я само да мълчи — отсъди Хейвърмал.

— Виждате ли — все така любезно поде Вик, — трудно ще изкопчите нещо от хората, ако така ги обиждате.

— Благодаря за съвета — отвърна Хейвърмал с глас, който прозвуча като гъши крясък.

— И аз искам да ви благодаря за нещо, преди да сте си тръгнали от Литъл Уесли — рече Вик. — Благодарение на вас разбрах колко са единни хората тук в... в симпатиите си към мене. Нито специално съм търсил одобрението им, нито кой знае колко съм го искал, обаче ми е изключително приятно да ми го засвидетелствуват.

Малко по-късно Хейвърмал си тръгна, без дори да се заяде на изпроводяк. Вик вдигна двата фаса, които Хейвърмал беше стъпкал на пода, и ги хвърли в кошчето. После отиде в машинното отделение и се зае да довърши художественото оформление на композицията от скелет на изсушено дъбово листо и сплескан копринен пашкул, която щеше да отпечата под едно от стихотворенията на Брайън Райдър.

Този ден още веднъж му бе засвидетелствувана лоялността на съгражданите му. Обади му се Хол Пфайфър, редакторът на „Ню Уеслиън“, за да му каже, че някакъв детектив на име Хейвърмал бил

при него и поискал да му пробута уж като местна новина една клюкарска статия за своето разследване по случая Камерън, в която наблягал на „вероятността“ Виктор Ван Алън и жена му да имат отношение към изчезването. Пфайфър го скастрил набързо и му посочил вратата.

— Не ви познавам, мистър Ван Алън, но съм чувал много за вас — каза му Пфайфър по телефона. — Помислих си, че ще е добре да ви кажа да не би да се безпокоите, че нещо подобно може да се случи. „Ню Уеслиън“ не иска да има вземане-даване с такива като Хейвърмал.

Вик предаде този разговор на Мелинда.

Дори и в пералнята имаше какво да научи. Когато отиде да прибере дрехите, управителят, Фред Уорнър, се надвесил през тезгяха и му прошепнал, че „оня детектив“ идвал и прегледал до една всички донесени в последно време дрехи. Видял кръв по един панталон, но мисис Ван Алън, която била с него, му обяснила, че кръвта е на мъжа ѝ и петната са останали от вечерта, когато си наранил главата.

— Всичките петна бяха отзад на панталона — подсмихна се под мустак Уорнър, — и при това отгоре. Ясно като бял ден, че е накапало от рана на тила. Само да бяхте видели как се разочарова оня ми ти детектив! Същински копой, само дете нещо му куца, нали, мистър Ван Алън?

И ето че Хейвърмал най-ненадейно си тръгна. Целият град като че си отдъхна. Хората по улиците сякаш по-често се усмихваха един на друг, за да си кажат може би, че тяхната сплотеност е провалила един неприязнен пришествие. Събиранията зачестиха. Дори и Питърсънови си поканиха гости. У тях Вик се запозна с няколко души, които виждаше за първи път, но които се отнесоха с изключително уважение към него. Пак тук, сред хора, които иначе Мелинда би гледала отвисоко, му направи впечатление, че тя започва да се променя. Не можеше да се каже, че е особено сърдечна и мила, както след смъртта на Де Лайл, но се усмихваше, даже и на него, не се мусеше на пунша, който ненавиждаше, никого не обиди с държането си, поне доколкото той можеше да прецени. Какво ли не му мина през ум. Невъзможно беше да го прави, за да промени лошото обществено мнение за него, просто защото сега това нямаше абсолютно никакъв смисъл. Дали пък не се беше уморила да се прави на мрачна, дали се изчерпваха силите ѝ да бълва омраза? Омразата винаги е била изтощителна, но Мелинда,

така или иначе, нямаше на какво друго да се посвети. Възможно ли беше да ѝ е приятно, че той е на такава почит у Питърсънови? Преди подобно нещо изобщо не би я трогнало. Хрумна му, че може да са се уговорили с Хейвърмал да притъпят някак бдителността му, та да могат да извадят наяве някое неочаквано за него доказателство. Но не, имаше твърдото убеждение, че Хейвърмал е изстрелял всичките си патрони до един и е подминал целта. Никакво злорадство не се забелязваше у Мелинда напоследък. Само дето беше малко по-мила и сговорчива. Даже и вкъщи му се усмихна на няколко пъти. А и у Дон Уилсън не беше ходила вече цяла седмица.

— Какво става с Дон Уилсън? — попита Вик, като се върнаха от Питърсънови. — Нещо не го споменавах напоследък.

— Че кога изобщо съм го споменавала? — поде тя, но без нотка на враждебност.

— Разбира се, че не си. И все пак как е Дон? Работите му вървят ли?

— Пак нещо му се върти в главата — отвърна Мелинда някак умислено, което го накара да я погледне. Беше вдигнала очи към него и леко му се усмихваше от дивана, където беше седнала да си събуе обувките. На всичко отгоре не беше и пияна. — Защо питаш?

— Понеже не чувам да е измислил нещо ново напоследък.

— Поне за едно, струва ми се, достатъчно си чул. От Хейвърмал разбрах, че ти е казал мнението на Дон.

— Не ми каза нещо ново, пък и то е без значение за мене.

— Е, така или иначе, Дон не стигна доникъде, нали?

Вик я изгледа смутен, макар лицето му да остана под маската на безметежна приветливост.

— Не, наистина. Но на теб май ти се искаше, нали?

— Просто исках да узная истината.

Мелинда запали цигара и с обичайната си безцеремонност запрати клечката към камината, но не можа да уцели.

— Дон имаше някои интересни предположения, но май ще си останат само предположения. — Погледът и беше засенчен от известна неловкост, сякаш не очакваше да ѝ повярват.

И Вик действително не ѝ повярва. Положително разиграваше някаква комедия. Започна бавно да пълни лулата си, като нарочно изчака да мине малко време, за да ѝ даде възможност да продължи.

Самият той нямаше никакво намерение да продължи, но пък нямаше и да се оттегли веднага в стаята си, макар че точно това му се искаше.

— Може да се каже, че ти беше гвоздеят на вечерта — рече Мелинда накрая.

— Давид и Голиат, няма що. И в моя случай побеждава дребосъкът Давид, нали така? — Знаеше, че неопределената му усмивка е още по-неопределена в нейните очи.

Мелинда го гледаше и явно обмисляше какво да предприеме. Първо се размърда — плесна длани и се изправи, а после рече:

— Какво ще кажеш да пийнем нещо прилично след оная — розова лимонада? Такава гадост беше! — И тръгна към кухнята.

— Аз не искам. Малко ми е късно вече за пиене.

— Но часът е само два! Какво ти става?

— Доспа ми се — усмихна се той, после отиде при нея и я целуна по бузата. Сякаш целуна статуя, но все пак неподвижността ѝ се дължеше вероятно по-скоро на изненада, отколкото на обичайното ѝ безразличие.

— Лека нощ, мила. Трикси ще остане утре целия ден у Питърсънови, нали?

— Сигурно.

— Е, лека нощ. — Тръгна към гаража и я остави все още като че ли в колебание дали да си налее нещо за пиене, или не.

Поредната изненада дойде от Хорас, който му съобщи, че Мелинда ходила да види Мери, „разтърсвала се от ридания“, окайвала всяка дума, която е изрекла против него, съжалявала, че се е показала такава неподобна глупачка и непочтена съпруга, съмнявала се дали изобщо ще намери сили да преживее всичко това.

— „Глупачка по всички линии“, така се нарекла — доуточни Хорас, като се мъчеше да възпроизведе всичко дума по дума. — Мери ми се обади даже в лабораторията, за да ми разкаже.

— Виж ти — за втори път по време на разговора рече Вик. — И аз забелязах, че се е променила напоследък, но и през ум не ми е минало, че ще тръгне да се разкайва — и то пред Мери.

— Е, ти пък сега... — Хорас като че се засрами от детинската си възторженост. Мери казва, че вчера Мелинда направо надминала себе си. Опитах се да ви се обадя снощи и евентуално да се видим, но ви нямаше.

— Водихме Трикси на един филм, който много искаше да гледа.

Хорас се усмихна, сякаш му стана драго, че двамата с Мелинда са ходили на кино.

— Нещата май вървят на оправяне, Хорас. А, между другото след два-три дни чакам първите бройки от стихосбирката на Брайън Райдър и ми се ще да ги погледнеш. Нали си спомняш, че правих отпечатъци от пера, листа и насекоми?

— Как да не си спомням! Даже си бях наумил, ако книгата излезе навреме, да я купя на Мери за Коледа!

— О, ще излезе дотогава. Ще ти я подаря. Не толкова заради отпечатъците, а защото стихотворенията наистина си ги бива.

— Моля ти се, аз ще си я купя. Докъде ще я докара „Грийнспър Прес“, ако вземеш всичко да раздаваш!

— Е, щом така предпочиташ.

— Е, аз да тръгвам...

Бяха се срещнали случайно на ъгъла на Мейн Стрийт и Тръмбъл Стрийт. Часът беше седем, здрачът беше паднал, а от изток подухваше хладен, вече есенен планински ветреца, от който човек — стига да е в подходящо настроение — усеща прилив на сили и оптимизъм.

— Радвам се, че Мелинда е поговорила с Мери — рече Хорас. — На Мери и е станало много драго. Да знаеш само как ѝ се иска да не прави разлика в отношението си към двама ви!

— Да, знам.

— Още не може съвсем да преодолее разочарованието си от Мелинда, но и това ще стане!

— Да се надяваме. Радвам се, че се видяхме, Хорас.

Махнаха си с ръка и тръгнаха към колите.

По пътя към къщи Вик си заподсвирква. Кой знае колко щеше да трае благоразположението на Мелинда, но пак беше приятно да се върнеш вкъщи и да завариш вечерята сложена, хола — оправен, да те посрещнат с едно мило „здравей“ и с усмивка.

На трети декември Вик имаше рожден ден. Сети се едва на 29 ноември, като пресмяташе кога трябва да се получи поръчката сепийно мастило, но после отново му излезе от главата, защото вкъщи изобщо не се отваряше дума за това. Последните две-три години рождените му дни минаваха незабелязано, само дето Стивън и Карлайл никога не го забравяха и го поздравяваха с някой подарък — кога заедно, кога поотделно. Този път Стивън му поднесе обемист и скъп том с английски гравюри от XVIII век, а Карлайл — бутилка бренди, която Вик веднага отвори, за да се почерпят.

А ето че вечерта още от вратата на хола го посрещнаха с едно гръмко „Честит рожден ден!“ Мелинда, Трикси, Хорас и Мери. Цялата маса грееше в свещи, а по средата беше сложена голяма розово-бяла торта с розови свещички отгоре, сигурно тридесет и седем. Вик пъкна в джоба си заспалия охлюв, който тъкмо беше прибрал от вратата на гаража. В единия край на дивана имаше цял куп подаръци.

— Боже мой! — възкликна Вик. — Как така се озовахте тук? Да не би да сте прелетели?

— Исках да те изненадам и отидох да ги взема, за да не разбереш по колата, че са дошли — обясни Мелинда. Изглеждаше много женствена в елегантната черна рокля с дантели на раменете.

— Така че ще трябва и да ни върнете — рече Хорас. — Което означава, че мога да си пия колкото ми душа иска. Впрочем ние вече започнахме, но пак ще напълним чашите за твое здраве.

Вдигнаха чашите и изпяха „Честит рожден ден, Вик“, а Роджър им пригласяше с лай. Дори и той беше празнично накичен с червена панделка отзад на нашийника. След това дойде ред на подаръците. Мелинда му поднесе три вързани заедно пакета с етикета на „Брукс Бръдърс“, във всеки от които имаше пуловер — единият дебел, в синапен цвят, другият — в червено и синьо, внос от Италия, а третият за тенис в бяло с червено райе. Вик обожаваше хубавите пуловери, а Мелинда му подаряваше не един, а три. Трогна се дотам, че усети буца

в гърлото си. Хорас му поднесе електрическа самобръсначка, като отбеляза, че след дълги години безуспешни опити да го откаже от простия бръснач се е убедил, че няма друг начин, освен да му я пъхне в ръцете. От Трикси получи абаносова четка за коса и гребен, а от Роджър — вълнена вратовръзка. Мери му подари последното издание на наръчника на дърводелеца, което още не си беше купил, макар че нито за миг не се разделяше с тази книга.

— Чудя се сега ли да му дам и другия подарък, или като вечеряме? — припряно запита Мелинда.

Мелърови ѝ предложиха да го поднесе сега. Мелинда отиде в стаята си и се върна с голяма кутия, увита в златиста хартия. Сложи я на пода пред Вик и рече.

— Не го знам как действа и затова го държах на тъмно в гардероба.

Хорас се засмя. Двамата с Мери явно знаеха какъв е подаръкът. Всички загледаха в очакване Вик, докато отвиваше и отваряше гофрираната кутия. Вътре се оказа гайгеров брояч в комплект със слушалки, детектор и ремък за през рамо. Имаше дори и рудни проби. Вик направо занемя от възторг. Отиде при Мелинда и я прегърна.

— Мелинда, благодаря ти — рече след малко и притисна устни о бузата ѝ.

Но като погледна към Мелърови и видя доволните им усмивки, стана му изведнъж неловко, даже срамно. По-скоро всичко това му беше непривично. Мелинда го правеше непривично. Нарочно се държеше така, както се държеше обикновено той — по начин, който нямаше нищо общо с истинските и чувства и мисли. Изцяло си бяха разменили ролите, което означаваше, че отсега нататък собственото му поведение щеше да бъде много по-близко до действителните му чувства, отколкото си беше позволявал години наред, и че благоразположението на Мелинда е само преструвка.

Докато вечеряха — гълъби, картофено пюре, попарени зеленчуци и зелена салата, — Вик се опита да се отпусне, да не мисли, за да може да напипа някаква нишка в съзнанието си, някакво обяснение, също както човек, попаднал в непознато тъмно помещение, търси пипнешком ключа на лампата, знаейки само, че все някъде трябва да има ключ. Надяваше се в безразборната игра на съзнанието да се натъкне на истинската причина за Мелиндината

добронамереност. След смъртта на Де Лайл тя спазваше благоприличието само пред хората, но този път го правеше заради него. Беше грижовна и мила дори когато нямаше кой да я види. Е, разбира се, и общественият отзвук от второто убийство (малко се стресна, като сам го нарече в мислите си „убийство“) беше съвсем различен. Много повече го подозираха за Де Лайл, отколкото за Камерън. Пък и за негово щастие Хейвърмал опротивя на всички. Точно затова и приказките му за предстоящата сватба на Мелинда и Камерън бяха приети от повечето хора като крайно съмнителни, едва ли не като фантасмагории. Направи му впечатление, че този път Трикси не донесе вкъщи дори и една клюка. Спомена само как родителите на една от съученичките ѝ казали, че хората обичат да се заяждат с тия, които не приличат на тях. Тези думи не означаваха нищо за Трикси, а и Вик трябваше да се позамисли, за да ги проумее — очевидно прозираше прастарата истина, че свикналото да се нагажда мнозинство се опълчва срещу всеки, който се отличава. А той получаваше годишна рента, занимаваше се с недоходоносно книгопечатане, търпеше изневерите на жена си, нямаше телевизор в дома си, дори и колата му беше овехтяла. На Трикси разказа, като си послужи с конкретни примери от историята, как в миналото шепа хора или отделни личности са били преследвани, понеже не са се нагаждали като всички останали. Макар че, като порасне, Трикси положително щеше да овладее до съвършенство уменията да се нагажда, блазнеше го мисълта, че може да е отворил в съзнанието ѝ малка вратичка, че има и друго. Затова се постара да ѝ разкаже колкото се може по-интересно за Галилей.

Като дойде време да отведе Мелърови вкъщи, Мелинда изяви желание и тя да се качи в колата. Такова нещо не се беше случвало от години.

Не можеше да се отрече, че вечерта премина чудесно. Последната подобна вечер беше преди девет години, когато празнуваха за пръв път в Литъл Уесли рождения ден на Мелинда и пак бяха поканили Мелърови. Като тръгна към гаража с пуловерите и гайгеровия брояч в ръце, Вик внезапно осъзна каква пропаст дели сегашната отчужденост от тогавашната им близост с Мелинда. Обърна се и се върна в хола.

Завари я в стаята ѝ, точно се готвеше да се съблича.

— Изведнъж ми се стори, че не съм ти благодарил достатъчно — рече Вик. — Не помня по-хубав рожден ден от този.

— Но нали вече ми благодари — усмихна се Мелинда. — Би ли ми разкопчал роклята? Не мога да стигна додолу.

Той остави всичко на леглото и разкопча телените копчета, които стигаха до средата на гърба ѝ.

— А кой те закопча?

— Трикси. Сигурно вече е заспала. Искаш ли да пийнем нещо преди лягане?

Леко го побиха тръпки.

— Не, благодаря. По-добре да вървя в стаята си и да опитам брояча върху онова чудато парче нееднородна руда.

— Каква е тая руда?

— Сигурно не си забелязала, макар че от месеци стои в ъгъла до сандъка с изрезките.

Мелинда го погледна така, сякаш се канеше да каже: „Ще дойда с тебе да я видя“, а на него никак не му се искаше. Но Мелинда не каза нищо, само премести поглед към пода. После се обърна и започна да издърпва роклята през главата си.

— Е, лека нощ — пожела ѝ Вик и тръгна към вратата.

— Лека нощ, Вик. И още веднъж честит рожден ден!

Вик изпробва брояча, като следваше указанията в упътването. Почти веднага се чу щракане, после още едно, последва пауза и след нея още три щракания. Съставките на рудата бяха от различни епохи, разбира се. Чувствуваше се уморен и малко разтревожен и остави брояча настрана. Още щом си легна, се замисли колко неуверено Мелинда му беше предложила да си пийнат преди лягане, сякаш не го познаваше. А може би не това го притесняваше. Отново го побиха неприятните тръпки. Да, страх го беше, но от какво? Какво толкова страшно имаше да остане да пийнат в стаята ѝ, седнал на леглото ѝ, дори да преспи при нея? Съзнанието му изключи всичко друго и се съсредоточи върху налегналия го страх. Не можеше да си обясни защо Мелинда се държи толкова дружелюбно. Ето една от причините за страха му, сигурно главната. Реши, че трябва да бъде още по-предпазлив — не нелюбезен, а само по-предпазлив. Достатъчно пъти се беше хващал на въдицата ѝ. Единственото, което иска, е мир вкъщи.

Има ли мир, и то веднъж завинаги, то... Е, тогава ще му мисли.

На следващата вечер, без изобщо да го е замислял, Вик остана на чашка в стаята на Мелинда. Не че тя го покани, просто той отиде да ѝ занесе уискито и седна на един стол до нея. Веднаж седнал обаче, се почувствува неловко и от немай-къде взе да я увещава да си сложи нови пердета.

— И тези не са лоши — отвърна Мелинда. — Пердетата са много скъпи, пък и в последна сметка кой им обръща внимание?

— Може. И все пак ти не им ли обръщаш внимание?

— Изобщо не ги поглеждам. — Беше седнала пред тоалетната масичка и разчесваше косата си. — Знаеш ли, Вик, радвам се, че не тръгнах с Тони. Ти ми харесваш повече — делово отсече тя. — Не ми се сърдиш, нали?

— Нее.

— Сериозно те питам — усмихна му се тя.

Беше очарователна в притеснението си.

— Не.

— Харесва ми как се държа. И около историята с Чарли също.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами нито веднъж не загуби самообладание и онези двамата все пак разбраха, че не ти допадат, и предпочетоха да изчезнат. Сигурно и Тони е изчезнал. Искам да кажа, сигурно е отишъл в друг град. — Мелинда зачака.

— Е, радвам се, че мислиш така — нежно ѝ отвърна той след малко. — Може и да ти се обади някой ден, да ти се извини. Та той не е съвсем лишен от съвест!

— Съвест ли?! Така ли мислиш?

— Поне от Де Лайл имаше повече съвест.

— Все пак повече няма да ни се обади, нали?

— Не ми се вярва. Горкият човек!

— И двамата са за съжаление в сравнение с теб. — Мелинда се беше изправила до шкафчето с нощната лампа и оформяше ноктите си с пиличка.

— Откога започна да мислиш така?

— Искаш да кажеш, като теб, нали?

— Да. Но ти не мислеше по този начин дори непосредствено след сватбата ни.

— О, Вик, не говори така!

— Помня какво беше веднага като се оженихме. Хем беше щастлива, хем не беше. Все не можеше да решиш дали пък не си сгрешила, дали не би могла да случиш и по-добре. И по едно време очите ти започнаха да шарят на всички страни, още много преди самата ти да хукнеш.

— Просто обичам да заглеждам хората — рече тя със срамежлива усмивка.

Вик ѝ се усмихна в отговор.

— Нима напоследък не се заглеждам и в теб?

— Вярно. И защо го правиш?

— Имам си причини.

— И как не! — засмя се той.

Очите ѝ се разшириха, тя губеше присъствие на духа.

— Недей да ме занасяш, Вик.

— Трикси каза ли ти поредния си виц? Вървели си две морски костенурки...

— Недей променя темата, за бога! Не виждаш ли колко се старая да бъда добра! — срязва го тя.

Той се усмихна одобрително. Това вече си беше Мелинда.

— Просто исках... исках да ти кажа, че ти се възхищавам и те харесвам. Харесвам всичко, което правиш. Дори и това, че отглеждаш охлюви. И съжалявам за досегашното си държане.

— Тая тирада сигурно е мъчителна като прощална реч пред абитуриенти.

— Не е така. Говоря всичко това, защото... защото мисля, че имам твърде много да изкупвам.

— Мелинда, какво си наумила?

Тя пристъпи към него.

— Не може ли да опитаме отново, Вик?

— Разбира се — усмихна се той. — Та аз все това правя.

— Знам. — Тя докосна косата му.

Едва се удържа да не се дръпне. Заби поглед в килимчето на другия край на стаята. Докосването ѝ му беше противно. Обидно, както и да го погледнеш, просто обидно, след всичко, което се беше случило. Отдъхна си, когато Мелинда отдръпна ръката си.

— Утре е събота. Искаш ли да вземем Трикси и да излезем някъде на пикник? — предложи тя.

— С удоволствие, само че обещах на Хорас да го придружа до Уесли, за да купим материали — нали си строи гараж. Пък и не е ли вече малко хладно за пикник?

— Едва ли.

— А защо тогава да не го направим в неделя?

— Трикси май е заета.

— А не можем ли и само двамата да отидем, а? — любезно предложи той. — Лека нощ, Мелинда. Приятни сънища. — Излезе и затвори вратата след себе си.

Трикси наистина беше заета в неделя. Беше поканена заедно с други деца у едно момченце на име Джордж Трип и много ѝ се искаше да отиде. Вик трябваше да я откара рано следобед. Трикси си въобразяваше, че помни как се стига до Трипови, тъй като беше ходила у тях преди (живееха край шосето извън града), но нещо се обърка и се наложи Вик да обърне към къщи, за да попита Мелинда какви упътвания ѝ е дала сутринта по телефона мисис Трип. Завари я да говори по телефона с Дон Уилсън. Беше с гръб към него и говореше от апарата в стаята си. Кой знае как, навярно защото не беше хлопнал вратата на колата, но явно не го беше усетила. Разбра го веднага по напрегнатия тон, с който я чу да казва: „Не зная, Дон, просто още нищо не мога да ти кажа... Да...“ Вик съвсем не се стараяше да не вдига шум, вървеше си най-спокойно, само че беше по маратонки, но по едно време стъпките му прошумоляха и Мелинда стреснато се извърна. После се усмихна в слушалката и рече:

— Е, хайде, това е засега. Трябва да свършвам. Дочуване.

— Върнах се за листчето с упътването, защото Трикси се обърка — обясни Вик.

Мелинда взе листчето от нощната си масичка и му го подаде. Боязливото стъписване още не беше изчезнало от лицето ѝ. Горедолу така изглеждаше и през късните нощи, когато ѝ даваше в устата бъркани яйца, само дето сега не беше пияна.

— Как е Дон? — попита я на излизане.

— О, добре е, струва ми се.

— Е, след малко повече от половин час съм тук — усмихна ѝ се той.

Върна се след тридесет и пет минути и почти веднага потеглиха.

— Искаш ли да отидем до кариерата? — предложи Мелинда. —
Защо да не отидем, след като Трикси не е с нас?

— Защо не наистина? — отзова се той, а в следващите няколко секунди заобмисля всяка нотка в гласа ѝ, за да прецени дали не

подозира нещо, докато накрая го доядя. Защо се хваща за всеки повод, който в края на краищата е само плод на собственото му въображение? И какво толкова, ако го подозира? Това няма да го изплаши. Представи си как след няколко минути двамата с Мелинда ще се свият край раздухания от вятъра огън, загложгали пилешки кокали също като пещерни човеци без покрив над главите си, и се разсмя.

— Какво има? — попита Мелинда.

— Нищо. Просто ми е весело.

— Понякога имам чувството, че губиш разсъдък. Мислил ли си за това?

— Отдавна трябва да съм го загубил. Но няма нищо опасно. — А като наближиха обраслия коловоз, който се отклоняваше от черния път към кариерата, я попита: — Оттук ли се минаваше?

— Нима не знаеш?

— Толкова отдавна не сме идвали.

Отговор не последва.

Колата заподскача по коловоза, шибан отстрани от острите и вече пооголени клонки. Спряха както обикновено на площадката пред пропастта. Вик отбеляза, че денят е ясен и хубав, а Мелинда измърмори нещо в отговор. Изглежда, пак нещо кроеше. Но сигурно нямаше да е свързано с кариерата. Той си заподсвирква и се зае да събере съчки за огъня. Уж улисан в събирането, стигна до ръба на пропастта на около два метра от мястото, откъдето беше изтърколил Камерън. Малкото заливче, в което потъна тялото, беше наполовина в сянка, но не личеше нещо да плава на повърхността. А дори и да бяха останали петна, от тая височина нямаше как да се видят, но въпреки това Вик коленичи, подпря глава и се заглежда. Нищо. Като се изправи, видя Мелинда на две крачки от себе си. Гледаше го с изпитателен, застинал поглед. Той инстинктивно изпъна крака и се засмя.

— Това май стига, а? Хайде да опитаме да накладем огъня. — Вдигна насъбраните съчки и тръгна към скалата, която им се беше видяла подходяща като заслон за огъня. Мелинда не го последва. Като остави съчките до скалата, той се извърна и я видя да се вглежда в пропастта. Запита се дали няма да му предложи да слязат по пътеката долу и си даде дума при никакви обстоятелства да не се съгласява. Не че щеше да му подеждва зло, но може да са останали кървави петна

и Мелинда да ги забележи, ако се различават от ръждата. Но поне за момента нямаше изгледи за подобно предположение — така вяло и отпуснато беше застанала на ръба на пропастта. И действително съвсем скоро тя дойде при него и му предложи да си пийнат.

Наляха си от термоса изстудено уиски с вода и ядоха фаршировани яйца като предястие. Огънят гореше добре, макар да се беше заинатил в началото. Не беше горещо, разбира се, но Мелинда стоически свали якето си, постла го на скалата и се излегна отгоре с лице към огъня. Беше със старите си бежови джинси и стария кафяв пуловер с дупки на лактите. Едва сега Вик се сети, че са забравили да вземат одеялото. Приседна съвсем неудобно до Мелинда.

— Какво точно ти каза Тони, когато го качи в колата? — внезапно попита Мелинда.

— Нали вече ти казах.

— Не го вярвам.

— И защо?

Тя продължи да се взира в огъня.

— Да не би да си го взел уж да го поразходиш и да си го изхвърлил някъде — мъртъв?

— Как си го представяш това?

— Може да си го удушил — отвърна тя с удивително спокойствие. — Не го ли изхвърли в гората, а?

Той отривисто се изсмя.

— За бога, Мелинда!

Нищо чудно и да се сети за пропастта. Сигурно вече е прехвърлила наум всички места из гората, където би могло да се изхвърли труп. Та тя познаваше всяка извивка на пътя! Нима не беше помислила за пропастта! Или пък ѝ се струваше изключено да му се е удало дотам да залиса Камерън, че да успее да блъсне такъв здравеняк като него в пропастта? Само така си обясняваше, че Мелинда не обмисля тази възможност.

— Не огладня ли вече? — попита я той. — Аз с удоволствие бих си взел малко пиле.

Мелинда се понадигна, за да му помогне да извади нещата от кошницата. Роджър прояви жив интерес към пилето, но така и не му дадоха. Вик метна надалеч една пръчка и го прати да я донесе. После двамата с Мелинда (точно както си беше представял) приседнаха край

огъня и задъвкаха парчета пиле. Само дете в първобитното общество мъжете и жените, между които е имало нещо като съпругески отношения, навярно не са познавали подобно недоверие един към друг. Разговорът отпреди малко съвсем не беше развалил апетита на Мелинда. Вик се усмихна, като я гледаше колко е съсредоточена върху пилешките гърди. Стана дума за Коледа да купят на Трикси колело. Негова идея, естествено.

А после изведнъж Мелинда рече:

— Виж какво, Вик, сигурна съм, че ти си убил и Чарли, и Тони. Защо тогава не ми го признаеш? Уверявам те, че ще мога да го понеса.

Подсмихна се — подозренията му се оправдаваха. Единствената цел на цялата ѝ приветливост и деликатност е била да го накара да повярва, че е на негова страна.

— А после да отидеш в полицията и да съобщиш, че съм си признал?

— Жената не може да свидетелствува против мъжа си, така съм чувала.

— Аз пък съм чувал, че не е редно, но иначе може.

— Ама аз... исках да кажа, че ако ми кажеш...

— Това ли успяхте да измислите вие с Уилсън? Нищо не струва.

— Значи си признаваш? — Очите ѝ запламтяха тържествуващо.

— Не, не си признавам — отвърна той тихо, макар че го обзе яд. Кой знае всъщност, може би просто се беше смутил. Спомни си как се бе преструвала оная вечер, когато приседна на леглото ѝ. Яд или смущение, все едно, но скочи на крака. Отиде да погледне още веднъж от ръба на пропастта.

Веднага го забеляза под бляскавата повърхност на водата — точно там, където го беше бутнал, успоредно на каменния блок, единственото място, където можеше да се очаква да изплува трупът. И ето че беше изплувал.

— Искаш ли кафе, Вик? — чу гласа на Мелинда.

Взря се още по-внимателно, без обаче да се навежда, за да не предизвика любопитството ѝ, като напрегна цялата сила на зрението си. Видя му се по-скоро бежов, но сигурно това се дължеше на проклетото блещукане на водата, която посветляваше кафявото сако. Едната част беше по-дълбоко под водата. Навярно от камъка в панталоните. Във всеки случай веригата се беше изхлузила.

— Вик, не искаш ли кафе?

Огледа щателно още веднъж, като се опитваше да прецени как би постъпил един нищо неподозиращ човек, застанал на неговото място. Ще погледне отново, може даже и да слезе да провери, особено ако се сети за Камерън.

Бавно се обърна, подвикна на Мелинда, че идва, и запристъпя обратно.

Макар да предпочиташе да си тръгнат веднага, за да стигне навреме за радио-концерта, който редовно слушаше в неделя следобед, почувствува, че така само ще се поддаде на безпокойството си, и затова изчака Мелинда да свърши с кафето и цигарата и първа да предложи да си тръгнат. После заедно подредиха кошницата.

В три и двадесет и пет си бяха вкъщи и Вик веднага включи радиото в хола. Разнесоха се забързаните ритмични звуци на четвъртата част от Петата симфония на Шостакович. Поне така му се стори, но не беше в настроение, та да го вълнува доколко е прав. Музиката му се видя малко изнервяща, но не я изключи.

Преди да свърши концертът, Мелинда излезе от стаята си, отиде до колата и като се върна, му рече:

— Шалът ми е останал в кариерата. Бях го пъкнала под един камък и трябва да съм го забравила.

— Да отида ли да го прибера?

— О, недей сега, чуй си концерта. Може да се отбиеш и утре, като отиваш или като се връщаш от работа. А може и аз да отида. Не знам, ама си го обичам това шалче. Сгънах го и го пъкнах под един камък съвсем до огъня, от лявата страна.

— Добре, скъпа. Утре на обяд ще си получиш шала.

Беше го видял, затиснат под камъка. Ето колко е бил притеснен, щом не го е забелязал, като прибираха багажа.

След вечеря седна да почете в хола. По едно време Мелинда дойде от стаята си и му предложи да пийнат по нещо преди лягане. Вик каза, че не му се иска. Тя отиде в кухнята да си налее. А като минаваше с чашата през хола, му подхвърли:

— Ако не ти се ходи утре по обяд за шала, недей да отиваш, защото съм канена на обяд и все едно няма да си бъда вкъщи.

— Добре.

Нямаше намерение да пита каквото и да било. Тая вечер Мелинда поне два пъти беше телефонираше от стаята си.

На другия ден Вик си тръгна от печатницата четвърт час по-рано, отколкото обикновено тръгваше за обяд към къщи, макар че все едно нямаше установен час на тръгване нито за обяд, нито за вечеря и никой не би обърнал внимание на сегашното му подраняване. Подкара към кариерата. Този път беше взел от гаража едно дълго здраво въже за простирание. Имаше намерение на единия му край да завърже някой масивен камък, а с другия да омотае тялото на Камерън под мишниците. Денят беше ясен и слънчев и веднага щом стигна, той заслиза по пътеката, без да губи време отново да оглежда отгоре трупа. Внимаваше да не си съдере панталоните по храсталаците и да не си издраска обувките.

Като слезе долу, запристъпя бавно към ръба на каменния блок, като избягваше да поглежда към трупа, докато не приближи съвсем.

Оказа се просто голямо изпомачкано парче амбалажна хартия — подгизнало от вода, оръфано в единия край, на две места прихванато с канап. Толкова нелепо беше, че от стъписване Вик едва не побесня. После си отдъхна. По болката, която го прониза целия, си даде сметка колко е бил напрегнат.

Вдигна поглед към синьото небе и към нащърбения хребет на отсрещната страна на кариерата. Отгоре го гледаха само няколко дървета. Премести поглед към подгизналата хартия. Единият ѝ край беше почти целият потънал. Какво ли я държеше още на повърхността? Може би никоя дъска отдолу. Ако можеше да я достигне с крак, щеше да я избути настрани, но му беше много далеч. Сигурно от месеци вятърът я е подмятал насам-натам из кариерата. Пристъпи съвсем до ръба на каменния блок и започна да се визира във водата точно където беше потънал трупът. Ужасната ниша едва се виждаше метри надолу, белезникава, по всичко изглежда, отгоре и нямаше нищо.

Обърна се и се заглежда за петната кръв. Нищо не се виждаше. Сякаш отново съдбата му беше скроила номер! После забеляза тук-там

сред дребните камъчета червеникави обагрения — явно дъждът и вятърът обилно бяха поръсили кървавите петна с варовиков прах и ситни парченца камък. Поразрови камъчетата с обувки и отдолу се показва петно, десетина сантиметра дълго и около три широко. Съвсем беше избеляло и не си струваше да се безпокои. Огледа щателно около краката си. Не се виждаха никакви петна освен това, което беше открил. Спокойно би могъл да си спести тая разходка. Внимателно, като си помагаше с ръка, той поръси петното с прах и камъчета.

— Ехо! — чу се глас и после отекна от другата страна на кариерата.

Вик рязко вдигна глава и видя на ръба на скалата главата и раменете на някакъв мъж. Почти веднага позна Дон Уилсън.

— Ехо! — викна в отговор.

Беше се изправил и сега внимателно се заизкачва по пътеката, внезапно скован от ужас и срам, защото преди по-малко от две минути беше чул слаб, съвсем далечен звук, но беше предпочел да го пренебрегне. Ясно, че е чул хлопването на вратата на колата на Дон. Би могъл да се подготви, стига да беше обърнал повече внимание на звука, вместо да реши, че иде от много по-далеч, а не от площадката, където е и собствената му кола.

Уилсън вървеше по ръба и явно се озърташе за пътека. Накрая я откри и се спусна надолу. Вик вече се беше изкачил до едно твърде тясно място, където нямаше как да се разминат, и затова се върна обратно. Къде подхлъзвайки се, къде залавяйки се за храсталаците, Уилсън скоро застана до него.

— Какво правиш тук? — веднага попита той.

— О, просто излязох на разходка. Мелинда си е забравила шала някъде тук.

— Знам. Намерих го — рече Уилсън, като размаха шала. — А това въже за какво ти е?

— Ей тук го намерих. Изглежда съвсем ново.

Уилсън кимна, озърна се наоколо и в миг очите му се заковаха върху хартията във водата.

— Как я караш, Дон? А Джун как е?

Уилсън слезе на каменния блок, явно за да може по-добре да огледа. Но рязко спря, и той стъписан, изглежда, че вижда само парче изпомачкана кафеникава хартия. После се взря в краката на Вик, за да

си обясни какво е привличало погледа му върху камъка. Вик отново се заизкачва по пътеката. Сигурно Мелинда е обявдала с Уилсън и го е помолила да се отбие на връщане да ѝ прибере шала. От просто по-просто. И колкото просто, толкова и ужасяващо.

— Ей, почакай! — викна Уилсън след него.

Вик спря и се обърна. Гледаха се право лице ѝ лице. Уилсън се беше надвесил точно над откритото петно.

— Нали това гледаше? Прилича ми на петно кръв? Точно така — кръв е, абсолютно съм сигурен!

Вик нарочно се позабави с отговора:

— И аз първо така помислих, но после се сетих, че трябва да е ръжда.

Отново пое нагоре. А Уилсън очевидно се зае да търси петна, които да стигат до водата.

— Ей, почакай! — викна той след малко и се завтече подире му, пъхнал ръце в джобовете на тренчката си, вирнал нагоре смръщената си физиономия. Спъна се в един камък, решил да го настигне.

— Казвай какво знаеш за тия петна! И защо се опитваше да ги прикриеш!

— Няма такова нещо — отвърна Вик и продължи нагоре.

— Признай си, Вик, нали ти уби Камерън? Защото трябва да ти кажа, че ще докарам полиция тук. Ще им предложи да потърсят и във водата. Как ти се струва това, а?

Как — почувствува се уязвим и беззащитен. Стана му неприятно, че е с гръб към Уилсън.

Щом изкачи пътеката, забеляза колата на Уилсън, закътана сред дърветата на пътя. Сигурно Уилсън беше познал колата му и нарочно беше спрял по-надалеч, за да не го чуе и да може спокойно да го шпионира.

— Колата ти препречва пътя — рече Вик, щом Уилсън стигна горе. — Би ли я изтеглил назад? Освен ако искаш да тръгнеш пред мен.

За момент Уилсън сякаш се смути и ядоса, а после кривна към пътя. След една-две минути моторът забоботи и Вик изчака малко, за да разбере как ще постъпи. Отдръпваше се от пътя. Качи се в колата и подкара. Ако се отървеше от втората верига за сняг от багажника, по-малко вероятно беше да разпознаят онази, с която бе привързан трупът. Да, само че Мелинда с готовност би я разпознала и даже и да не е

убедена, би твърдяла, че точно това е веригата. Даде газ и помахна на Дон, като го подминаваше.

Единственият му шанс беше Уилсън да не успее да уговори полицията да претърси кариерата. Убедяха ли се обаче, че петната са от кръв — а за беля сигурно точно така щеше да стане, — нямаше да чакат подкана да потърсят и във водата. Погледна в огледалото за колата на Дон. Излезе от черния път на пътя за Литъл Уесли, без да я е видял. Сигурно Дон още не можеше да се измъкне от коловоза.

Щом се прибереше до Литъл Уесли, Уилсън щеше да отиде право в полицията. Вик си представи как полицаите пристигат в дома му точно когато спокойно си приготвя яденето или пък когато е седнал да вечеря. Ще опита да блъфира Уилсън. Полицаите вече са наясно, че той обича да създава смут. А освен това са и на негова страна, а не на страната на Уилсън. Може и да успее да ги разубеди да отидат да огледат петната кръв. Искаше се само хладнокръвие и нищо повече.

Знаеше си обаче, че събитията няма да протекат така. Полицаите ще отидат да огледат петната. Ако пък не отидат, Уилсън ще се обади или в предприятието на Камерън, или на Хейвърмал.

Не беше съвсем наясно какво да предприеме.

Помисли за Трикси. Питърсънови сигурно ще я приберат, ако с него се случи нещо. Не искаше да мисли за това. Що за пораженчески мисли! Впрочем Трикси, тъй или иначе, щеше да остане при Мелинда. За това пък съвсем не искаше да мисли.

Все още не беше наясно какво да предприеме.

Ще се заеме с всекидневните си работи. Друго не му идваше наум.

Беше се настроил Мелинда да не си е вкъщи. Но колата ѝ беше в гаража. Вик тихо слезе от колата си, без да затваря вратата, и отиде в хола. Мелинда говореше от телефона в стаята си. Явно го усети, защото побърза да приключи разговора.

Веднага позна по лицето ѝ, че е говорила с Дон. Изражението ѝ беше някаква смесица от изненада, тържество и ужас. А щом тръгна към нея, тя отстъпи крачка назад. Усмихна ѝ се. Беше облечена като за излизане, сигурно имаше среща с Дон в „Лорд Честърфийлд“.

— Току-що говорих с Дон — ненужно уточни тя.

— О, значи току-що си говорила с Дон?! Какво ли щеше да правиш ти без телефон! — И като мина покрай нея, той влезе в стаята

й, уви жицата на телефона около китката си и я изтръгна от стената. — Е, сега вече нямаш телефон! — После прекоси хола и с такава сила изтръгна жицата и на другия апарат, че от стената се разхвърча мазилка.

Мелинда се беше свила до грамофона, примряла, както се стори на Вик, в престорен ужас: устата ѝ отворена, увиснала в ъглите като на трагическа маска. Същинска Медея, посякла децата си, лишила от поколение мъжа си. Ето че накрая съдбата я беше сломила. Подсмихна се. Но какво всъщност правеше той? Пристъпяше към нея.

— Вик!

— Какво, скъпа?

— Дон идва! — задъхваше се тя. — Не ми прави нищо лошо, моля те!

Удари я отстрани по главата.

— Значи Дон идва, а? И още кой, а? Кой още? Камерън, Чарли и всички останали, а?

Още веднъж я удари.

Тя се пресегна за емайлираната ваза над грамофона и я събори. Тогава той пак я удари. Тя падна.

— Вик!... Помощ!

Вечният ѝ зов към другите, никога към него! Ръцете му се стегнаха около гърлото ѝ и я разтърсиха. Глупашкият ужас в ококорените ѝ очи само още повече затегна пръстите му. После изведнъж я пусна.

— Хайде, ставай! — Не искаше да я убива в края на краищата. Тя се закашля. — Хайде, Мелинда...

Отвън се чу шум от кола. Това срути и последната задръжка на гнева му и той се хвърли отгоре ѝ. Стори му се, че мярва на вратата хилавата фигура и свъсената физиономия на Уилсън, и с всички сили стисна гърлото на Мелинда. Обезумял, защото тя го беше докарала дотук. Нищо не би му се опряло в тоя живот, ако не беше тя. Ако не беше телефонът, който му беше докарал вкъщи и Джо-Джо, и Ралф, и Де Лайл, и Камерън — Ралф, маминото синче, Камерън, това дебелокожо...

Някой извика от външната врата и после тоя лицемерен, вечно намръщен натрапник Уилсън се надвеси над Мелинда и взе да ѝ говори. Устните ѝ бяха открехнати. Клепачите ѝ синееха. Дали пък не

беше грим? А може би илюзия? Чу Уилсън да казва, че Мелинда е мъртва. Проследи посоката на погледа му и чак сега забеляза полицая.

— На какво се усмихвате? — без да се усмихва, попита полицаят.

Канеше се да отвърне: „На упованието, на надеждата, на милосърдието...“, но полицаят го хвана за ръката. Вик се изправи, стиснал зъби от противното докосване, което само след миг, както беше и паниката на Мелинда, му се видя комично под влияние на неотменната му вяра в поправимостта на всичко.

Уилсън дърдореше зад гърба му и той долови думите „кариерата“, „Де Лайл“, „кръвта на Камерън“. Продължаваше да върви с тия хора, които не струваха колкото малкия му пръст. Видя Трикси да притичва по пътеката и да замира в почуда, че го вижда до полицаи, но като се взря по-добре, разбра, че само му се е сторило. Все едно, нали има слънце и Трикси е жива някъде.

Но Мелинда е мъртва, той — също. И изведнъж му стана ясно защо се чувствава изпразнен — целият му живот беше останал назад в къщата, цялата му вина и целият му срам, всичките му успехи и провали, неуспешният му стремеж към нещо по-различно, накрая и бруталното дребнаво отмъщение.

Тръгна с пружинираща крачка (пътят до полицейската кола в дъното на улицата като че ли нямаше край), стана му волно и весело, чувството за вина изчезна. Вгледа се в Уилсън, който вървеше до него и продължаваше да реди досадните си сведения, а челюстта му ритмично се поклащаше, и спокоен и щастлив, се замисли за множеството хора като Уилсън или подобни на него — сигурно половината от населението на земята. Съвсем не беше толкова лошо да ги напуснеш. Тия грозни безкрили птици. Цялата тази посредственост, която цял живот се бори, готова е дори да умре, за да се увековечи. Усмихна се в мрачното, сърдито, неизменно недоволено от живота лице на Уилсън, отразило дребнавия му и ограничен ум, и го прокле заедно с всичко, което отстояваше. Безмълвно и с усмивка, влагайки всичко, което още беше съхранил и себе си, той стовари своето проклятие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.